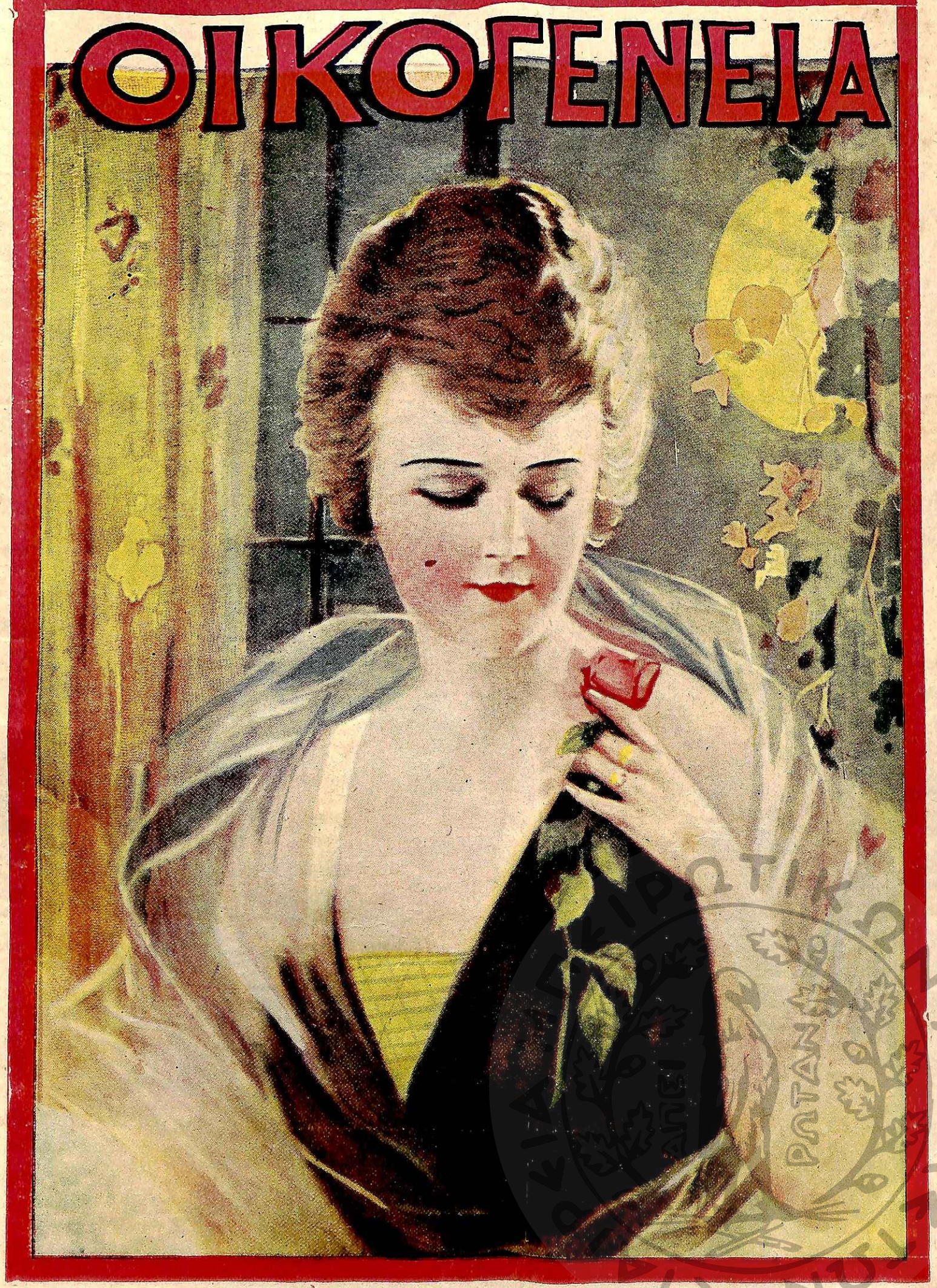
ΕΤΟΣ Β'.— ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 29 (95) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-0[illegible] ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕΩΝ

'Αμερικανικόν άβλαβὲς
ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Πωλεῖται παντοῦ
Χονδρικὴ καὶ λιανικὴ πώλησις
Καταστήματα :
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάρη 10 καὶ Βουλῆς 14
ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 21 - 68 Τηλ. 13 - 45 νέον

ODO-RO-NO

'Απαραίτητον διὰ τὰς
ΚΥΡΙΑΣ
&
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ
Οἰκονομία ἐνδυμάτων — Καθαριότης.
'Αποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, γενῆτε κάτοχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἶνε τὸ κόσμημα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ μιὰ μέρα ἡ αἰτία τῆς εὐζωΐας σας.

'Αγόρια, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἕν τοιοῦτον ὡρολόγιον νὰ σᾶς ἐξυπνᾶ τὸ πρωῒ διὰ τὰς μελέτας σας, σύντροφον τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντός σας.

'Η ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμος εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτὴν θὰ ὑποφέρῃ ἑκ τούτου.

Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὸ πέρτατον τοῦτο καθῆκον.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ Γενικῇ 'Αντιπροσωπείᾳ τοῦ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ (Σταδίου 47 - Γ. Σταύρου 2, 'Αθῆναι) καὶ παρὰ τοῖς 'Αντιπροσώποις εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς περιοδεύοντας.

Κυρία,
Θέλετε ν' ἀποκτήσητε ἕνα καινούργιο καὶ μοδέρνο φόρεμα. Βαφτῆτε μόνη τὸ παληό σας μὲ Γερμανικὴν βαφὴν ὑφασμάτων
ARTI
καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε φόρεμα παληὸ καὶ βαμμένο. Πωλοῦνται στὰ 'Εμπορικὰ καὶ Φαρμακεῖα. 'Αντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
'Αθῆναι Λέκα 21α

«ΒΟΤΡΥΣ»
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ 'Αποθεματικὸν Δρ. 57.500.000
Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδὸς 'Αθηνᾶς 53.
Οἶνοι χύμα : λευκοί, ἐρυθροί, γλυκεῖς, μοσχάτοι.
Οἶνοι εἰς φιάλας : 'Επιτραπέζιοι, ἐπιδόριμοι, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.
Βερμοὺτ ἐκ παλαιοῦ Μοσχάτου οἴνου. Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος.
Πελαῖον ἀπόσταγμα Οἴνου «ΒΟΤΡΥΣ» νέπου Κονιάκ.
ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ
"LE PETIT PARISIEN,,
Ι. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει μὲ παριζιάνικο γοῦστο καὶ ἱκανοποιεῖ καὶ τὸν πλέον ἰδιότροπον πελάτην

3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΟΣ
Γραφεῖα : 'Οδὸς Νοταρᾶ 60
'Οπισθεν Δημ. Θεάτρου) 'Εν Πειραιεῖ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ-
'Οδὸς Σίνα 9—'Αθῆναι
'Αριθ. τηλεφ. 3 72 (Παλαιὸν)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΚΤΥΠΗΣ
'Ιατρὸς Μαιευτὴρ—Γυναικολόγος
'Επιμελητὴς Δημοτ. Μαιευτηρίου.
Επισκέψεις : 4-6 'Οδὸς Τζώρτζη 12
Πλατεῖα Κάνιγγος

Δ' Α. Γ. ΒΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
Νοσήματα δέρματος, τριχῶν καὶ κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ
Σολωμοῦ 52α 3 - 6 μ. μ.

Δάνεια ἐπὶ πολυτίμων ἀντικειμένων
Δραγατσανίου 6β

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
'Ιατρὸς Δερματολόγος. 'Επὶ δεκαεξαετίαν 'Επιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην 'Οδὸς Κεφαλληνίας 15α.
"Ωραι 8—10 π. μ. καὶ 4—6 μ.μ.
'Αριθ. τηλεφ. 7 62 Παλαιὸν

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170 - (Τέρμα)

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Πρώτην φορὰν εἰσάγονται εἰς τὴν 'Ελληνικὴν ἀγορὰν τὰ παγκοσμίου φήμης 'Αγγλικὰ Κασμήρια ΣΕΒΕΝΤΕΞ ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταναλίσκονται ἐτησίως ἐν 'Αγγλίᾳ

25.000.000 ΓΥΑΡΔΕΣ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εἰς ἀφήν, ποιότητα, εἰς χρωματισμὸν καὶ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ

'Απ κλειστικὸς εἰσαγωγεὺς δι' ὅλην τὴν 'Ελλάδα :

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
'Οδὸς Βύσσης (ἔναντι Χυσοσπηλαιωτίσσης)

ΕΤΟΣ Β'. ΤΕΥΧΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 29 (95) ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οἰωνέα

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ. : *Γερμανοῦ Π. Πατρῶ 5.*
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ - ΘΑΝΑΤΟΣ

Εἶνε ἀχαρακτήριστος ἡ ἀπάθεια μὲ τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον ἡ ἁρμοδία 'Εταιρία, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Κράτος, ἤκουσαν τὴν γενικὴν κατακραυγὴν τοῦ τύπου διὰ τοὺς ἀπείρους κινδύνους ποὺ δημιουργοῦνται μὲ τὴν ἐν κατάστασει τοῦ νέου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Κανεὶς δὲν συνεκινήθη, κανεὶς δὲν ἐνήργησε τίποτε. 'Η μόνη ἐνέργεια ἦτο μιὰ τυπικὴ καὶ κωμικὴ ἀνακοίνωσις τῆς 'Εταιρίας, καὶ μερικαὶ ἐπίσης τυπικαὶ διαβεβαιώσεις τοῦ ἁρμοδίου 'Υπουργείου. "Αλλοτε, εἰς τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς κίνδυνος ὑπῆρχε, λόγῳ τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο, ἐκρέματο ἡ πινακὶς «Κίνδυνος-Θάνατος». Σήμερον, μετὰ τὴν κατάστασιν ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη, ἡ πινακὶς αὐτὴ θὰ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῇ παντοῦ, διότι, ἔτσι ὅπως κατάντησαμε χάρις εἰς τὴν Πάουερ, παντοῦ μᾶς καιροφυλακτεῖ ὁ θάνατος... Οὔτε αἱ 'Εταιρίαι ποὺ ἀναλαμβάνουν ἔργα εἰς τὴν Νότιον 'Αφρικὴν δὲν φέρονται πρὸς τοὺς Ζουλοὺ καὶ τοὺς Κάφρους, ὅπως ἡ περίφημος Πάουερ πρὸς τοὺς "Ελληνας.

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

'Η 'Αθηναϊκὴ ἀγορὰ ἐγέμισε ἀπὸ τὰ παντοειδῆ φροῦτα τῆς ἐποχῆς, κι' ἔτσι, χάρις καὶ στὸ εὐθηνότερο μέτρο τῶν διατιμήσεων μποροῦν νὰ πλησιάσουν καὶ οἱ φτωχοὶ τὰ κομφίτα τῶν ἐπαρσπωλῶν ὄχι μόνον ἀπὸ περιέργεια. Ἐν τούτοις, ἡ ἀντιιατρικὴ ὑπηρεσία θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφέρῃ σὲ ἐνέργεια τὸ μέτρον τῆς καλύψεως τῶν φρούτων μὲ τὴ διαφανῆ γάζα, μέτρον προστατευτικὸν τῆς ὑγείας τοῦ κόσμου. 'Ακόμη ἐπιβάλλεται ἡ καταστροφὴ τῶν σάπιων ἢ ἀγουρων φρούτων ποὺ δημιουργοῦν τόσες ἀσθένειες, ἰδίως γιὰ τοὺς παιδικοὺς στομάχους. Μερικὰ βερύκοκα καὶ τζάνερα ἀποτελοῦν σωστὸ δηλητήριο.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Σ' ἕνα τροχιοδρομικὸ βαγόνι τῆς γραμμῆς Πατησίων, ἕνας εἰσπράκτωρ βρῆκε ἕνα δερμάτινο χαρτοφύλακα λησμονημένον ἀπὸ κάποιον ἀπρόσεκτον ἐπιβάτη. 'Ο χαρτοφύλαξ ἦταν κλειδωμένος, καὶ ὁ εἰσπράκτωρ, χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή, ἔσπευσε νὰ τὸν φέρῃ καὶ τὸν παραδώσῃ στὰ Γραφεῖα τῆς 'Εταιρίας. 'Εκεῖ τὸν ἀνοιξαν καὶ ἄδειασαν σ' ἕνα τραπέζι τὸ περιεχόμενόν του : 200.000 δραχμές, πέντε τσὲκ ἀντιπροσωπεύοντα χιλιάδες δολλαρίων, ἕνα στρατιωτικὸ βιβλιάριο κλπ. Μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. 'Ο εἰσπράκτωρ παρακολουθοῦσε ἀσυγκίνητος ὅλη αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ θησαυροῦ. 'Ηταν ἁπλούστατα τίμιος ἄνθρωπος—δηλαδὴ φαινόμενον στὸν τόπον αὐτὸν τῶν καταχρασεῶν, ὅπου καὶ οἱ συμβολιογράφοι κλέβουν τὸν κόσμο.

.....

ΣΗΜΑΙΟΣΤΟΛΙΣΜΟΙ

Φαίνεται ὅτι τὰ διάφορα κέντρα τῆς πρωτευούσης ἔχουν κάνει προμήθειαν ἀπὸ σημαῖες ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ καταπλέει εἰς τὸ Φάληρον μοῖρα ξένου στόλου βλέπομεν τὰ κέντρα νὰ στολίζωνται μὲ τὰς σημαίας τοῦ Κράτους εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκει ὁ στόλος πρὸς προσέλκυσιν τῶν πληρωμάτων.

'Ελληνικὰς σημαίας δὲν ἔχουν τὰ κέντρα μας, καὶ τοῦτο τὸ ἀποδεικνύει ἡ παντελὴς ἔλλειψις τῆ κυανολεύκου ἀπὸ αὐτὰ κατὰ τὰς ἐθνικὰς ἑορτάς.

ΠΑΛΙΑ ΜΑΣ ΤΕΧΝΗ ΚΟΣΚΙΝΟ !

'Ο Μέγας δουξ τοῦ Μακλεμβούργου Φρειδερῖκος ἦταν ἐμπαθὴς χαρτοπαίκτης. Μιὰ νύχτα ἔχασε στὰ χαρτιὰ ὅλα του τὰ μετρητά. Κοντά του καθόταν τυχαίως ἕνας πλούσιος πρώην κατασκευαστὴς καζανιῶν, ὁ ὁποῖος ἔχασε ἑπίσης ὅλα του τὰ χρήματα.

— Καὶ τώρα, ἀγαπητὲ κύριε, τί κάμνομεν ; τὸν ρώτησε ἄξαφνα, κάπως εἰρωνικὰ ὁ πρίγκηψ.

— Ἁπλούστατα, 'Υψηλότατε, ἀπήντησε τότε ἐκεῖνος. 'Η 'Υψηλότης σας θὰ ἐπιδάλῃ νέους φόρους στὸν λαό κι' ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ κατασκευάζω πάλιν καζάνια!...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

'Υπὸ τοῦ γνωστοῦ 'Αλεξανδρινοῦ σκιτσογράφου κ. Κεμ (Κ. Ε. Μαραγκοῦ) ἐξεδόθη λεύκωμα μὲ ἐξαιρετικὰς ἐπιτυχεῖς γελοιογραφίας, τὰς ὁποίας διακρίνει χαρακτηριστικὴ γραμμὴ καὶ σατυρικὸν πνεῦμα.

— 'Υπὸ τοῦ κ. Σίμωνος Κατακουζηνοῦ ἐξεδόθη τὸ τρίπρακτον δρᾶμα «Προλήψεις ποὺ σκοτώνουν».

— Ἐξεδόθη ἡ «Νέα 'Εστία» τῆς 15ης 'Ιουνίου μὲ ἐκλεκτὴ, ὅ πως πάντοτε, συνεργασίαν.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

Ο ΥΔΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

'Ο ὑδροκεφαλισμὸς τῆς 'Ελλάδος συνεχίζεται μὲ τὴν εἰσροὴ νέων ἀποίκων στὴν πρωτεύουσα. 'Επαρχιῶται πωλοῦν τὰ ὑπάρχοντά τους, ξεκάνουν ὅσο-ὅσο τ' ἀμπελοχώραφά τους, τὰ σπίτια τους καὶ ἔρχονται νὰ ἐγκατασταθοῦν στὰς «ὡραίας 'Αθήνας» δηλαδὴ στὴ Σαχάρα αὐτῆς τῆς τέσσης. σκόνης καὶ λειψυδρίας. 'Αλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ ἔρχονται καὶ ἄλλοι "Ελληνες νὰ πυκνώσουν τὸν πληθυσμὸ τῶν 'Αθηνῶν. Τὸ ὄνειρο τοῦ σημερινοῦ μετανάστου δὲν εἶνε πειὰ ὁ πόθος τοῦ παλαιοῦ, τὸ ξαναγύρισμα δηλ. στὸν πλάτανο τοῦ χωριοῦ καὶ στὸ πατρογονικὸ σπίτι. 'Ο

τωρινὸς μεταστάς πού ξαναγυρίζει ἔπειτα ἀπὸ μακροετῆ ἀπουσίαν στὴν 'Ελλάδα, οὔτε καταδέχεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μακρυνὸ χωριουδάκι τῆς γεννήσεώς του. Κατοικοεδρεύει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς πρωτευούσης καὶ ἀρχίζει ἀμέσως νὰ διαπραγματεύεται πρὸς ἀγορὰν σπίτια καὶ οἰκόπεδα. 'Από τὴν 'Αμερικὴ ἀκόμη εἶνε πληροφορημένος ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ καλυτέρα τοποθέτησις τῶν δολλαρίων του, μεταβαλλομένων σὲ δραχμὰς πρὸς 76 ἑκαστον. "Ετσι ὁ μίστερ Πήτερ μὲ τὰ χρυσᾶ δόντια καὶ τὴ χοντρὴ καδένα γίνεται 'Αθηναῖος οἰκοδεσπότης καὶ πολλαπλασιάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνέργων εἰσοδηματιῶν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ πολλοὺς ὁμογενεῖς ἐξ Αἰγύπτου ποὺ ἔρχονται ἀθρόοι ν' ἀγοράσουν σπίτια καὶ οἰκόπεδα. 'Από τὴν 'Αμερικὴ ἀκόμη ἔρχονται καὶ ἄλλοι "Ελληνες νὰ πυκνώσουν τὸν πληθυσμὸ τῶν 'Αθηνῶν. Τὸ ὄνειρο τοῦ σημερινοῦ μεταστάτου δὲν εἶνε πειὰ ὁ πόθος τοῦ παλαιοῦ, τὸ ξαναγύρισμα δηλ. στὸν πλάτανο τοῦ χωριοῦ καὶ στὸ πατρογονικὸ σπίτι. 'Ο

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Λόρα εἶχε παραλύσει. Ἦταν ἕτοιμη νὰ σωριαστῇ κάτω ἀναίσθητη, ὅταν ἄκουσε βιαστικὰ βήματα ἀπ' ἔξω καὶ εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ ἀποτομα.

Ὁ Βεσκὴρ μπῆκε μέσα κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ μανουάλι. Κι' ἀμέσως ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ Βρυκόλακα σὰν ἀστραπή, σήκωσε τὸ βαρὺ ὅπλο του, σὰν ρόπαλο, καὶ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι.

Ἐκεῖνος ἔβγαλε ἕνα φρικαλέο μουγγητό, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ λύσσας καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω...

Ὁ Βεσκὴρ ξέκανε νὰ σηκώσῃ καὶ πάλι τὸ μανουάλι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ καὶ δεύτερη φορά.

Μὰ δὲν ἐπρόφτασε.

Ὁ Βρυκόλακας ἔκανε ἕνα βῆμα πλάγια καὶ πρὶν ἐκεῖνος τὸν ξαναχτυπήσῃ, τὸν ἅρπαξε στὰ χέρια του, τὸν σήκωσε ψηλὰ καὶ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη δύναμη τὸν ἐπέταξε στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο...

Ἡ Λόρα νόμισε πὼς ὁ Βεσκὴρ εἶχε μεινει νεκρός. Τὸ τίναγμά του στὸν τοῖχο ἔκαμε ὁλόκληρη τὴν οἰκοδομὴ νὰ τρανταχτῇ !...

Ὁ ἄγριος κτηνάνθρωπος σωριάστηκε κάτω, κυλίστηκε μουγγρίζοντας κάμποση ὥρα, τίναξε ὕστερα μερικὲς φορὲς τὰ πόδια του κ' ἔμεινε ἀκίνητος...

Ἀπέθανε !... σκέφτηκε ἡ Λόρα καὶ ἀνατρίχιασε.

Εἶχε ὡστόσο συγκεντρωμένη ὅλη της τὴν προσοχὴ στὸν Βρυκόλακα.

Ὁ βδελυρὸς νεκροζώντανος βλέποντας τὸν ἀντίπαλό του ξαπλωμένον κάτω, ἀκίνητο ἐντελῶς, ἄρχισε νὰ γρυλίζῃ μὲ ἱκανοποίηση.

Ἀπὸ τὴν πληγὴ ποὺ εἶχε δεχτῇ στὸ κεφάλι ἐκ μέρους τοῦ Βεσκὴρ ἔτρεχε τώρα ἄφθονο αἷμα ! Μολαταῦτα ὁ Βρυκόλακας φαίνοταν ἐντελῶς ἀδιάφορος.

Κύτταξε τὴν Λόρα μὲ βλέμμα χυδαίου πόθου καὶ τὴς ἔδειχνε γελῶντας τ' ἄσπρα σουβλερὰ δόντια του...

Ἡ Λόρα συγκεντρώνοταν ὅλη της τὴν ψυχραιμία,ὅλο της τὸ θάρρος, δὲν τὸν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Δὲν τὸν κύτταζε κατάματα παρὰ σ' ὡρισμένες στιγμές, γιατὶ φοβόταν τὴν γοητεία τοῦ βλέμματός του.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς στιγμὲς αὐτὲς κυτάζοντάς τον κατὰ πρόσωπον αἰσθάνθηκε ἀηδιὰ καὶ φρίκην...

Τὸ Τέρας τῆς Κολάσεως ἔγλυφε ἡδονικὰ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' την πληγή του, πλαταγίζοντας τὴν γλῶσσα του καὶ ρίχνοντάς της ματιὲς ποὺ θὰ ἔκαναν καὶ τὸν πιὸ τολμηρὸ ἄνθρωπο νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἡ Λόρα ἔσφιξε τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίσῃ ἀπὸ φρίκην !...

Ὡς ποὺ θάφτανε τέλος τὸ μαρτύριό της αὐτό ;

Δὲν ἐπρόφτασε ὅμως νὰ συνεχίσῃ τὴν σκέψιν της. Καθὼς ἐκύτταζε τὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν τοῦ Βρυκόλακα, ἀντελήφθη ὅτι αὐτὸς ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ Βενσέσκα ἐπροτείνε τὸν σταυρό της καὶ ἐψιθύρισε μὲ σβυσμένη, τρεμάμενη φωνή :

— Θεέ μου, προφύλαξέ με !...

Ἡ θερμὴ καὶ εἰλικρινὴς ἱκεσία της πρὸς τὸν Θεὸν ἔκαμε τὸν Βρυκόλακα νὰ καγχάσῃ τὸ ἀπαίσιο, ἀνατριχιαστικὸ γέλιο του :

— Χά !... Μάταια παρακαλεῖς τὸ Θεό σου, μικροῦλα μου, τῆς εἶπε μὲ τὴν βραχνή, ὑπόκωφη φωνή του. Ὁ Θεός !... Χά !... Εἶνε πολὺ μακρυὰ καὶ δὲν θὰ σὲ ἀκούσῃ... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσῃ ἐδῶ ποὺ βρίσκεσαι. Ἄφησε λοιπὸν τὸ καταραμένο αὐτὸ παιχνίδι ποὺ φορᾶς στὸ λαιμό σου. Πέταξε το μακρυά... Ἔλα μαζύ μου... Θὰ ρθῇς... Νά, σοῦ τὸ λέω, θὰ ρθῇς... Ἀκοῦς, μικρή μου; Θὰ ρθῇς θέλοντας καὶ μή...

Ἕνα εἶδος τερατσίου καὶ τρομεροῦ Χιμπατζῆ...

— Θεέ μου, Θεέ μου, σῶσε τὴν ψυχή μου ! ἐτραυλισεν ἡ Λόρα.

Τὰ λόγια τῆς αὐτὰ ἐρθέτισαν τὸν Βρυκόλακα. Σήκωσε ἀπὸ κάτω τὸ μανουάλι τοῦ Βεσκήρ, σᾶν νάταν κανένα παιχνιδάκι προχώρησε ἕνα ἀκόμα βῆμα καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πλησιάσω, δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐγγίσω, μὰ ἂν θέλω σὲ κάνω κομμάτια. Ξέρεις τὴ δύναμί μου... Ἄν ρίξω αὐτὸ πάνω σου θὰ σὲ συντρίψω ! Μὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ κάμω τέτοιο κακό... Δίψῳ τὰ νειάτα σου ! Τὸ αἷμα σου θάναι εὐωδιαστὸ σᾶν τὸ καλύτερο χρασί !... Ἔχω τόσον καιρὸ νὰ πιῶ... Ὅλα ἐρήμωσαν γύρω... Δὲν βρίσκω νὰ δροσίσω τὸν λάρυγγά μου, τίποτε πειά. Ἔλα λοιπόν, τί περιμένεις ;... Φοβίσου τὴν ὀργή μου !

Ἡ Λόρα δὲν ἀπαντοῦσε,

Κρατῶντας πάντα ἔμπροὸς τὸν μικρὸ της χρυσὸ σταυρό, στεκόταν ἀκίνητη σᾶν νἄχε μαρμαρώσει.

— Ἐξαφνα ἄκουσε πίσω της κάτι νὰ σέρνεται στὸ πάτωμα. Ταράχτηκε, ἀνησύχησε, μὰ δὲν θέλησε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ κυτάξῃ. Φοβόταν μήπως τὴ στιγμὴ αὐτὴ βρῇ καιρὸ καὶ τὴν πλησιάσῃ ἡ τῆς κάνει ὁποιοδήποτε κακό, τὸ τέρας ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ δῇ τί συνέβαινε.

Τὸν θόρυβο αὐτό, τὸν ἀγαπαίσθητο στὴν ἀρχή, τὸν εἶχε ἀκούσει καὶ ὁ Βρυκόλακας. Ἡ Λόρα τὸν εἶδε νὰ κυττάζῃ πίσω της, νὰ σουφρώνῃ τὰ φρύδια του καὶ ν' ἀγριεύῃ. Τὰ μάτια του ἄστραψαν, τὰ δόντια του σφίχτηκαν καὶ τοιζοβόλησαν.

— Σκύλε, θὰ σὲ κομματιάσω καὶ θὰ ρίξω τὰ κομμάτια τοῦ μαγορισιένου σου κορμιοῦ στ' ἀγρίμια ! οὐρλιαξε ὁ Βρυκόλακας κάνοντας ἕνας βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ Λόρα κατάλαβε.

Ἦταν ὁ Βεσκὴρ ποὺ τὸν φαν τα ζότ ανε νεκρὸ καὶ ποὺ χαρὶς στὴν ἀφάνταστη δύναμί του κ' εὐρωστία του εἶχε συνέρθει...

Αὐτὸ τὴν εὐχαρίστησε.

Ἔτσι ὅμως πάλι πλάϊ της τὸν τολμηρὸ καὶ ἀφοσιωμένο αὐτὸ σύντροφο.

Τὸν ἄκουσε μάλιστα νὰ σηκώνεται σιγὰ-σιγὰ καὶ νὰ ποθετεῖται πίσω της, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν πλησιάσῃ ὁ Βρυκόλακας ὁ ὁποῖος ἦταν τρομερὰ ἐρεθισμένος καὶ ὑποκρουόταν διαρκῶς.

Ἡ Βενσέσκα ἦταν κατάπληκτη. Γιατὶ ἔφευγε τὸ τέρας αὐτό ;

Πραγματικῶς ὁ βδελυρὸς νεκροζώντανος πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἐνῶ γλυστροῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς σιδερένιες κιγκλίδες, σᾶν νἄταν καπνός, τοὺς ἀντιπαλάλουε γιὰ τελευταία φορὰ πρὸς τὰ πίσω.

— Σκύλε !... Ἀκάθαρτο κτῆνος, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς. Σοῦ εἶπα... Θὰ πως σοῦ λέω... Χά !... Κ' ἔσένα γλυκοαίματη μικρούλα, θὰ σὲ κερδίσω, ναί, ναί, ἀπόψε κιόλας, τὴ νύτα αὐτὴ ποὖνε τόσο κρύα καὶ ποὺ τόσο ποθῶ τὸ ζεστό σου κορμί !...

Ὅταν ὁ Βρυκόλακας χάθηκε ἡ Λόρα γύρισε στὸ Βεσκήρ. Τὸν χάϊδεψε ἀπαλὰ στὴ ράχη, κυττάζοντάς τον κατάματα. Γιατὶ νὰ μὴν ἔχῃ φωνὴ τὸ πλάσμα αὐτό ; Ὡστόσο τὸν ρώτησε μὲ καλοσύνη.

— Πονεῖς ; Εἶσαι χτυπημένος ;

Ἐκεῖνος ἐξέσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι της.

Ἀσφαλῶς ρῶ... Κι' αὐτὸ δὲν εἶχε χτυπηθῇ σοβαρὸ δαῖο γιὰ τὴν ὁποία ἦταν τὸ πιὸ σπουνύχτα ἦταν πωπηρίαν της. Γιατὶ ἡ λακας θὰ ξανᾶσω ἀκόμη κι' ὁ Βρυκόκάθε τρόπο νἀγρίζῃ, θὰ πάσχιζε μὲ

Ἕνας ἄξαφνα νικήσῃ...

κούσεκνε ἐκεῖνος θόρυβος ποὺ ἀραβῆξε τὴν ἠ τὴ στιγμὴ ἀπ' ἔξω πρὸς τὸ παράθυροσοχὴ τῆς Λόρας.

Ἔτρεξε ἀμέσως.

ρίεργο θέαμα πῶς ἐκεῖ καὶ ἕνα πεστὰ μάτια της. προυσιάσεκνε μπρός

Ἀπὸ τὸ παρὰ κλησίας τοῦ Νεκυρο τῆς μικρῆς ἐκβάλει κάποιο παροταρεῖου εἶχε προέμοιαζε μὲ ἀνθάδοξο ὄν, κάτι ποὺ μαζί, ἕνα εἶδος ρωπο κα κτῆνος μεροῦ Χιμπατζῆ, ποῦ, γαντζώνοντας φαλώσῃ στὰ κοντινὰ δέντρα.

Τὸ τέρας αὐτὸ ἦταν τρομερὸ καὶ φριχτὸ στὴν ὄψη καὶ εἶχε τὰ μάτια καραφωμένα πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ παραθύρου ὅπου βρισκόταν ἡ Λόρα.

Καθὼς φαινόταν δὲ ἀπὸ τὶς διαστάσεις τοῦ σώματός του, θὰ εἶχε καταπληκτικὴ δύναμη...

Ἡ Λόρα, βλέποντας ὅτι νέος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε δὲν ἐδίστασε... Ἄρπαξε τὸ πιστόλι της καὶ πυροβόλησε... Περίμενε τὸ τέρας νὰ σωριάζεται κάτω... Παράδοξο ὅμως ! Ἡ σφαῖρα ἀπέτυχε καὶ τὸ τέρας ἐκεῖνο πηδῶντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο ἔφτασε στὸν τοῖχο τοῦ πανδοχείου κι' ἀπὸ κεῖ σκαρφάλωσε, μ' ἐξαιρετικὴ εὐκολία, στὴ στέγη...

Τί ἐπροόκειτο νὰ συμβῇ ;

Ὁ νέος αὐτὸς ἐχθρὸς δὲν ἐστέλνοταν βέβαια ἐναντίον της, γιατὶ εἶχε ἀκόμη ἀρκετὲς σφαῖρες στὰ πιστόλια της. Ἦταν ἐχθρὸς σταλμένος νὰ ξεκάμῃ τὸν Βεσκήρ. Ἡ Λόρα δὲν ἀμφέβαλε γι' αὐτό. Ἄκουγε τὰ βαρύ πατήματα τοῦ θηρίου ἐκείνου στὴ στέγη καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ ἐπιθέσῃ. Δὲν θ' ἄφηνε τὸν Βεσκὴρ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ θέλησε ὁ κτηνάνθρωπος νὰ τρέξῃ ἔξω, τὸν κράτησε ἀπ' τὸ μπράτσο, λέγοντάς του προσεκτικά :

— Μεῖνε !

Ὁ κτηνάνθρωπος δὲν ἔφερε ἀντίστασι. Ὑπάκουσε κ' ἔμεινε πλάϊ της.

Ὁ θόρυβος στὴ στέγη μεγάλωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἀπὸ τὸν κρότο ποὺ γινότανε ἡ Λόρα κατάλαβε πὼς τὸ τέρας ἐκεῖνο ἔβγαζε τὰ κεραμίδια, ζητῶντας ν' ἀνοίξῃ τρύπα στὴν ὀροφή.

Ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ σκοπεύσῃ ἐναντίον του, δὲν μποροῦσε νὰ πυροβολήσῃ. Καταλάβαινε καλὰ ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖο ἐνεργοῦσε ὁ Βρυκόλακας ἦταν σατανικός.

Ἔξαφνα τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἕνα νέο πρόσωπο ἀνεμίχθη στὴν τραγῳδία ποὺ ἐπαίζετο γύρω καὶ μέσα στὸ ἠρωικὸ πανδοχεῖο.

Ἡ ἐξώπορτα χτύπησε ἄξαφνα κι' ἀκούστηκε μιὰ χοντρή, βραχνὴ φωνή :

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΛΑΘΗ ΚΑΙ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Ἡ αὐτοπροσωπογραφία τοῦ Τσελίνι μές στὰ μαλλιὰ τοῦ Περσέως. Ὁ Φειδίας στὴν Ἀμαζονομαχία. Ἡ Λουκρητία Βοργία ὡς Ἁγία Αἰκατερίνη. Μερικές ἰδιοτροπίες τοῦ Κάτζερ. Ὁ Γουλιέλμος ὁ Β' ὡς προφήτης Δανιὴλ στὴ μητρόπολι τοῦ Μέτς. Τὸ λάθος τοῦ αὐτοκράτορος ποὺ ἔγινε πραγματικότης. Τὰ ἄλογα τοῦ Ἁγίου Μάρκου ποὺ περπατοῦν στραβὰ καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ Ραφαὴλ μὲ τὰ ἓξ δάχτυλα.

Ὁ Κάτζερ ὡς προφήτης Δανιήλ

Τὰ ἔργα τῆς τέχνης δὲν εἶνε μόνον ἀξιοθαύμαστα ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως. Ὅταν τὰ κοιτάξῃ κανένας ὥρα καὶ τὰ θαυμάσῃ ὡς καλλιτεχνήματα μπορεῖ, ἂν τοῦ κάνῃ ὄρεξι νὰ τὰ περιεργασθῇ καὶ στὶς λεπτομέρειές τους καὶ τότε θὰ κάνῃ ἀπείρες ἀξιοπερίεργες ἀνακαλύψεις ποὺ οὔτε θὰ τὶς φανταζόταν κἂν π. χ. ἂν κοιτάξῃ κανεὶς ἀπὸ πίσω τὸ περίφημο ἄγαλμα τοῦ Περσέως τοῦ Μπενβενούτο Τσελίνι θὰ ἰδῇ ὅτι ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῶν μαλλιῶν τοῦ Περσέως σχηματίζεται μιὰ ἀνδρικὴ κατατομή, καὶ ὅτι μαλιστα ἡ ἀνδρικὴ αὐτὴ κατατομὴ ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἴδιου Μπενβενούτο Τσελίνι. Ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔγινε ἐκ προθέσεως ἢ ὀφείλεται σὲ μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι εἶνε ἄγνωστο, τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε ὅτι πάμπολλοι καλλιτέχναι ἔχωναν καὶ τὴν εἰκόνα τους κρυφὰ μέσα σὲ διαφόρους πίνακας ποὺ παρίσταναν πολλὰ πρόσωπα. Ἔτσι στὴν ἀρχαιότητα ὁ Φειδίας πορέσησε τὸν ἑαυτό του ὡς πολεμιστὴ στὴν Ἀμαζονομαχία τὴν ὁποία εἶχε σκαλίσει ἀπάνω στὴν ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐπίσης ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τοιχογραφίες τῆς Καπέλλα Σιξτίνα πορέστησε τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν προφήτη Μωϋσῆ κ.τ.λ. Ὁ πιὸ τολμηρὸς ὅμως καὶ λιγώτερο προληπτικὸς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ζωγράφος Λόβις Κόριντ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε ὁ ἀθεόφοβος νὰ πάρῃ γιὰ μοδέλλο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ὅταν στὸνπίνακά του«Σαλώμη» θέλησε νἀζωγραφίσῃ τὸν ἀπὶ πίνακι κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ ἐκλογὴ του ἦταν ἐξαιρετικὰ πετυχημένη. Πιθανὸν λοιπὸν καὶ ὁ Μπενβενοῦτο Τσελίνι νὰ θέλησε ν' ἀποθανετίσῃ τὴν μορφὴ του μὲς στὰ μαλλιὰ τοῦ Περσέως.

Ἄλλα πάλι ἀξιοπερίεργα ὀφείλονται στὴν κακιὰ τοῦ καλλιτέχνη. Ἔτσι πρὸ ἐτῶν ἡ Σερβία εἶχε βγάλει ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Ἰωβιλαίου τῆς Σερβικῆς ἀνεξαρτησίας ἕνα γραμματόσημο ποὺ παρίστανε τὸν βασιλέα Πέτρο Καραγεώργεβιτς καὶ τὸν διάδοχό του πρίγκηπα Γεώργιο. Ὡς γνωστόν, ὁ βασιλεὺς Πέτρος εἶχε λάβει ἐνεργὸν μέρος στὴν δολοφονία τοῦ τέως βασιλέως Μιλάνου. Τὸ γραμματόσημο εἶχε χαραχθεῖ στὸ Παρίσι. Λοιπόν, ἀλα ἐτύχαινε νὰ τὸ γυρίσῃ κανεὶς ἀνάποδα θὰ ἔβλεπε ὅτι ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῶν κεφαλῶν τῶν δύο ἡγεμόνων σχηματιζόταν ἡ νεκρικὴ μορφὴ τοῦ βασιλέως Μιλάνου. Ἂν τὸ ἔμαθαν αὐτὸ οἱ ἀνδιαφερόμενοι δὲν εἶνε γνωστό, πάντως δόμως εἶνε βέβαιο ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὰ γραμματόσημα αὐτὰ ἀπεσύρθησαν ἀπ' τὴν κυκλοφορία.

Ἐκεῖνο ποὺ ἦταν συνειθέστατο τὴν παλαιὰ ἐποχὴ ἦταν νὰ παριστάνωνται οἱ διάφοροι βασιλεῖς, πρίγκηπες καὶ τὰ λοιπά, ὡς Ἅγιοι ἢ ὡς διάφορα ἄλλα ἱστορικὰ πρόσωπα στοὺς πίνακας τῶν ζωγράφων τῆς ἐποχῆς τους. Ἔτσι π. χ. ἡ ὡραία καὶ ὀλεθρία Λουκρητία Βοργία ἔχει ἀποθανατίσει τὴν μορφὴ της ὡς Ἁγία Αἰκατερίνη παρ' ὅλο ποὺ ὕστερα ἀπὸ ὅσα θρυλοῦνται γι' αὐτὴν ἀμφιβάλλωμε ἂν τὴς ἄξιζε αὐτὴ ἡ ἀπεικόνισις. Ἐπίσης καὶ ὁ ἀδελφός της Καῖσαρ Βοργίας ἔχει παρασταθεῖ ὡς μέγας σ' ἕναν ἄλλο πίνακα ποὺ παρισάνει τὴν προσκύνησι τῶν μάγων καὶ ἄλλοι ἄπειροι.

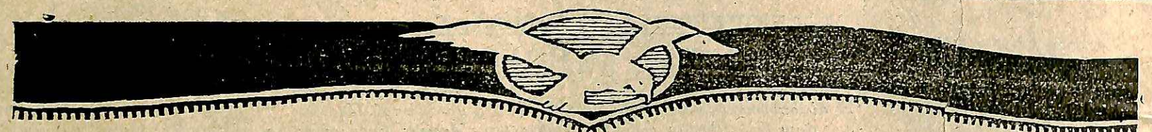
Καὶ νὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ ματαιοδοξία στὸν μεσαίωνα κάπως ἐξηγεῖται ! Ἦσως ὅλοι αὐτοὶ νὰ ἤθελαν νὰ διαιωνίσουν τὴν μορφή τους καὶ ἐπειδὴ ἀφορροῦσαν τὸ ὅτι μετὰ τὸνθάνατό τους ὁ λαός τους μποροῦσε νὰ μὴ δείξῃ τόσο μεγάλο σεβασμὸ στὴ μνήμη τους καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ πορτραῖτα τους ἀπὸ ἐκδίκηση, θέλησαν νὰ ἀπεικονίσουν τὴν μορφή τους σὲ πρόσωπα ἄξιοσέβαστα ποὺ θὰ ἐγλύτωναν ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ὄχλου. Λοιπὸν ὑπάρχειμιὰ δικαιολογία. Τὶ δικαιολογία ὅμως ὑπάρχει ὅταν κανεὶς θέλῃ νὰ κάνῃ τέτοιες μασκαράτες στὴν σημερινὴ ἐποχή ; Καὶ ὅμως. Ἂν πάῃ κανεὶς στὴν μητρόπολι τοῦ Μέτς καὶ κυττάξει τὸ ἄγαλμα τοῦ προφήτου Δανιὴλ θὰ ἰδῇ μὲ ἔκπληξι γνωστή. Κι' ἅμα σκεφθῇ καλύτερα θὰ ἰδῇ ὅτι δὲν παριστάνει κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὸν πρώην αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμο, τὸν πρώην ἀφοῦ ἔχει τὸ πρόσωπο καὶ τὴν μορφὴ τοῦ Κάϊζερ δηλαδή !

Ἡ λανθασμένη Μαντόνα Σιξτίνα τοῦ Ραφαήλ.

Ἡ ἀπεικόνισις σ' αὐτὴ τὴν στάσι ὀφείλεται στὴν ἐπιθυμίαὐτοῦ τοῦ Κάϊζερ, ὁ ὁποῖος εἴτε ἔτρεφε ἐξαιρετικὴ συμπάθεια πρὸς τὸν προφήτη Δανιήλ, εἴτε νόμιζε πὼς τοῦ ἔμοιαζε, εἴτε θέλησε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἐξαγνισθῇ ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά του. Ἀλλὰ δὲν τὸ βλέπουμε μονάχα ἐδῶ ἔτσι μασκαρεμμένον. Ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τὸν δῇ καὶ ἀλλοιῶς δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάῃ λίγο μακρύτερα, στὴν Κολωνία καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν γέφυρα Χοεντζόλλερν. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ θαυμάσῃ ἕνα ἄγαλμα ποὺ παριστάνει τὸν Κάϊζερ ὡς ὁδοιπόρο μὲ τὸ ὁδοιπορικὸ ραβδὶ στὸ χέρι καὶ τὸ ταγάρι στὸν ὦμο. Ἴσως νἀπροησθάνετο ὁ δυστυχισμένος τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας ποὺ ἔμελλε νὰ πάρῃ.

Στὸν ἴδιο τὸν Κάϊζερ ὀφείλεται ἕνα λάθος ποὺ ὑπῆρχε ὡς πέρσυ στὴν ἐκκλησία πρὸς μνήμην τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου στὸ Βερολῖνον. Ὅταν ἔδειξαν στὸν Κάϊζερ τὰ σχέδια ποὺ εἶχε διὰ τὴν ἐκκλησία, αὐτὸς ἐνδυσιάστηκε. «Ἰδίως, εἶπε, μ' ἀρέσει ἡ ἰδέα τοῦ ἀστεριου πάνω ἀπὸ τὸν σταυρό !» Κανεὶς ἀπ' ὅσους δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ποιὸ ἀστέρι ἐννοοῦσε ὁ Κάϊζερ. Ὅποιος ἔχει ἰδεῖ ἀρχιτεκτονικὸ σχέδιο θὰ ἔχῃ παρατηρήσει ὅτι τὸ πραγματικὸ μέγεθος κάθε γραμμῆς σημειώνεται δίπλα της ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸ ποὺ ἀναφέρεται στὸν ὦμο. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ὁ Κάϊζερ, ἔχοντας ἕνα σχέδιο ποὺ εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ πραγματικὸ μέγεθος κάθε γραμμῆς σημειώνεται δίπλα της ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸ ποὺ ἀναφέρεται στὸν ὦμο

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ !...»

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Καλή μου φίλη,

Σᾶς εἶμαι βαθειὰ κι' ἀπέραντα εὐγνώμων. Μοῦ χαρίσατε μιὰ εὐτυχία ποὺ δὲν τὴν ἐλπιζα, ποὺ δὲν τὴν περίμενα, ποὺ δὲν τὴν ἀξίζα ἴσως. Σᾶς εὐχαριστῶ. Εἴθε νὰ μπορέσω μιὰ μέρα νὰ σᾶς κάμω τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο εὐτυχισμένος εἶμαι τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ γράφω τὶς γραμμὲς αὐτές.

Φίλιππος

Υ. Γ. Θέλετε νὰ ἰδωθοῦμε πάλι αὔριο ; Ναί ; Εὐχαριστῶ... Φ...»

Καὶ σὲ μιὰ ἄλλη ἡ τρυφερότης του ἦταν πιὸ μεγάλη ἀκόμη :

«Ἀγαπημένη μου,

Δὲν ξέρω τὶ θλίψεις μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Δὲν ξέρω τίποτε. Δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτε. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε πὼς σ' ἀγαπῶ. Μ' ἔχετε κάμει ἀπέραντα εὐτυχισμένο. Κάθε μου σκέψις, κάθε μου στοχασμὸς εἶνε γιὰ σένα. Κλείνω τὰ μάτια μου, ψιθυρίζω τ' ὄνομά σου καὶ μεθῶ ! Εἶσαι ὅλη μου ἡ ζωή. Σκύβω καὶ σοῦ φιλῶ τὰ χέρια...

Νὰ ζῶ κοντά σου, νὰ σ' αἰσθάνουμαι πλάι μου, νὰ σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ νοιώθω τὶς πνοές μας νὰ σμίγουν σὲ μιά, νὰ σὲ κυττῶ στὰ μάτια, νὰ σκύβω καὶ ν' ἀκουμπῶ τὰ χείλη μου στὰ χείλη σου, νὰ τί μὲ κάνει ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένο ! Τί ἄλλο νὰ σοῦ πῶ ;

Στὴν ἀγάπη τὰ λόγια εἶνε ἐντελῶς περιττά.

Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ...

Φίλιππος»

Ὁ Φίλιππος διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὰ γράμματα ἐκεῖνα ποὺ ξεχείλιζαν ἀπὸ τὸν ἔρωτά του... Κάθε τόσο τὰ ἔφερνε στὰ χείλη του καὶ τὰ φιλοῦσε, ἐνῶ συγχρόνως τὰ μούσκευε μὲ τὰ δάκρυά του, ποὺ κυλοῦσαν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὰ μάτια του..

Ὢ ! πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν Καίτη .. Μονάχα ποὺ τὸ φανταζότανε ὅτι ἔπρεπε νὰ ζήσῃ μακρυὰ ἀπ' αὐτήν, πήγαινε νὰ σπάσῃ ἡ καρδιά του.

Καὶ ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς... Τὸ δίλημμά του, ἦταν τρομερό : ἢ ἔπρεπε νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπη του ἢ ἔπρεπε νὰ προδώσῃ τὸ φίλο του...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ;...

Ἀλλοίμονο ! οὔτε αὐτὸς δὲν ἤξερε... Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ παρουσιαζόταν ἡ εἰκόνα τῆς Καίτης, μὲ τὴν ἀγκαλιά της ἀνοιγμένη, μὲ τὰ χείλη της πρoτεταμένα πρὸς αὐτόν... κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Πῆτος, ὁ Πῆτος, ὁ παιδικὸς του φίλος, ὁ ἀχώριστος σύντροφός του, στὸν ὁποῖο εἶχε ὁρκισθεῖ νὰ τοῦ προστατεύσῃ τὴν ἀγαπημένη του Καίτη ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃ ὅταν θὰ ξαναγύριζε...

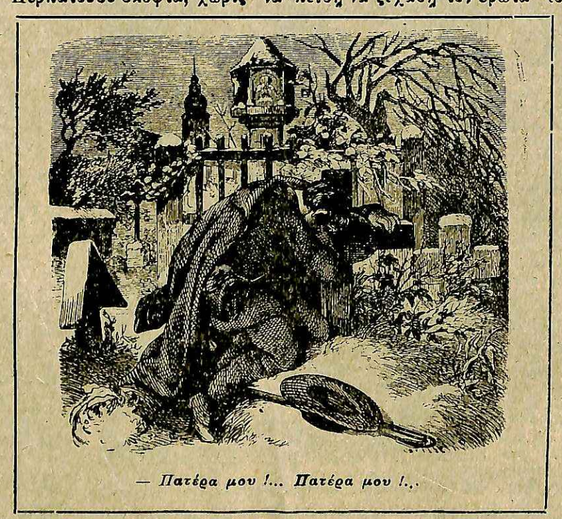
Τὸ μυαλό του ἦταν ἀνάστατο, ἡ σκέψεις του μπερδευόντουσαν καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀποφασίσῃ τίποτε.

Ἂν ἡ ἐκλογή του σ' αὐτὸ τὸ δίλημμα ἄνηκε μονάχα στὴν καρδιά του, αἰ, τότε ἀδίστακτα θὰ ἔγερνε πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίτης.

Μὰ δὲν ἦταν μονάχα ἡ καρδιά σ' αὐτὴν τὴν περίστασι...

Ἔτσι, ἐξουθενωμένος, ἐκμηδενισμένος, βγῆκε ἔξω, πῆρε ἕνα δρόμο καὶ τράβηξε χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει.

Περπατοῦσε σκυφτά, χωρὶς νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ προσέχῃ τίποτε γύρω του...

— Πατέρα μου !... Πατέρα μου !...

Περνοῦσαν δίπλα του οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸν χαιρετοῦσαν κι' αὐτὸς οὔτε τοὺς ἀνταπέδιδε τὸ χαιρετισμό, γιατὶ δὲν τοὺς ἀντιλαμβανόταν...

Ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε, εἶδε πὼς βρισκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου...

Μπῆκε ἀμέσως μέσα, σκεπτόμενος ὅτι τὰ βήματά του τὸν εἶχαν ὁδηγήσει καλά, γιατὶ κι' αὐτὸς ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔκλεινε τὸ θάνατο μέσα του...

Σὲ λίγο βρισκόταν μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ πατέρα του... Ἀμέσως γονάτισε κάτω, ἀγκάλιασε τὸν πέτρινο σταυρὸ του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Πατέρα μου ! .. Πατέρα μου !.. ἔλεγε κάθε τόσο μέσ' ἀπ' τοὺς λυγμούς του..

Ἔμεινε ἐκεῖ ὥρα πολλή... Ἔκλαψε ὡς ὅτου στέρεψαν τὰ δάκρυά του... Στὸ τέλος σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ .. Τότε ἔννοιωσε τὸν ἑαυτό του σὰν ἀνακουφισμένο λίγο, σὰ νὰ τὸν εἶχε παρηγορήσῃ ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα του..

Εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασή του : θὰ ἔβλεπε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν Καίτη καὶ θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν πείσῃ νὰ ξεχάσῃ τὸν ἔρωτά τους καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὸν Πῆτο, ποὺ τὴν ἐλάτρευε ἐπίσης.

Θὰ ἔκαναν κι' οἱ δυό τους τὴν καρδιά τους τάφο καὶ θὰ ἔθαβαν ἐκεῖ μέσα τὸν ἔρωτά τους.

Αὐτὸ ἴσως θὰ τοὺς ἔκανε δυστυχισμένους σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Μὰ ὁ Φίλιππος ἔβλεπε τώρα καθαρὰ ὅτι πάνω ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἦταν τὸ καθῆκον καὶ ἡ φιλία... Ἂν ἐπρόδιδε τὸν Πῆτο (ὅταν ἄτιμος σ' ὅλη του τὴ ζωή, κι' ἀπὸ τὴν ἄτιμα προτιμοτέρα ἡ δυστυχία...

Γύρισε γρήγορα στὸ σπίτι του.

***

Ὁ Καίσαρας, ἀφήνοντας τὴν Καίτη, τράβηξε γρήγορα μὲ τ' ἀμάξι στὴν προκυμαία. Πήγαινε ἐκεῖ περιμένοντας τὸ βαπόρι μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔφτανε ὁ Πῆτος. Δὲν ἤξερε ὁ δυστυχὴς ὅτι ὁ Πῆτος ζοῦσε καί, βαισζόμενος στὴν πρώτη ἐπιστολὴ πήγαινε γιὰ νὰ παραλάβῃ τὰ πράγματά του τὰ ὁποῖα κληρονομικῶς ἀνῆκαν σ' αὐτόν, ἐπειδὴ ἦταν ὁ πατέρας τῆς μνηστῆς του.

Ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ὁ Καίσαρας ἔφθασε στὴν παραλία, τὸ ἀτμόπλοιο προσηγγίζε. Περίμενε νὰ περάσῃ ἡ φασαρία κι' ἔπειτα ἀνέβηκε ἀπάνω.

Μόλις ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα ρώτησε ἕνα ναύτη, ποὺ στεκόταν δίπλα στὴν σκάλα :

— Μήπως εἶ,' ἐδῶ τίποτα πράγματα τοῦ Πέτρου Κίλλισμ ;

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε τὸ μπαοῦλο του, τοῦ ἀπάντησε ὁ ναύτης δείχνοντάς του ἕνα κιβώτιο μετρίου μεγέθους ποὺ βρισκόταν μπρὸς στὴ μπουκαπόρτα τοῦ ἀμπαριοῦ.

— Χμ ! ἔκανε ὁ Καίσαρας στραβοκοιτάζοντάς το καὶ βλέποντας πόσο μικρὸ ἦταν.

Κι' ἔπειτα σκεπτόμενος ὅτι πιθανὸν νὰ περιεῖχε μέσα τίποτε πολύτιμα χαρτιά, ἐπρόσθεσε εὐθυμα :

— Θὰ τὸ πάρω μαζύ μου...

Ὁ ναύτης δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση, μὰ καθὼς ὁ Καίσαρας ἔπιασε τὸ κιβώτιο ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, δυὸ χέρια τὸ ἔπιασαν ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἦταν ὁ Μαυροτόμης, ὁ πελάτης του ποὺ ἔσταζε ὅλος ἀπὸ ἱδρῶτα.

— Δὲν χρειάζομαι βοήθεια, τοῦ εἶπε ὁ Καίσαρας. Εἴν' ἐλαφρὺ κι' ἐξ ἄλλου ἔχω τὸ ἀμάξι μου στὴν παραλία.

Κ' ἐγὼ ἔχω τὸ κάρρο μου, εἶπε ὁ Μαυροτόμης κ' ἔκανε νὰ φορτωθῇ τὸ κιβώτιο. Μὰ ὁ Καίσαρας τὸν ἐμπόδισε...

Τότε οἱ δυὸ ἄντρες ἄρχισαν νὰ ἀλληλοβρίζωνται κι' ἦταν ἕτοιμοι νἀρθοῦν στὰ χέρια, ὅταν συνέβη κάτι ἀπρόοπτο.

Ἕνας ἡλιοκαῆς ἄνδρας μὲ πυκνὴ γενειάδα καὶ φοβερὴ φωνή, ψηλὸς μὲ ροῦχα θαλασσινοῦ καὶ πλατύγυρο καπέλλο, ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα πρὸς αὐτούς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα σκύλο. Σὲ μιὰ στιγμὴ τοὺς ἐχώρισε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE ORVAL

ΤΙ ΕΠΑΘΕ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ Ο κ. ΠΡΙΠΟΝ

Μὲ ὕφος κουρασμένο ὁ κύριος Πριπόν ἀστήριζε τὸ ψαρόμαλλο κεφάλι του στὸ τζάμι τοῦ βαγονιοῦ καὶ κύτταζε τὰ τοπεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσαν μεμιᾶς ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

— Ἔξω ἔπεφτε ἡ βροχὴ ψιλή, συνεχής, ἐννευριστική.

Ἄ ! Μὲ τί ἀνακούφισι συλλογιζόταν ὁ κ. Πριπόν τὸ Παρίσι, τὸ ἤσυχο Παρίσι, ὅπως τοῦ φαινόταν τώρα ἐπειτα ἀπ' τὴν φοβερή, τὴν ἀπεριγραπτη περιπέτειά του, ἐκεῖ κάτω στὸ Τουρνιλ-Σούρ-Μέρ, ποὺ πῆγε νὰ ξεκαλοκαιριάσῃ καὶ νὰ χαιρῇ τὴν δίμηνο ἄδειά του.

Ὅσο σκεπτόταν τὴν περιπέτεια ἐκείνη, τοῦ σχόταν νὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του στὸ τζάμι τοῦ βαγονιοῦ, νὰ τὸ σπάσῃ καὶ νὰ κάνῃ ἔτσι τὸ μυαλό του νὰ πάψῃ νὰ λειτουργῇ γιὰ νὰ μὴ σκέπτεται καὶ νὰ μὴθμᾶται ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῇ.

Γιατὶ ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ δὲν τὸ κατώρθωνε. Ὁ νοῦς του ξαναγύριζε διαρκῶς σ' αὐτή, καὶ ἀνασκάλευε μία-μία τὶς λεπτομέρειές της.

Θυμόταν μὲ τὶ χαρὰ εἶχε πάρει ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τὸ ἔγγραφο τῆς ἀδείας του, τὶς εὐχές, μὲ τὶς ὁποῖες τὸν εἶχαν ἀποχαιρετήσει οἱ συνάδελφοί του στὸ ὑπουργεῖο—εὐχὲς ποὺ εἶχαν κάποια δόσι φθόνου—μὲ τὶ νευρικὴ ἀδημονία εἶχε ἑτοιμάσει τὶς βαλίτσες του καὶ μὲ τὶ ἀνακούφισι εἶχε ἀνεβῇ στὸ τραῖνο γιὰ νὰ φύγῃ !

Καὶ ὅμως... Πόσες ἀναποδιές !... Πόσες κακὲς συμπτώσεις. Ἐν πρώτοις ἔφθασε νύχτα στὸν σταθμὸ ὅπου δὲν τὸν περίμενε κανένας ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου. Ἀναγκάσθηκε νὰ φροντίσῃ μόνος του γιὰ τὰ πράγματά του καὶ νὰ βρῇ τὸν δρόμο τοῦ ξενοδοχείου. Δεύτερον, ὁ ξενοδόχος δὲν εἶχε λάβῃ τὴν εἰδοποίησί του γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ καλὸ δωμάτιο καὶ τὸν εἶχε ἐξοικονομήσει ὅπως-ὅπως σ' ἕνα τρίτης τάξεως δωμάτιο.

Ἔπειτα, ὅταν ξύπνησε, τὴν ἄλλη μέρα εἶδε ὅτι ἡ ἀκρογιαλιὰ ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, τέσσερα ὁλόκληρα χιλιόμετρα.

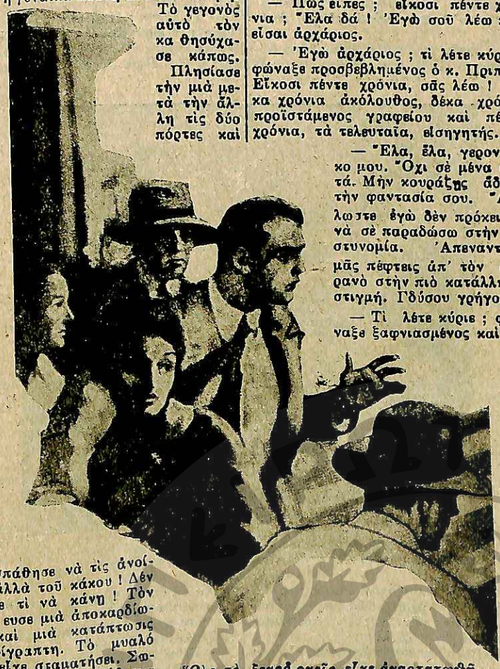
Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ στὸ ἄλλο, τὸ μεγάλο πάθημά του.

Τὸ δεύτερο βράδυ τῆς ἀφίξεώς του, ἐνῶ μετὰ τὸ δεῖπνο εἶχε ἀπουσυρθῇ στὸ δωμάτιό του κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ πλαγιάσῃ, ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ ὀχλαγωγία στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἕνα ἀνδρόγυνο ποὺ κατοικοῦσε σ' αὐτὸ ἀμάλωνε.

Περίεργος — ἀνάθεμα τὴν περιέργειά του ἐκείνη ! — πλησίασε στὴν μεσόπορτα ποὺ συνέδεε τὸ δωμάτιό του μὲ τὸ δωμάτιο ἀπὸ ὅπου γινόταν ὁ καυγᾶς καὶ τέντωσε τ' αὐτί του. Ἄκουσε φράσεις βαρειὲς ν' ἀνταλλάσσωνται, ἕνα χτύπημα, ἔπειτα ἕνα γδοῦπο καὶ μιὰ πόρτα ποὺ ἀνοιγόκλεινε, τὸ κλείδωμα μιᾶς κλειδαριᾶς καὶ κατόπι τίποτε ! Μὲ μεγαλεῖ ερη ὁλοέρα περιέργεια—ἀνάθεμα, ναρίς ἀνάθεμα τὴν περιέργειά του ! — κόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα καὶ κατώρθωσε νὰ κυττάξῃ μέσα. Καὶ εἶδε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Εἶδε ἕνα μπράτσο γυναικεῖο νὰ κρέμεται ἀκίνητο, σᾶν ν' ἀνῆκε σὲ πτῶμα. Μηχανικὰ ἅπλωσε τὸ χέρι του στὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ τὸ γύρισε. Ἡ πόρτα ἀνοιξε ἀμέσως καὶ μηχανικὰ πάλι ὁ κύριος Πριπὸν βρέθηκε μέσα στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Μὲ κάποιον τρόμο κύτταξε τριγύρω του κι' ἔπειτα τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὸ κρεββάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένη μιὰ γυναίκα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν στραμένο πρὸς τὸν τοῖχο καὶ τὸ σῶμα της ἦταν ἐντελῶς ἀκίνητο.. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν νεκρή.

Ἔπειτα ξαφνικὰ ἔγινε κάτι ποὺ ἔκανε τὸν κ. Πριπὸν νὰ τιναχθῇ μὲ τρόμο. Ἡ πόρτα, ἡ μεσόπορτα ποὺ συνέδεε τὸ δωμάτιό του μὲ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἔγειρε—φαίνεται τὴν φύσηξε ὁ ἄγρας—καὶ ἔκλεισε. Καὶ εἰς ἐπίμετρον ὁ κ. Πριπὸν εἶδε πὼς ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν εἶχε πόμολο. Κύτταξε ἐνστικτα τὴν ἄλλη πόρτα καὶ εἶδε πὼς κι' ἐκείνη δὲν εἶχε πόμολο ἀπὸ μέσα. Ἦταν κλεισμένος, φυλακισμένος, μέσα στὸ ξένο δωμάτιο, στὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο δωμάτιο μαζὺ μὲ μιὰ γυναίκα ξένη, ἄγνωστη, ξαπλωμένη, ἀκίνητη, ἴσως νεκρή.

Μὲ τρόμο, σχεδὸν τρόμυτας, πλησίασε πρὸς τὸ κρεββάτι. Τότε εἶδε πὼς ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἀνέπνεε ἀκόμη.

"Ολο τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε ἀναστατωθῇ. .

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸν κα θησύχασε κάπως.

Πλησίασε τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς δύο πόρτες καὶ προσπάθησε νὰ τὶς ἀνοίξῃ, ἀλλὰ τοῦ κάκου ! Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ ! Τὸν ἔκυριευσε μιὰ ἀποκαρδίωσις καὶ μιὰ κατάπτωσις ἀπεριόγραπτη. Τὸ μυαλό του εἶχε σταματήσει. Σωριάσθηκε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος, σχεδὸν ἀναίσθητος, οὔτε αὐτὸς δὲν ἤξερε πόσην ὥρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε νυχτώσει κι' ἕνα βαθὺ σκοτάδι εἶχε κατακλύσει τὸ δωμάτιο. Ἀπ' τὴν μισοαναισθησία του ἐκείνη τὸν συνέφερε κάποιος κρότος ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τιναχθῇ ὄρθιος καὶ νὰ πλησιάσῃ μὲ ἀγωνία πρὸς τὴν πόρτα. Εἶχε ἀκούσει στὸν διάδρομο βήματα ἀνθρώπου ποὺ πλησίαζε στὸ δωμάτιο. Ἔπειτα ἄκουσε ξεκλείδωμα, εἶδε τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ καὶ ἔπειτα ἔννοιωσε δύο δυνατὰ χέρια νὰ τὸν πιάνουν ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ νὰ τὸν σφίγγουν.

Ἄναψε

— Λουΐζα... Λουΐζα...

φῶς ! φώναξε ὁ ἄγνωστος.

— Τί εἶνε ; τί συμβαίνει ; ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἀπ' τὸ κρεββάτι.

— Ἄναψε λοιπόν !... Ἔπιασα ἕναν κλέφτη.

Ὅταν ἄναψε τὸ φῶς, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους, ἀσθμαίνοντας ὁ κ. Πριπὸν εἶδε τὸν ἄγνωστο νὰ τὸν περιεργάζεται σαρκαστικά. Ἔπειτα τὸ σφίξιμο χαλάρωσε καὶ ὁ ἄγνωστος ξέσπασε σ' ἕνα γέλοιο ἠχηρό.

— Χά, χά, χά ! Ἔτσι αἰ ! Τί σουλοῦπι εἶνε αὐτό. Δέν σοῦ πάει καθόλου γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ κάνεις ! τοῦ φώναξε. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶνε φάρσα...

Ὁ κ. Πριπὸν ἔστρεψε τὰ γουρλωμένα μάτια του πρὸς τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ, τοῦ ξαναεῖπε.

— Εἶσαι πολὺ ἀδέξιος, καϋμένε! γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ κάνεις. Ἀπὸ πότε τὸ ἄρχισες ;

— Εἶνε τώρα εἴκοσι πέντε χρόνια, κατώρθωσε νὰ τραυλίσῃ μὲ κόπο ὁ κοντόχοντρος κ. Πριπόν.

— Πῶς εἶπες ; εἴκοσι πέντε χρόνια ; Ἔλα δά ! Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶσαι ἀρχάριος.

— Ἐγὼ ἀρχάριος ; τὶ λέτε κύριε ; φώναξε προσβεβλημένος ὁ κ. Πριπόν. Εἴκοσι πέντε χρόνια, σᾶς λέω ! Δέκα χρόνια ἀκόλουθος, δέκα χρόνια προϊστάμενος γραφείου καὶ πέντε χρόνια, τὰ τελευταῖα, εἰσγνητής.

— Ἔλα, ἔλα, γεροντάκο μου. Ὄχι σὲ μένα αὐτά. Μὴν κουράζῃς ἄδικα τὴν φαντασία σου. Ἀλλωστε ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ σὲ παραδώσω στὴν ἀστυνομία. Ἀπεναντίας μᾶς πέφτεις ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή. Γιὰ δοῦ γρήγορα.

— Τί λέτε κύριε ; φώναξε ξαφνιασμένος καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι ὁ κ. Πριπόν.

— Σοῦ εἶπα νὰ βγάλῃς τὰ ροῦχα σου.

— Μὰ γιατί, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἔλα, ἔλα, μὴν κάνῃς τὸν κουτό. Κάνε γρήγορα γιατὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε. Ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται νωρίς. Ἐμπρός, γρήγορα εἶπα καὶ χωρὶς ἀντιλογίες. Λουΐζα δός' του τὸ μαῦρο μαγιό. Ἐμπρός.

Σασπισμένος ὁ κ. Πριπὸν πέρασε πίσω ἀπ' τὸ παραβάν καὶ σὲ λίγο ἐμφανίσθηκε χαμένος μέσα σ' ἕνα μαῦρο μαγιό, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν οἱ «στοντικοὶ τῶν ξενοδοχείων» ὅταν «ἐργάζωνται» καὶ ποὺ φαινόταν ξεσυμο νὰ σπάσῃ ἀπ' τὸν ὄγκο τῆς κοιλιᾶς του.

Ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε ἀπαλὰ τὴν πόρτα, τέντωσε τ' αὐτί του μὲ προσοχὴ κι' ἔπειτα εἶπε ἐπιτακτικὰ στὸν κ. Πριπόν.

— Εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη στιγμή. Ἐσὺ θὰ μπαίνῃς μέσα στὰ δωμάτια ἐνῶ ἐμεῖς θὰ παραμονεύουμε ἀπ' ἔξω.

Καὶ στρώχνοντάς τον ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ προπορευθῇ, τὸν ἀκολούθησε κι' ἐκεῖνος μαζὺ μὲ τὴν γυναίκα του. Σταμάτησαν ἔτσι ἔξω ἀπὸ κάποια πόρτα.

Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε ἕνα ἠλεκτρικὸ φαναράκι, τὸ ἄναψε κι' ἐφώτισε τὴν πόρτα. Ἐπάνω στὴν κλειδαριὰ ἦταν τὸ κλειδί. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔσπρωξε μέσα τὸν κ. Πριπόν, ἔπειτα ξανακλείδωσε, ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του καὶ ἔφυγαν τρέχοντας.

Σχεδὸν ἀμέσως ἔπειτα μιὰ ὀχλοβοὴ ἀκούσθηκε ἀπ' τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο εἶχε μπῆ ὁ κ. Πριπόν.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ;... ποιὸς εἶνε ; Ἔπειτα ἄναψε ἀμέσως τὸ φῶς κι' ἕνας ἄνθρωπος μὲ νυχτιὰ καὶ μὲ ἕνα περίστροφο στὸ χέρι ὥρμησε κατεπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸν λαιμό, ἐνῶ συγχρόνως ἐφώναζε :

— Βοήθεια !... Βοήθεια ! Κλέφτες ! Ἄ, παληάνθρωπε ! Μὴν κινηθῇς γιατὶ σὲ σκότωσα. Κλείδωσες καὶ τὴν πόρτα γιὰ νὰ κάνῃς τὴν δουλειά σου μὲ τὴν ἡσυχία σου. Ἴσως ἤθελες κι' ὅλας νὰ μὲ δολοφονήσῃς, Ἄ ! Ἔννοια σου ! Βοήθεια!..

Ἡ φωνὲς ἀνεστάτωσαν ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο. Ὅλοι οἱ ἔνοικοι καὶ ὅλο τὸ προσωπικὸ συγκεντρώθησαν ἀπ' ἔξω, ἄνοιξαν τὴν πόρτα, ὥρμησαν μέσα, ἅρπαξαν τὸν δυστυχῆ ὑπάλληλο τοῦ ὑπουργείου καὶ γρονθοκόπησαν τὸν ἄγρια, τὸν τράβηξαν ἔξω στὸν διάδρομο γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν καλὰ καὶ νὰ τὸν ξυλοκοπήσουν ἀνετώτερα.

Φώναζε διαμαρτυρόμενος καὶ προσπαθῶντας νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλὰ ἡ φωνὲς τὸν πνιγόντουσαν μέσ' στὰ ἄγρια οὐρλιάσματα τῶν ἄλλων. Ἀγωνιζότανε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ σφίξιμο καὶ νὰ γλυτώσῃ τὰ χτυπήματα, ἀλλὰ ὅσο ἐκεῖνος ἀγωνιζόταν τόσο οἱ ἄλλοι τὸν ἔσφιγγαν δυνατώτερα, καὶ τὸν ἐχτυποῦσαν ἀγριώτερα.

Τέλος κατασκοτωμένον ἀπ' τὸ ξύλο τὸν ὠδήγησαν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου. Ἀλλὰ σὲ λίγο μία νέα ὀχλοβοὴ ἀντήχησε μέσ' στὸ ξενοδοχεῖο.

— Τί εἶχε συμβῇ ;

Κάθε ἔνοικος ποὺ γύριζε στὸ δωμάτιό του ἔβρισκε τὰ κοσμήματά του καὶ ὅ,τι πολύτιμο εἶχε, κλεμμένα.

Ὁ ἄγνωστος καὶ ἡ γυναῖκα του ἦταν «ποντικοὶ τῶν ξενοδοχείων» καὶ εἶχαν μεταχειρισθῇ τὸν κ. Πριπὸν γιὰ δόλωμα. Συγκέντρωσαν πάνω του τὴν προσοχὴ τῶν ἐνοίκων, καὶ ἔπειτα ἀνενόχλητοι μπῆκαν στὰ ἀνοιχτὰ καὶ ἔρημα δωμάτια καὶ ἔκαμαν τὴν δουλειά τους.

Ὅταν ἄκουσε τί συνέβαινε ὁ κ. Πριπὸν ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

— Δὲν εἶμ' ἐγὼ ! σᾶς λέω ! Εἶν' ἐκεῖνο τὸ ἀνδρόγυνο ποὺ κατοικεῖ στὸ διπλανό μου δωμάτιο. Αὐτοί μοῦ ἔστησαν παγίδα καὶ μὲ ὑποχρέωσαν νὰ φορέσω τὸ ἀπαίσιο τοῦτο φόρεμα καὶ μὲ κλείδωσαν στὸ δωμάτιο. Τρέξτε νὰ τοὺς πιάσετε !...

Ἔτρεξαν πραγματικά, ἀλλά, ἀλλοίμονο, πολὺ ἀργά ! Οἱ δυὸ λωποδύτες εἶχαν γίνει ἀφαντοι μὲ τὸ πρῶτον τῆς κλοπῆς.

Πρωὶ-πρωὶ ὁ δυστυχὴς Πριπὸν τράβηξε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Δὲν τοῦ ἔμενε ἄλλο παρὰ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλὰ δυὸ ψαράδες ποὺ τὸν εἶδαν νὰ πέρνῃ σὲ θάλασσα ἔτρεξαν καὶ τὸν ἔβγαλαν σὲ καλὴ κατάσταση.

Καὶ γι' αὐτὸ τώρα ὁ κ. Πριπόν, εἰσηγητὴς τοῦ ὑπουργείου, ταξειδεύει πρὸς τὸ Παρίσι, περίλυπος μέχρι θανάτου, μὲ τὸ σῶμα κατασκοτωμένο καὶ μὲ τὸ κεφάλι κουρασμένο καὶ ἀκουμπισμένο στὸ τζάμι τοῦ βαγονιοῦ.

CLAUDE ORVAL

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΙΛΛΕΤΑΡ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΚΡΥΦΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

— Καλησπέρα, ἀγάπη μου.

— Καλησπέρα. Πώλ... Μοῦ ἐπιτρέπεις μιὰ στιγμὴ νὰ τελειώσω, ἔ ;

Ἡ Ρένα χτενιζόταν ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὁ στενὸς καθρέφτης τοῦ καμαρινιοῦ της ἀντανακλοῦσε τὸ εὐτυχισμένο καὶ χαρούμενο προσωπάκι της.

Ὁ Πὼλ τὴ ρώτησε σὲ λίγο:

— Εἶνε τώρα ἡ σειρά σου νὰ παίξῃς τὸ νουμερό σου ;

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε αὐτή... Θὰ κάνῃ πρῶτα γυμνάσια ἡ Νινέττα μὲτὰ δυὸ γαϊδουράκια της... Ἔπειτα θὰ τραγουδήσουν οἱ Μποῦγκενς...

Ἕνας ἐλαφρὸς ξερὸς βῆχας ἄξαφνα τὴν ἐτίναξε, διακόπτοντας τὴν ὁμιλία της. Ὁ Πὼλ τότε τὴ ρώτησε ἀνήσυχος :

— Εἶσαι συναχωμένη πάντα ;

Αὐτὴ ἔσκασε στὰ γέλοια.

— Ὄχι, ὄχι ! Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές ! Κάτι μπῆκε στὸ λαιμό μου !

Ἐνῶ ἔλεγε ὅμως αὐτά, κάποια ἀνησυχία ἔλαμπε στὸ βάθος τῶν ζωηρῶν ματιῶν της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ Ρένα ἐρώτησε :

— Ἦρθες περαστικὸς ἀπ' ἐδῶ ;

Ὁ Πὼλ ἐστριφογύρισε τὸ μπαστοῦνι του στὰ δάχτυλά του κι' ἀπάντησε :

— Τί κάθεσαι καὶ μοῦ λές, χρυσό μου. Ἤρθα γιὰ νὰ περάσουμε μαζὶ ὅλη τὴ βραδυά. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ καὶ μόλις τελειώσῃς θὰ φύγουμε !

Ἀντήλλαξαν ἕνα γρήγορο φιλί. Ἀπ' τὸ λεπτὸ ξύλινο χώρισμα τοῦ καμαρινιοῦ ἔφτανε ὁ συγχεχυμένος θόρυβος τῆς σάλας τοῦ θεάτρου. Ἐκεί, ὁ Πὼλ κι' ἡ Ρένα δὲν ἦταν βέβαια σὰν στὸ σπίτι τους, ἐπωφελοῦντο ὅμως κάθε εὐκαιρίας ποὺ τοὺς παρουσιαζόταν...

Εἶχαν γνωρισθῆ τὸ περασμένο καλοκαίρι στὸ Δάσος, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα βράδυα ποὺ κάνουν ὥμορφη κάθε γυναῖκα, καὶ ὁ ἀέρας φορτισμένος ἀπ' τὶς μυρωδιὲς τῶν ἀκακιῶν, φαίνεται σὰν νὰ σκορπίζῃ ἀρώματα ἀγάπης.

Ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ξαναϊδώθηκαν πάλι στὸ ἴδιο Δάσος, ὅπου εἶχαν δώσει ραντεβοῦ. Ἐδείπνησαν μαζί.

Καθὼς ἔτρωγαν, ὁ Πὼλ τῆς εἶπε μ' ἕνα λεπτὸ χαμόγελο :

— Πρέπει νὰ ξέρετε, δεσποινίς, πὼς δὲν εἶμαι διόλου αἰσθηματικός. Δὲ μπόρεσα ποτέ μου νὰ κάνω τὰ γλυκὰ μάτια σὲ γυναῖκα !

Αὐτὸ τὴν ἐπείραξε. Τῆς ἤρθε νὰ πετάξῃ τὴν πετσέτα καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ... Ἔπειτα ὅμως, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, ἔμεινε... Ὁ Πὼλ τὴν ἐδιασκέδαζε καὶ τὴν ἐζάλιζε. Ἐκυλοῦσε σ' ἕνα ὁλανθισμένο κατήφορο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ φιλιὰ ὁ νέος τῆς εἶπε :

— Ἄκουσε, μικροῦλα μου, εἶμαι ἐλεύθερος καὶ θέλω νὰ κανονίσω τὴ ζωή μου. Σὺ μοῦ φαίνεσαι καλὴ κοπέλλα, δὲ θέλω ὅμως ν' ἀναλάβω ὑποχρεώσεις ἀπέναντί σου... Μ' ἀρέσεις, εἶνε ἀλήθεια, πολύ, τὶ νὰ σοῦ πῶ ὅμως, δὲ χαλῶ ἐγὼ τὰ γοῦστα μου. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα σφίγγω τὰ φρένα καὶ σταματῶ... Ἂν τὸ δέχεσαι αὐτό, κάνουμε συντροφιὰ καὶ γινόμαστε φίλοι... Ἐκεῖνο ποὺ δὲ μ' ἀρέσει ὅμως, νὰ τὸ ξέρῃς, εἶνε ἡ κλάψες καὶ τὰ παράπονα !

Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτε. Ἔπειτα ἐγέλασε γλυκὰ κι' αὐτή, ὅπως ἐκεῖνος, κι' ἔπειτα ἐτσούγκρισαν εὔθυμα τὰ ποτήρια τους.

***

Ἡ ἕνωσίς τους ἦταν τέλεια. Βαστοῦσε ἑξημισι τώρα καὶ οὔτε τὸ παράμικρὸ σύννεφο δὲν τὴν εἶχε ταράξει. Ἡ Ρένα ἦταν ὑπερήφανη γιὰ τὸν φίλο της. Δὲν τοῦ ἔλεγε ποτὲ τὴ γιὰ τίποτε. Ἀπ' τοὺς δύο, ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο καὶ ἤξερε ὅτι ἡ εὐτυχία της ἐκρεμόταν ἀπὸ τὴ στάση ποὺ θὰ κρατοῦσε ἀπέναντί της.

Ἔπειτα, ὅταν ὁ Πὼλ βρισκότανε κοντά της τὰ ξεχνοῦσε ὅλα στὴ στιγμή. Τὴν ἔπιανε ἀπὸ τὸ μπράτσο μὲ πολὺ χάρι καὶ τὴν ἀπήγαινε ὅπου ἐτύχαινε, στὰ νυκτερινὰ κέντρα τοῦ Παρισιοῦ, ἀνάμεσα στοὺς Φορυβώδεις καὶ φωτισμένους δρόμους.

Μέσα σ' ἕξη μῆνες ἔζησε εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς της. Σιγὰ-σιγὰ εἶχε προσαρμοσει τὸν ἑαυτό της στὰ γοῦστα τοῦ Πώλ.

Ὅταν ὅμως βρισκόταν μόνη στὴν καμαροῦλα της, τὴν ἐκυρίευε μία μελαγχολικὴ ἀμφιβολία καὶ συλλογιζόταν : «Ἆρα γε αὐτὸ εἶνε ἡ ἀγάπη ;»

Τὶς τρεῖς τελευταῖες ἑβδομάδες δυστυχῶς ὁ Πὼλ τὴν ἔβλεπε σπανιώτερα. Ἐπροφασιζόταν ἐπισκέψεις καὶ—νάγκη νὰ δικαιολογηθῇ περισσότερο. Μίλησε γιὰ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ τὴν κοινωνική του θέσι.. Ἡ Ρένα τὸν διέκοψε.

— Εἶνε περιττό, φίλε μου, νὰ δικαιολογεῖσαι... Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε πολὺ φυσικό !

Ὁ νέος ξεθάρρεψε περισσότερο. Μίλησε γιὰ τὴν προῖκα ποὺ θὰ ἔπαιρνε. Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Ἡ Ρένα τότε τὸν ρώτησε :

— Ἂν εἶχα ἐγὼ τόση προῖκα θὰ μ' ἔπαιρνες γυναῖκα σου ;

— Μὴ λές ἀνοησίες, μικροῦλα μου. Κι' ἐγέλασαν κι' οἱ δυό, τόσο ἡ ἰδέα αὐτὴ τοὺς ἐφάνηκε ἀνόητη κι' ἀσεπία.

— Τὸ καλὸ εἶνε, ἐσυμπέραινε ὁ Πώλ, πὼς εἴμαστε πάντα δυὸ μυαλωμένοι φίλοι καὶ τίποτε περισσότερο. Εἶνε σπάνιο πρᾶγμα μικροῦλα μου, νὰ χωρίζῃ κανεὶς ἔτσι. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐσεβάσθηκες τὶς συμφωνίες μας. Εἶνε ὅμως ὥρα μοῦ φαίνεται νά σὲ πάω στὸ σπίτι σου...

Ἔφυγαν μ' ἕνα ἁμάξι, ἐνῶ ἔξω ἔβρεχε πάντα. Τὸ νερό, μ' ὅλη τὴν καπότα, τοὺς ἐμαστίγωνε στὸ πρόσωπο. Ἡ Ρένα ἔβριχε.

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ βηξήματα, τοῦ εἶπε σκασμένη στὰ γέλοια :

— Σοῦ ξητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ κάτι μὲ γαργαλάει στὸ λαιμό !

— Στάσου νὰ σὲ σκεπάσω, τῆς εἶπε ὁ Πώλ.

Τῆς ἐπρόσφερε τὸ ἐπανωφόρι του ἀλλὰ αὐτὴ δὲν τὸ ἐδέχτηκε.

— Ὄχι, ἄφησε... Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς εἶμαι πολὺ ζεστή...

Καὶ ἀντὶ νὰ σκεπασθῇ, ξεσκεπαζόταν περισσότερο. Εἶχε ξεκουμπώσει τὸ ἐπανωφόρι της...

Ὁ ἄνεμος ἔδερνε τοὺς γυμνούς της ὤμους. Καὶ ἡ βροχὴ τὴν ἐτριγύριζε ἀπὸ παντοῦ λεπτὴ παγωμένη. Ἦταν σὰν νὰ τὴν τρυποῦσαν χίλιες βελόνες.

— Εἶσαι τρελλή, μικροῦλα μου, τῆς ἔλεγε ὁ Πώλ. Μὲ τὸ συνάχι ποὺ ἔχεις εἶνε πολὺ ἀσύνετο αὐτὸ ποὺ κάνεις.

Ἐκείνη ἐγέλοῦσε πάντα.

— Ἄ, μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐπὶ τέλους. Δὲν εἶμαι ἀπὸ ζάχαρι μοῦ φαίνεται.

Ἀντάλλαξαν ἕνα τελευταῖο φίλημα. Ἡ Ρένα ἀνέβηκε γρήγορα-γρήγορα σὰ νὰ ὠδηγοῦσε στὰ σύννεφα.

Στὸ δεύτερο πάτωμα ἐσταμάτησε. Κάτι φοβερὸ τῆς ἔσφιγγε τοὺς χοτάφους. Τὸ κεφάλι της ἔκαιγε. Ἠπάντα τὸν Πώλ, κι' ἐκεῖνος θὰ διαψεύτικο γέλοιο της ;

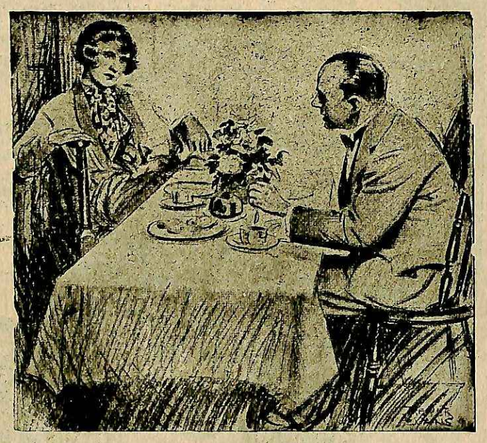
Συχνά, τὶς ὧρες τῆς χαρᾶς συλλογιζόταν αὐτὸ τὸ χαρισμό.

— «Τί θ' ἀπογίνω» ; ἐψιθύριζε μὲ τρόμο τότε.

Ἕνας δυνατώτερος βήχας τὴν ἀναστάτωσε πάλι. Μιὰ πικρὴ γεῦσις τῆς ἤλθε στὸ στόμα. Ἔφερε τὸ μανγα φῶτα τῆς σκάλας καὶ ψιθύρισε τρομαγμένη ἀλλὰ καὶ γεμάτη καλωσύνη :

— Αἷμα !... Ἀ, τὸ χρυσό μου τὸν Πώλ !... Καλὰ ἔκανα ποὺ μ' ἀφῆκε... Πόσο θὰ τοῦ ἐστοίχιζε τοῦ καθυμένου ἂν τὸ ἐμάθαινε αὐτό !..

ΠΙΕΡ ΒΙΛΛΕΤΑΡ

Ἐνῶ ἔτρωγα», ἡ Ρέ α δὲ μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴ θλίψη της...

Η ΑΣΧΗΜΙΑ ΠΟΥ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Κάποια διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ἡ Λουκίλλη Λαβέρν, ἑτοιμάζεται νὰ κάνῃ μιὰ πολὺ πρωτότυπη περιοδεία στὴν Εὐρώπη.

Στὴν περιοδεία αὐτὴ θὰ κάνῃ διαλέξεις μὲ τὶς ὁποῖες θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κάνουν μεγάλο λάθος ἡ καλλιτέχνιδες ποὺ νομίζουν πὼς ἀρέσουν καὶ ἐπιβάλλονται μὲ τὴν ὡμορφιά τους.

«Ἡ ἀσχημία, λέει ἡ Λουκίλλη Λαβέρν, εἶνε τόσο ἐλκυστική ὅσο καὶ ἡ ὡμορφιὰ καὶ μᾶς τραβοῦν περισσότερο τόσο στὸ θέατρο ὅσο καὶ στὸν κινηματογράφο, τὰ πρόσωπα ποὺ μᾶς κάνουν ἐντύπωσι μὲ τὴν... ἐπιβλητική ἀσχημία τους».

Ἡ Λουκίλλη Λαβέρν ἔχει ἐφαρμόσει ἡ ἴδια πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὶς θεωρίες της αὐτές.

Παίζει δηλαδὴ ρόλους πρωτότυπους σὲ διάφορα κινηματογραφικὰ ἔργα καὶ δείχνεται πάντα μὲ πρόσωπο ἀντιπαθητικὸ καὶ πολὺ ἀσχημο.

Ὅποιος τὴν ἰδῇ στὸν κινηματογράφο μένει ἐκπληκτος γιὰ τὴν ἀσχημιά της. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως τόσο, εἶνε ἐξαιρετικὰ ὡμορφη.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΛΕΣΧΕΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ποιὸς ἵδρυσε τὴν πρώτη λέσχη. Τὸ κέντρον τοῦ Σαίξπηρ. Ἡ «λέσχη τῶν Φιλαργύρων». Ἡ «λέσχη τῶν ἀσχήμων». Ἕνας ἱστορικὸς λόγος τοῦ Μιραμπώ. «Ἡ γραβάτα εἶνε ὁ ἄνθρωπος». Αἱ ὑποχρεώσεις τῶν μελῶν τῶν λεσχῶν. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, κλπ.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος, ὁ Σαίξπηρ, κάποιο βράδυ ποὺ βρισκόταν στὸ καπηλεῖο «ἡ Σειρῆνα» στὸ Λονδῖνο, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του Τζόνσον, Ράλεγχ, Σέλντεν καὶ Φίτσερ, τοὺς ἐπρότεινε νὰ συναντῶνται ἐκεῖ τακτικὰ σὲ ὡρισμένες ἡμέρες καὶ ὧρες γιὰ νὰ συζητοῦν περὶ φιλολογίας καὶ τέχνης. Οἱ φίλοι του δέχθηκαν πρόθυμα τὴν πρότασί του καὶ ἔκτοτε ἄρχισαν οἱ τακτικὲς συναντήσεις των στὴν «Σειρῆνα», ἡ ὁποία ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ἡ πρώτη λέσχη. Ἔτσι ὁ μέγας ἄγγλος τραγικὸς μὲ τὴν πρότασί του ἐκείνη εἰσήγαγε τὴ μεγάλη μανία ποὺ μαστίζει στὴν ἐποχή μας τὴν Ἀγγλία καὶ πολλὲς ἄλλες χῶρες : τὴν Λεσχομανία. Πραγματι, λιγον καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη «Λέσχη τοῦ Σαίξπηρ,» τὸ Λονδῖνο εἶχε γεμίσει ἀπὸ πολιτάριθμες καὶ ποικιλλόνυμες λέσχες. Σήμερα δὲ κάθε Ἄγγλος δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν περάσῃ ὡρισμένες ὧρες τὴν ἡμέρα στὴ λέσχη του.

Ἡ δεύτερη λέσχη ποὺ ἱδρύθηκε στὸ Λονδῖνο μετὰ τὴν «Σειρῆνα», ἦταν ἡ Virtuos Club, ἡ Λέσχη τῶν Βιρτουόζων τῆς μουσικῆς, ἡ ὁποία ἦταν οὔσως εἰπεῖν σὰν παράρτημα τῆς Βασιλικῆς Μουσικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου. Ἡ συγκεντρώσεις τῆς Λέσχης τῶν Βιρτουόζων γινόντουσαν κατ' ἀρχὰς μὲς στὸ καπηλεῖο τὸ «Χρυσόμαλλο Δέρας» καὶ ἀργότερα στὸ καπηλεῖο «Τὰ τρία ποτήρια». Ἡ τελευταία λέσχη βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐλεεινότερες συνοικίες τοῦ Λονδίνου ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἀνάλια γιὰ τὰ μέλη τῆς λέσχης. Ἡ ἀφηνιάδες μάλιστα τῆς ἐποχῆς ἀρχισαν νὰ σατυρίζουν τοὺς μουσικοὺς γι' αὐτό.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἱδρύθη ἡ «Λέσχη τῶν ἰδιοτρόπων» στὴν ὁποία ἦταν μέλη ὅλοι οἱ ἰδιότροποι, οἱ γκρινιάρηδες, οἱ καυγατζῆδες τοῦ Λονδίνου, καὶ ἀμέσως κατόπιν ἡ «Λέσχη τῶν Φιλαργύρων», τῆς ὁποίας μέλη ἦταν οἱ τοχογλύφοι καὶ οἱ διάσημοι τοιγκούνηδες. Ἡ συνεδριάσεις καὶ ἡ συναντήσεις τῶν μελῶν τῆς τελευταίας αὐτῆς λέσχης γινόντουσαν ἐντελῶς στὰ σκοτεινά... διὰ λόγους οἰκονομίας.

Ἀργότερα ἀκολούθησε ἡ Ugly Club, «Λέσχη τῶν Ἀσχήμων», τῆς ὁποίας ὁ ἱδρυτὴς, κάποιος Χάτσετ, ἦταν κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἀσχημία του ἦταν τόσο παροιμιώδης, ὥστε ἔκτοτε ἐπεκράτησε στὴν Ἀγγλία ἡ φράσις Hatchet faced (φυσιογνωμία τοῦ Χάτσετ) νὰ σημαίνῃ φυσιογνωμία τέρατος. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Χάτσετ, ἰσόβιος πρόεδρος τῆς λέσχης ἐξελέγη ὁ περίφημος Τζὰκ Γοὺλκς, ποὺ ἦταν ὁ ἀσχημότερος Ἄγγλος μετὰ τὸν Χάτσετ. Ἐπίσης ὁ κόμης Μιραμπὼ ὅταν πῆγε στὸ Λονδῖνο ἐξελέγη ἐπίτιμον μέλος τῆς λέσχης. Ἡ τελευτὴ τῆς ἐκλογῆς του παρέμεινε ἱστορική, γιατὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος γάλλος ρήτωρ ἐξεφώνησε ἕναν θαυμάσιο εὐχαριστήριο λόγο ποὺ ἦταν ὁ παγκοσμιώτερος τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν ἀσχήμων. «Μὴν ξεχνᾶτε, εἶπε καταλήγων ὁ Μιραμπώ, ὅτι ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Αἴσωπος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσχημότερους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του».

Ἡ μοναδικὴ ὅπως ἐκείνη λέσχη δὲν ἔζησε πολὺν καιρὸ γιατὶ ἡ ἐφημερίδες ἐδημοσίευαν διαρκῶς τσουχτερὲς ἀτυρες γιὰ τὴν λέσχη καὶ γιὰ τὰ μέλη της, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὶς ἐπιθέσεις ἐκείνες ἀπεφάσισαν νὰ διαλύσουν τὴν λέσχη.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἱδρυσι τῆς προηγουμένης λέσχης, ἴσως καὶ γιὰ νὰ φέρῃ ἀντίκτυπο, ἱδρύθηκε, στὸ Λονδῖνο πάντοτε, ἡ Fine Club (Λέσχη τῶν ὡραίων) τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἔβαφαν τὰ μαγουλα, τὰ μάτια καὶ τὰ χειλη τους καὶ φημιζόντουσαν γενικῶς γιὰ τὸ ἀξεστηγημένο ντύσιμό τους. Τὴ ἔμβλημα τῆς Λέσχης τῶν ὡραίων ἦταν : «Ἡ γραβάτα εἶνε ὁ ἄνθρωπος»

Διάσημες ἐπίσης στὴν Ἀγγλία παρέμειναν δυὸ ἀντίπαλες λέσχες. Ἡ μιὰ ὀνομαζόταν «Ὁ σφραγισμένος Κόμβος», μέλη της δὲ ἦσαν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ τῆς δυναστείας τῶν Στούαρτ. Ἡ ἄλλη εἶχε ὡς τίτλο «Λέσχη τῆς κεφαλῆς τοῦ Μοσχαριοῦ». Τὰ μέλη της ἦταν ἐπαναστάται ἀντιβασιλικοί. Κάθε χρόνο στὶς 31 Ἰανουαρίου ἔδιναν μεταξύ τους ἕνα μεγάλο γεῦμα, στὸ ὁποῖο ἀσεφθρίζαν κεφαλια μοσχαρίσια γιὰ νὰ θ' μίζουν τὸ κεφάλι τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου 1ου τὸν ὁποῖον ὡς γνωστὸν εἶχε ἀποκεφαλίσει ὁ Κρόμβελλ.

Ἄλλες διάσημες λέσχες τοῦ Λονδίνου ἦσαν : ἡ «Λέσχη τῶν Ἰσχνῶν», ἡ «Λέσχη τῶν Χονδρῶν», ἡ «Λέσχη τῶν Γιγάντων» καὶ ἡ «Λέσχη τῶν Νάνων». Οἱ τελευταῖοι ἔκαναν τὴν γενικὴ συνέλευσί τους τὴν 31 Δεκεμβρίου κάθε ἔτους, ποὺ θεωρεῖται ἡ μικρότερη ἡμέρα τῆς χρονιᾶς. Συνεδρίαζαν δὲ σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς Liffle Place (μικρὴ πλατεία) ποὺ ἦταν ἡ μικροσκοπικώτερη πλατεῖα τοῦ Λονδίνου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑποχρεώσεων ποὺ ἀνελάμβαναν τὰ μέλη τῆς «Λέσχης τῶν Νάνων» ἦταν νὰ μὴ συχνάζουν ποτὲ σὲ ἄλλα θέατρα παρὰ μόνο σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔπαιζαν μαριονέτες (ξύλινες κούκλες) νὰ φοροῦν χαμηλὰ τακούνια, καὶ νὰ μὴ σηκώνωνται ποτὲ στὶς ἄκρες τῶν πλατιῶν.

Ἄλλες παράξενες λέσχες ἦταν ἡ «Λέσχη τῶν Τυφλῶν» τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἔπρεπε νὰ εἶνε τυφλοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι, ἡ «Λέσχη τῶν Παλιανθρώπων», ἡ «Λέσχη τῶν Ἀθέων», ἡ «Λέσχη τῶν Ζητιάνων», ἡ «Λέσχη τῶν Λωποδυτῶν», ἡ «Λέσχη τῶν Τσορλατάνων», ἡ «Λέσχη τῶν Δολοτόνων» καὶ τέλος ἡ «Λέσχη τῶν Φλογῶν τῆς Κολάσεως» τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἔπρεπε νὰ εἶνε τρομερὰ βλάσφημοι, καὶ νὰ βωμολοχοῦν σὰν βαρκάρηδες τῆς Νεαπόλεως.

Καὶ νιὰ νὰ τελειώνουμε ἀναφέροῦμε ἕνα ἀνέκδοτο ποὺ συνέβη σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ λέσχη τοῦ Λονδίνου, τῆς ὁποίας μέλος ἦταν καὶ ὁ τότε πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας.

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς λέσχης ἦταν καὶ κάποιος κοντόχοντρος βαρωνέττος ὁ ὁποῖος γινόταν διαρκῶς ὁ στόχος τῶν ἀστεϊσμῶν ὅλων τῶν ἄλλων καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας.

Οἱ ἄλλοι ὅσο ἔβλεπαν τὸν πρίγκηπα νὰ πειράζῃ τὸν βαρωνέττο, ἐπλειοδοτοῦσαν στὰ πειράγματα γιὰ νὰ κολακεύσουν τὸν διάδοχο. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν ἀδύνατος καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ καλέσῃ σὲ μονομαχία κανέναν ἀπὸ τοὺς τυράννους του, οὔτε καὶ μὲ τὸ μπόξ, νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ μαρτύριο ἐκείνο.

Στὸ τέλος ἐσκέφθηκε ὅτι ἂν κατόρθωνε νὰ κάνῃ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας νὰ σταματήσῃ ἐκεῖνος τὰ πειράγματά του, τότε καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ τὸν ἄφηναν ἡσυχον ἢ τοὐλάχιστον θὰ ἐλάττωναν τὰ πειράγματά τους. Ἔπρεπε ὅμως νὰ βρῇ ἕναν τρόπο ποὺ νὰ πειράξῃ τὸν πρίγκηπα ἀποτελεσματικὰ καὶ ριζικά, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ χωὶς νὰ δείξῃ ἀσέβεια, γιατὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι κινδύνευε νὰ δικασθῇ, θὰ τὸν περιφρονοῦσε ὅλη ἡ ἀριστοκρατία.

Ἀφοῦ σκέφτηκε πολὺν καιρὸ βρῆκε ἐπὶ τέλους τὸν τρόπο καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ πρίγκηψ τὸν πείραζε καὶ τοῦ ἔλεγε πὼς εἶνε ἀδύνατος ἄνθρωπος ὅστε δὲν μπορεῖ οὔτε ἕνα κοτόπουλο νὰ μετακινήσῃ, ὁ βαρωνέττος τοῦ εἶπε :

— Ὥστε νομίζετε, Ὑψηλότατε, ὅτι εἶμαι πραγματικὰ τόσο ἀδύνατος ;

— Βέβαια, ἐπέμεινε ὁ πρίγκηψ.

— Κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ πὼς κάνετε λάθος. Στοιχηματίζω δέκα χιλιάδες στερλίνες ὅτι μπορῶ νὰ μεταφέρω τὴν Ὑψηλότητά σας ἀπ' τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ρεντζεντ Στρήτ.

Ἡ πρότασις ἐκείνη ἔφάνηκε ἀστειοτάτη, γιατὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἦταν ὑψηλόσωμος καὶ ὑπερβολικὰ βαρύς. Εἶχε σχεδὸν 1 1)2 φορὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ βαρωνέττου. Γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ δὲ ἀκόμη περισσότερο τοῦ δήλωσε ὅτι δέχεται τὸ στοίχημά του καὶ ὡρίσθηκε καὶ ἡ μέρα γιὰ τὴν περίεργη μεταφορὰ τοῦ πρίγκηπος.

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα ὅλα τὰ μέλη τῆς Λέσχης καὶ πολλοὶ φίλοι τους εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν ἀρχὴ τῆς Ρέντζεντ Στρήτ ἀπ' τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐκκίνησις.

Ὁ πρίγκηψ ὅταν πειὰ εἶδε ὅτι ἐμαζεύθηκαν ὡς τὸ δυνατὸν περισσότεροι φώναξε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος. Σεῖς ;

— Κι' ἐγὼ περιμένω, ἀποκρίθηκε μὲ ἀκόμη πονηρότερο χαμόγελο ὁ βαρωνέττος.

— Τὶ πρᾶγμα ;

— Περιμένω νὰ εὐαρεστηθῇ ἡ Ὑψηλότης σας νὰ βγάλῃ τὰ ροῦχα της.

— Πῶς ; φώναξε ἐκπληκτος ὁ διάδοχος. Τὶ θέλετε νὰ πῆτε.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ ἐστοιχημάτισα νὰ κουβαλήσω στὴν πλάτη μου μόνο τὴν Ὑψηλότητά σας, ὄχι ὅμως καὶ τὰ ροῦχα σας. Περιμένω λοιπὸν νὰ γδυθῆτε.

Φυσικὰ ὁ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ Θρόνου δὲν μποροῦσε νὰ γδυθῇ καὶ μάλιστα ἐκεῖ στὸν κεντρικώτερο δρόμο τοῦ Λονδίνου μπροστὰ σὲ τόσον κόσμο. Κατάλαβε τὸ πείραγμα καὶ προτίμησε νὰ δηλώσῃ ὅτι ἔχασε τὸ στοίχημα καὶ νὰ πληρώσῃ τὶς δέκα χιλιάδες λίρες.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα δὲ ἐκείνη δὲν ξαναπείραξε πειὰ τὸν βαρωνέττο, ὁ ὁποῖος ἔτσι ἀπαλλάχθηκε καὶ ἀπὸ τὰ πειράγματα τῶν ἄλλων μελῶν τῆς Λέσχης.

ΕΝΑΣ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΜΑΓΕΙΡΟΣ

Ἡ Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα θρηνεῖ κι' αὐτὴ τὴν ἀπώλεια ἑνὸς διασήμου ἀνθρώπου, τοῦ μαγείρου Ντὲ Λούκα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πενῆντα σωστὰ χρόνια ἦταν ὁ μεγαλείτερος καλλιτέχνης τῆς...κουζίνας !

Ὁ Ντὲ Λούκα εἶχε ὑπηρετήσει ὡς μάγειρος τριῶν βασιλέων, τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου καὶ τοῦ σημερινοῦ Γεωργίου.

Κι' οἱ τρεῖς τὸν ἐκτιμοῦσαν ὑπερβολικὰ ἐξ αἰτίας τῆς μαγειρικῆς του μεγαλοφυΐας.

Τὰ τραπέζια τῆς Ἀγγλικῆς Αὐλῆς ἦσαν περίφημα χάρις σ' αὐτόν, δὲν εἶνε δὲ ὑπερβολὴ ἂν πῇ κανεὶς, ὅτι ὁ μάγειρος ποὺ πέθανε συνετέλεσε ἀρκετὰ στὴν ἐπιτυχία τῆς Ἀγγλικῆς διπλωματίας, χάρις στὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ ποὺ παρεσκεύαζε κατὰ τὰ ἐπίσημα διπλωματικὰ γεύματα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Λόγος καὶ λιθάρι φεύγουν καὶ δὲν πιάνονται' ὅποιος μιλάει χωρὶς νὰ σκέπτεται, τουφεκίζει χωρὶς νὰ σημαδεύῃ.

— Ἡ κακὴ ὁπόληψις φανερώνειτην κακία, ὅπως ὁ καπνὸς δείχνει ἀπὸ μακρυὰ τὴ φωτιά.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὀχληρότερο ἀπὸ τὸ ν' ἀκοῦς ἕνα ἄνθρωπο ποὺ διηγεῖται τὶς ἐπιτυχίες του. Καὶ σ' αὐτοὺς ἀκέμη τοὺς στενότερους φίλους μας πρέπει νὰ περιοριζόμαστε καὶ νὰ διηγούμεθα μόνο τὰ ἀτυχήματά μας.

— Ἡ συκοφαντία μοιάζει μὲ τὴν σφῆκα ἡ ὁποία μᾶς ἐνοχλεῖ. Δὲν πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς τίποτε ἐναντίον της, ἐκτὸς ἂν εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ τὴν σκοτώσει, γιατὶ ἀλλοιῶς ξαναγυρίζει πιὸ μανιώδης ἀπὸ πρίν.

— Ἡ φιλοδοξία κυριεύει εὐκολώτερα τὶς μικρὲς ψυχὲς ἀπὸ τὶς μεγάλες, ὅπως ἡ φωτιὰ φουντώνει εὐκολώτερα στὰ φρύγανα καὶ στὶς καλύβες, παρὰ στὰ ἀγάκτορα.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ἡ ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ λόγος ἦταν σωστὸς κι' ὁ κὺρ Μιχάλης ἄρχισε πάλι νὰ συλλογίζεται... Πόσες πιθανότητες ἐπιτυχίας παρουσίαζε τάχα αὐτὴ ἡ δουλειά ; καὶ πενῆντα μόνον τοῖς ἑκατό ; Ἔ, ἄξιζε τὸν κόπο...

Ἀλλὰ νὰ βάλῃ πάλι χέρι στὰ λεπτά του, στὰ ἱερὰ ἐκεῖνα λεπτά ;...

Ἔπρεπε νὰ τὸ συλλογισθῇ ἀκόμα κι' ἀκόμα...

Ἂν ρωτοῦσε κανένα ; Ἔξαφνα τὸ φίλο του τὸ Χουρούζη, τὸ χρηματιστή ; Ἐκεῖνος θὰ τὸν συμβούλευε καλά...

Ἀλλὰ ὄχι. Μπορεῖ νὰ πειράζουνταν ἅμα μάθαινε πὼς θἄστελνε τὸν Ἄγη. Κι' ἀφοῦ εἶχε κι' αὐτὸς ἰδέα γιὰ τὴ Νίνα, μπορεῖ, ἀπὸ τὴ ζήλεια του, νὰ τοὔλεγε ἄλλα ἀντ' ἄλλων... Ἔπειτα εἶχαν συμφωνήσει μὲ τὸν Ἄγη νὰ μὴ ποῦν τίποτε σὲ κανένα. Κι' ἔτσι ἦταν τὸ πιὸ φρόνιμο, ἀφοῦ μποροῦσε νὰ ὑπῆρχαν κι' «ἄλλοι»...

Μονάχος του, ὁλομόναχος θἄσπαζε τὸ κεφάλι του ὁ γέρος, γιὰ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα. Κι' εὐτυχῶς, εἶχε ἀκόμη μερικὲς ὧρες γιὰ νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ.

Ἐσύστησε γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ στοὺς δικούς του νὰ μὴ βγάλουν μιλιά, κι' ἔφυγε γιὰ νὰ βρῇ τὸν Ἄγη.

Ὁ νέος τὸν περίμενε πρὸ ἐνὸς τετάρτου μπρὸς στὸ καφφενεῖο, κόβοντας βόλτες. Μόλις τὸν εἶδε τοῦ φώναξε μὲ χαρά:

— Ὅλα ἕτοιμα !... Ἐσεῖς τί κάματε ;

— Ἐγὼ τίποτα.. ἀποκρίθηκε σοβαρὸς ὁ κὺρ Μιχάλης, παρασύροντάς τον μέσ' στὸ καφφενεῖο ὅπου κάθησαν. Ἄκουσε, Ἄγη, παιδί μου, νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια : Ἐσύ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἑτοιμάσου. Ἐγὼ ὅμως... δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη τίποτα. Πρέπει νὰ σκεφθῶ. Καὶ ὡς αὔριο τὸ πρωῒ θὰ σοῦ πῶ ναὶ ἢ ὄχι. Ἂν σοῦ πῶ ναί, τὸ μεσημέρι μὲ τὸ καλό, θὰ φύγῃς. Ἂν σοῦ πῶ ὄχι, θὰ μείνῃς.

— Ἀλήθεια, δὲν τ' ἀποφασίσατε ἀκόμη ;

— Ὄχι... Ὄχι !

— Μὰ τότε νὰ τὰ πῶ στοὺς συγγενεῖς μου... ἀφώναξε ὁ Ἄγης, μπορεῖ νὰ μοῦ οἰκονομήσουν τὸ ποσὸ ποὺ χρειάζεται. Εἶνε κρίμα νὰ χαθῇ τέτοια δουλειά.

— Καλά, ἔκαμε ἀμέσως ὁ κὺρ Μιχάλης. Πές το, δὲν θέλω νὰ σ' ἐμποδίσω...

Ἀλλὰ σὰ νὰ τὸ συλλογίστηκε καὶ νὰ μετάνοιωσε, ἐπρόσθεσε μὲ δισταγμό, σιγώτερα :

— Ὄχι, ὄχι, μὴν τὸ πῇς ἀκόμα. Ἄσε νὰ ἰδοῦμε... νὰ σκεφθῶ ὡς τὸ πρωΐ...

— Μὰ τί ; ρώτησε ζωηρὰ ὁ νέος, τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς κάνει νὰ διστάζετε ;

Καὶ ὁ κὺρ Μιχάλης τοῦ ἐξηγήθηκε μὲ εἰλικρίνεια. Ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν ἐντελῶς σίγουρη, κι' ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποὺ θ' ἀναγκάζουνταν νὰ ξοδέψῃ, δὲν εἶχε ἄλλα ὁ φτωχὸς Δελούσης. Φοβοῦνταν μὴν τὰ χάσῃ καὶ μείνῃ ἔτσι «ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος». Στὸ τέλος εἶπε :

— Καὶ μεθαύριο, ἂν βρεθῇ ἕνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ μοῦ γυρέψῃ τὴ Νίνα μου, νὰ μὴν ἔχω νὰ τῆς νάνω οὔτε τὰ ροῦχα της ;

Ὁ Ἄγης κοκκίνησε. Τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν καλὴ εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ προσθέσῃ τὸ ἰσχυρότερό του ἐπιχείρημα. Καὶ εἶπε :

— Μὰ ἐγώ, γιὰ τὴ Νίνα, ἴσα-ἴσα θέλω νὰ τ' ἀποφασίσετε. Γιατί, σᾶς τὸ λέω καθαρά, ἂν πετύχῃ ἡ δουλειά μας, θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς τὴ ζητήσω.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε μὲ συγκίνηση ὁ πατέρας τῆς Νίνας. Μά... ἂν ἀποτύχῃ ;

Ὁ Ἄγης δὲν μποροῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Καὶ πάλι, ἐγὼ θὰ σᾶς τὴ ζητήσω.. ἀποκρίθηκε ζωηρά. Συμπαθῶ τὴν κόρη σας καὶ νομίζω πὼς μ' ἐκτιμᾶ καὶ κείνη. Οὔτε μὲ νοιάζει ἐμένα ἂν θἄχετε νὰ τῆς κάμετε τὰ ροῦχα της...

— Ναί, μὰ μὲ νοιάζει ἐμένα, ἐπρόφερε χαμογελῶντας ὁ κὺρ Μιχάλης.

— Γι' αὐτὸ λοιπόν, συμπέρανε ὁ Ἄγης, πρέπει ν' ἀποφασίσετε τὴ δουλειά. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γίνουμε πλούσιοι κι' εὐτυχισμένοι. Πιστεύω νὰ συμφωνῆτε. Ἡ μήπως... ὅταν θἄχῃ ἡ κόρη σας τριακόσιες χιλιάδες προῖκα δὲν θὰ θέλετε νὰ τὴ δώσετε σ' ἕνα ποὺ θἄχῃ μόνο ἑκατό.

— Ὄχι, παιδίμου, δὲν τὸ πίστεψε ν' ἀποκριθῇ ὁ πατέρας. Καὶ ἑκατομμύριο νὰ εἶχε, ἐσένα θά σοῦ τὴν ἔδινα. Γιατὶ σοῦ ἀξίζει. Ὅλοι σ' ἔχουμε στὴν καρδιά μας, Ἄγη μου... Μόνο ὅσο εἴμαστε φτωχοὶ καὶ οἱ δυό, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Γιατὶ εὐτυχία χωρὶς παράδες—κακὰ τὰ ψέμματα...— δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ ὑπάρξῃ, παιδί μου...

— Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ πλουτήσουμε !... Εἶπε πάλι ὁ Ἄγης φοιβδά. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς κάνει νὰ διστάζετε, εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ σᾶς κάνῃ νὰ τ' ἀποφασίσετε ἀμέσως. Ἐπὶ τέλους τί θὰ χάσετε ; χίλιες δραχμὲς, τὰ ἑξῆντα τοῦ ταξειδιοῦ μου. Γιατὶ ἂν ἰδῶ πὼς δὲν εἶνε τίποτα, δὲν θὰ δώσω βίβαια πεντάρα γιὰ τὴ βαλίτσα τοῦ Δὸν Ροδρίγ ο υ. Ἔπειτ α, κι' ἀ πὸ τὰ ἑξοδ α τοῦ ταξειδι ο ῦ ἂν γίνουν τοὐκάκου ἀναλα μβάνω τὰ μισά. Θὰ σᾶς τὰ ξεπληρώσω σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸν μισθό μου. Δίκιο εἶνε νὰ μοιράσουμε τὴ ζημιὰ ὥστε τί ἐκινδυνεύετε τώρα ; Ἕνα πεντακοσάρικο τὸ πολύ... Ἔ, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ τέτοια δοκιμή ;

Ἡ Νίνα ἐτσαγκώθηκε ἀμέσως στὸ κεφάλι της . . .

— Τὰ ἴδια μοῦλεγε πρὸ ὀλίγου κι' ἡ Νίνα, εἶπε ὁ Δελούσης σκεπτικός, ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί ;

— Νὰ σκεφθῶ...

— Τέλος πάντων... Ὡς πότε ;

— Μὰ σοῦ εἶπα. Αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ἑφτά, ἔλα στὸ σπίτι...

— Γιὰ ν' ἀποχαιρετήσω κι' ὅλα.

— Καλά, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ κὺρ Μιχάλης, καὶ γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃς... Ἂν εἶνε γιὰ νὰ γίνῃ...

Καὶ μὲ τὴν ἀσυμπλήρωτη φράση, τὴν διστακτική, ἡ συζήτησις ἐσταμάτησε. Ὁ κὺρ Μιχάλης σηκώθηκε νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο. Ὁ Ἄγης θἄμενε ἀκόμη στὸ καφφενεῖο γιὰ νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα κι' ἀπὸ κεῖ θὰ πήγαινε κι' αὐτὸς νὰ καινούργιο κάτι μικροδουλειές, πάντα μὲ τὴν ἰδέα πὼς θἄφευγε αὔριο. Κι' ἐχωρίσθηκαν.

***

Μόνος τώρα ὁ Ἄγης, παρατήρησε σὲ λίγο, ὅτι ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπεζάκι τοῦ καφφενείου, ἕνας ἄνθρωπος τὸν ἐκύτταζε μὲ ἐπιμονὴ καὶ φαίνουνταν νὰ παρακολουθῇ ὅλα του τὰ κινήματα. Ἦταν νέος ὡς τριάντα χρονῶν, μελαχροινός, μὲ πολὺ ζωηρὰ μάτια, μὲ σταχτιὰ ρεμπούπλικα καὶ μὲ μαῦρα γενάκια. Τὸ σύνολό του τὸν ἔδειχνε ξένο. Ὁ Ἄγης τόν εἶχε ἰδεῖ καὶ προτήτερα, ὅταν συζητοῦσε ἀκόμη μὲ τὸν κὺρ Μιχάλη. Ἀλλὰ δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχή. Τώρα ὅμως, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ξένου νὰ τὸν κυττάζῃ, τοῦ ἔκαμε κάποια ἐντύπωση καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, γράφοντας ὁλένα τὸ γράμμα του, τὸν ἐπρόσεχε. Ἀλλὰ ἔτσι ἁπλῶς, χωρὶς νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του κανένα κακό, ἀπὸ περιέργεια, ἀπὸ εὐγένεια ἂν θέλετε. Γιατὶ τοῦ φάνηκε πὼς ὁ ξένος ἐκεῖνος σὰ νὰ τοῦ γυρέψῃ καμμιὰ πληροφορία, ἴσως καμμιὰ βοήθεια. Καὶ φιλόξενος πάντα σὰ Ρωμηός, ὁ Ἄγης ἄρχισε τώρα νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ τρόπο κάπως ἐνθαρρυντικό.

Ἀλλὰ ὁ ξένος δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του. Ἀπεναντίας, ἅμα καθόυνταν δίπλα του, τὸν ἐπρόσεξε, κατέβασε τὰ μάτια του σ' ἕνα σημειωματάριο ποὺ εἶχε μπροστά του, καὶ δὲν τὰ σήκωνε παρὰ σπάνια καὶ μὲ τρόπο.

Τότε ὁπροφιάστηκε ὁ Ἄγης. Τί ἀκριβῶς δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ στὴν ψυχολογικὴ κατάσταση ποὺ βρισκόταν, μὲ τὸ φόβο πάντα τῶν ἄλλων, μιὰ ἀόριστη ὑποψία ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ τοῦ γεννηθῇ.

— Τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν κύριο ; ρώτησε τὸ γκαρσόνι.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε τὸ γκαρσόνι, εἶνε ξένος.

— Ἤθε στὸ καφφενεῖο κι' ἄλλη φορά ;

— Μάλιστα, καὶ τὸ πρωΐ. Τὴν ὥρα πάλι ποὺ εἴσαστε ἐδῶ. Νά, ἐκεῖ κάτου καθότανε...

— Μιλεῖ Ἑλληνικά ;

— Ὄχι.

Ὁ Ἄγης προσπάθησε νὰ θυμηθῇ... Τὸν εἶδε πράγματι τὸ πρωῒ ἐκεῖ κάτου ;.. Ὄχι, δὲν τὸν θυμοῦνταν, δὲν τόν ἐπρόσεξε... Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σύμπτωση ἐδυνάμωσε τὴν ὑποψία του. «Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω» συλλογίσθηκε.

Ἡ εὐκαιρία τοῦδόθηκε τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπλησίασε στὸ τραπεζάκι τοῦ ξένου τὸ γκαρσόνι, γιὰ νὰ πληρωθῇ.

Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε γαλλικὰ ἀπὸ τὴ θέση του ὁ Ἄγης, μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ συννενοηθῆτε ;

— Ἄ, εὐχαριστῶ πολύ, ἀποκρίθηκε ὁ ξένος ἐπίσης γαλλικά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη... Τοῦ ἔδωσε ἕνα δίφραγκο νὰ μοῦ φέρῃ τὰ ρέστα. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶνε τίμια.

— Εἶσθε γάλλος κύριε ; ρώτησε πάλι ὁ Ἄγης.

— Ὄχι, εἶμαι Ἰταλός. Ἀλλὰ ἔζησα πολὺν καιρὸ στὴ Γαλλία.

— Κι' ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα βέβαια περαστικός...

— Ὄχι. Τώρα μένω ἐδῶ, στὸ Λαύρειο...Εἶμαι ὑπάλληλος τῆς ἑταιρίας.

— Ἄ, ἔτσι ;

Κι' ὁ Ἄγης στάθηκε, μὴ βρίσκοντας τί ἄλλο νὰ πῇ. Ὁ ξένος ποὺ δὲν εἶχε, φαίνεται, καμμιὰ δρεξη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνομιλία, ἔσκυψε πάλι στὸ σημειωτάριό του. Κι' ὁ νέος εἶδε τότε πὼς ἔκανε λογαριασμούς.

«Ἀνοησία μου, συλλογίστηκε. Ὁ ἄνθρωπος θὰ μὲ κύτταζε ἀφηρημένος καὶ μοῦ φάνηκε πὼς μὲ κατασκόπευε. Ἁπλῆ σύμπτωσις πού ἦλθε καὶ τὸ πρωΐ. Αὐτοὶ ποὺ ἐργάζονται στὸ Λαύρειο, ἔρχονται συχνὰ στὰς Ἀθήνας, μένουν καμμιὰ μέρα γιὰ δουλειὲς καὶ ξαναγυρίζουν».

Καὶ ἡσυχασμένος ὁ Ἄγης. γελῶντας μάλιστα γιὰ τὶς ὑποψίες του, σηκώθηκε σὲ λίγο, χαιρέτησε τὸν ξένον κι' ἔφυγε.

Ἂν κύτταζε ὅμως ἀπὸ πίσω του. Θὰ ἔβλεπε ὅτι ὁ ξένος τὸν παρακολουθοῦσε ἀρκετὰ μὲ τὸ βλέμμα του, ἔπειτα βγῆκε κι' αὐτὸς τὸ κατόπι...

***

Τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας, ἐνῶ ὅλα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο,—καὶ τότητός του, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ καμμιὰ ἱστορία στὸ ταξεῖδι καὶ χάσῃ καιρό—ὁ κὺρ Μιχάλης ὁ Δελούσης συλλογίζουνταν μοναχός του.

Ὢ ! τὸ βράδυ δὲν εἶχε φθάσει σὲ κανένα συμπέρασμα. Μιὰ ἔλεγε ναί, καὶ μιὰ ὄχι. Στὸ τραπέζι, τὰ εἶπε πάλι ἕνα χεράκι μὲ τὴν οἰκογένειά του, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴ Νίνα, ποὺ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν πείσῃ.

Ἔπειτα τοὺς ἔστειλε νὰ κοιμηθοῦν καὶ ἔμεινε μονάχος του στὴν τραπεζαρία, μπροστὰ σ' ἕνα ποτηράκι ρετσίνα, στὴν ἴδια θέση ὅπου καθόταν καὶ τὴ νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Ροδρίγου.

(Ἀκολουθεῖ) πάντα, ρω-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Μιὰ μονομαχία τοῦ Βενιαμὶν Κωνστάν. Ὅπου οἱ ἀντίπαλοι ἀλληλοπυροβολοῦνται ἀπὸ δυὸ πολυθρόνες. Ὅπου μιὰ μονομαχία προκαλεῖ μιὰν ἄλλη. Τὰ δηλητηριασμένα χάπια. Μονομαχίες γιατρῶν. Τὰ ἐμβόλια καὶ ἡ θεραπεία, κλπ.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1822 ἔγινε στὸ Παρίσι μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ παράξενες μονομαχίες ποὺ ἀναφέρουν τὰ χρονικὰ τοῦ ἱπποτισμοῦ μεταξὺ τοῦ διασήμου συγγραφέως Βενιαμὶν Κωνστάν, ποὺ τότε ἦταν βουλευτής, καὶ τοῦ ἐπίσης βουλευτοῦ μαρκησίου Φορμπὲν ντὲς Ἰσσαρτς, ἐξ αἰτίας μιᾶς σφοδρᾶς λογομαχίας ποὺ διημείφθη μεταξύ τους στὴ Βουλή.

Ἐπειδὴ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ Κωνστὰν ἦταν ἄρρωστος καὶ ἡ κατάστασίς του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε ὄχι μόνον νὰ κρατήσῃ σπαθὶ στὰ χέρια του ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ σταθῇ ὄρθιος στὰ πόδια του, ἔστω καὶ γιὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, γι' αὐτὸ οἱ μάρτυρες τοῦ ἐπρότειναν στοὺς μάρτυρας τοῦ ἀντιπάλου του νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία μὲ πιστόλι καὶ ὁ Κωνστὰν νὰ πυροβολήσῃ καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὴν ὡρισμένη ὥρα οἱ δυὸ ἀντίπαλοι θρονιάσθηκαν σὲ δυὸ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες τοποθετημένες σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ ἕνα πιστόλι ὁ καθένας στὸ χέρι του, καὶ ὅταν ἐδόθη τὸσύνθημα ἀντήλλαξαν ἀπὸ μιὰ βολή. Παρ' ὅλον ὅμως ὅτι ὁ στόχος τοῦ καθισμένου ἀνθρώπου εἶνε μεγαλύτερος ἀπ' τὸν στόχο ποὺ παρέχει ἕνας ὄρθιος καὶ παρ' ὅλον ὅτι οἱ δυὸ ἀντίπαλοι καθὼς ἦταν καθισμένοι ἀναπαυτικὰ καὶ μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεσι, καμμιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες δὲν εὑρῆκε τὸν στόχο τους.

Τὸ ἀρνητικὸ δὲ ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα εἶχε ὡς συνέπεια μιὰ ἄλλη μονομαχία μεταξὺ τοῦ ἀδιόρθωτου σατυρικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἀρμάνδου Καρρὲλ καὶ τοῦ ἐπίσης διασήμου συγγραφέως Αἰμὶλ ντὲ Ζιραρντὲν ὁ ὁποῖος εἶχε κηνοίσῃ τὰ τῆς μονομαχίας Κωνστὰν-Φορμπέν, ὡς μάρτυς τοῦ πρώτου.

Μόλις ἐγνώσθη τὸ ἀναίμακτο ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας Κωνστὰν - Φορμπὲν, ὁ Καρρὲλ ποὺ ἐννοοῦσε νὰ σατυρίζῃ τὰ

τοῦσε πονηρὰ στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια ὅπου σύχναζε :

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ... Ἡ σφαῖρες ποὺ ἀντήλλαξαν ὁ Κωνστὰν μὲ τὸν Φορμπὲν ἦταν τοῦ ἰδίου διαμετρήματος ;

— Ἀσφαλῶς, τοῦ ἀπαντοῦσαν.

— Καὶ ἦταν καμωμένες ἀπ' τὸ ἴδιο μέταλλο ;

— Βεβαίως !

— Καὶ εἶχαν τὸ ἴδιο βάρος ἡ κάθε μία.

— Βεβαιότατα !

— Μά τότε γιατὶ τὶς ἀντήλλαξαν λοιπὸν καὶ δὲν τὶς κρατοῦσαν καθένας τὴν δική του, ρωτοῦσε ἐν ἐπιλόγῳ ὁ Καρρέλ.

Ἡ στιχομυθία ἐκείνη ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸν γῦρο τῶν διαφόρων σαλονιῶν καὶ νὰ προκαλῇ εἰρωνικὰ γέλοια εἰς βάρος τῶν δύο μονομαχησάντων.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐμονομάχησαν ἀλλά...καὶ ἡ δεύτερη ἐκείνη μονομαχία ἦταν ἀναίμακτη.

***

Μιὰἄλληπαράξενημονομαχία ἡ μᾶλλον ἀπόπειρα μονομαχίας συνέβη στὸ Παρίσι μεταξὺ ἑνὸς Ἰταλοῦ τυχοδιώκτου ὀνόματι Γκιουζέπε Καζανόβα — δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν διάσημο ὁμώνυμό του κατακτητὴ γυναικῶν—καὶ ἑνὸς γάλλου ἰατροῦ. Ὁ Καζανόβα, ὅταν ἐπῆγαν σ' αὐτὸν οἱ μάρτυρες τοῦ ἀντιπάλου του, εἶπε :

— Θὰ μονομαχήσουμε, ὄχι ὅμως μὲ σπαθὶ οὔτε μὲ πιστόλι.

— Τότε μὲ τί; ρώτησαν ἐκπληκτοι οἱ μάρτυρες τοῦ γιατροῦ.

— Ἐπειδὴ ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας εἶνε ἰατρικῆς φύσεως θὰ μονομαχήσουμε μὲ ὅπλο.. γιατρικό. Θὰ ἀνταλλάξουμε μὲ τὸν ἀντίπαλό μου, ἀντὶ σφαιρῶν ἀπό ἕνα χάπι δηλητηριασμένο ποὺ θὰ ἔχουμε κατασκευάσει ὁ καθένας μας μὲ ἕνα ὁποιοδήποτε δηλητήριο τῆς ἐκλογῆς μας, τὸ ὁποῖο φυσικὰ δὲν θὰ μαρτυρήσουμε στὸν ἄλλον. Ὁ ἀντίπαλός μου θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ ὁποιοδήποτε ἀντίδοτο θέλει γιὰ νὰ κατα-πολεμήσῃ τό δηλητήριό μου, ὅπως καὶ ἐγὼ θὰ κάνω τό ἴδιο. Ἔτσι θά νικήσῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τό καλύτερο ἀντίδοτο καὶ θὰ πεθάνῃ ἡ θὰ ἀρρωστήσῃ ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ καλὸ ἀντίδοτο.

Ὁ ἰατρός ὅμως δὲν θέλησε μὲ κανέναν τρόπο νὰ δεχθῇ τὴν πρότασι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἔτσι ἡ πρωτότυπη ἐκείνη μονομαχία ἀνεβλήθη... ἐπ' ἀόριστον.

***

Δύο ἄλλοι γιατροὶ Ἀμερικανοὶ ὁ δόκτωρ Τζέττελ καὶ ὁ δόκτωρ Χίλκ ἐμονομάχησαν μὲ ἕναν τρόπο παρόμοιο καὶ ἀρκετὰ προσοδοφόρον καὶ γιὰ τούς δύο.

Εἶχαν φιλονικήσει γιὰ τὴν μέθοδο μὲ τὴν ὁποία πρέπει νὰ θεραπεύεται κάποια ἀρρώστεια καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ συμφωνήσουν ἀντήλλαξαν φράσεις βαρειὲς καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μονομαχήσουν ὡς ἑξῆς :

Νὰ ἐμβολιασθοῦν καὶ οἱ δύο ταυτοχρόνως μὲ μικρόβια μιᾶς ἀπ' τὶς τρομερώτερες ἀσθένειες καὶ ἔπειτα νὰ θεραπεύῃ καθένας τὸν ἑαυτό του. Ἐὰν γίνουν καὶ οἱ δύο καλὰ νὰ ἐμβολιασθοῦν πάλι μὲ μικρόβιαἄλλης ἀσθενείας καλοῦτω καθεξῆς ἕως ὅτου ἕνας ἀπό τοὺς δύο δὲν κατορθώσῃ νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἑαυτό του, ὁπότε θὰ κηρυχθῇ νικημένος καὶ ὁ ἀντίπαλός του νικητής.

Ὅλες ἡ φάσεις τῆς πρωτοτύπου ἐκείνης μονομαχίας διεξήχθησαν ὑπὸ τὸνἄμεσον ἔλεγχον ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὶς λεπτομέρειες κάθε φάσεως τὶς ἐδημοσίευε τό μηνιαῖο ἐπίσημο δελτίο τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου.

Ἀλλὰ καὶ ὅλες ἡ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν ἄλλων Ἀμερικανικῶν πόλεων παρηκολούθησαν λεπτομερῶς τὶς διάφορες φάσεις τῆς μονομαχίας καὶ ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ἐκαναν ἀνεξόδως μιὰ τεραστία ρεκλάμα τῶν ὁποίων ἡ πελατεία ηὐξήθη καταπληκτικά. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι οἱ δύο ἀντίπαλοι ὅταν εἶδαν πόσο εὐεργετικὰ ἦταν ἀπὸ ἠθικῆς καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως τὰ ἀποτελέσματά της, παρέτειναν τὴν μονομαχία ἐπ! 2 1)2 ἑβδόμηρα ἔτη! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀνακηρυχθοῦν καὶ οἱ δύο νικηταί.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε πὼς ὁ διάσημος Γάλλος πολιτικὸς Μπριὰν παρ' ὀλίγον νὰ βαθύνῃ στὶς ἀρχὲς τοῦ πολιτικοῦ του σταδίου, χάρις σὲ μιὰ ἁπλῆ συνωνυμία ;

Ὁ Μπριὰν ἦταν τότε ἀκόμη ἁπλὸς δικηγοράκος στὴν ἐπαρχία του, στὸ Σαὶν-Ναζαίρ, καὶ φυσικὰ ἐντελῶς ἄσημος. Εἶχε ὅμως ἕνα διάσημο συνώνυμό του τὸν Ἀριστείδη Μπρυὰν (μὲ ὕψιλον δίμο-) φημισμένο κωμικὸ καὶ τραγουδιστὴ τῆς ἐποχῆς του.

Ὅταν ὁ Μπριὰν ἔγινε βουλευτὴς κ' ἐνεφανίσθη στὴ Βουλή, πέρνοντάς τον γιὰ τὸν τραγουδιστή, τὸκαλοῦσαν οἱ συνάδελφοί του στὰ σπίτια τους νὰ τοὺς κάμῃ κωμικὲς σκηνὲς γιὰ νὰ γελάσουν !...

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΗΕΚΡΗΞΕΙΣ ΤΟΥΣ

Μερικοὶ καταπληκτικοὶ ἀριθμοί. Πόσα ἡφαίστεια ὑπάρχουν στὴ γῆ. Οἱ τρομερὲς ἐκρήξεις τῆς Ἰσλανδίας. Ἀφάνταστες καὶ τρομερὲς καταστροφές. Ποταμοὶ λάβας καὶ βουνὰ ἀπὸ πέτρες. Οἱ μεγάλες πλημμῦρες ποὺ προκαλοῦν οἱ ἐκρήξεις. Τὰ ἡφαίστεια τοῦ Εἰρηνικοῦ. Οἱ καταστροφές τῆς Ἰαπωνίας. Νησιὰ ποὺ παρουσιάζονται καὶ χάνονται, κλπ.

Δύο θύματα τῶν καταστροφῶν τοῦ Βεζουβίου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ χωριοῦ τους, στὸ ὁποῖο δὲν ἔμεινε λίθος ἐπὶ λίθου.

Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ἀπατηλὸ ἀπὸ τὴν ἐντύπωση τῆς σταθερότητος καὶ τῆς ἀσφαλείας ποὺ μᾶς δίνει ἡ γῆ. Ἀδιάκοπα ὁ πλανήτης στὸν ὁποῖον κατοικοῦμε συνταράσσεται σπασμωδικὰ καὶ γίνεται θέατρο ἀνθρωποκτόνων καταστροφῶν. Πότε ἡ θάλασσα κατακλύζει τὶς παραλίες, πότε τεράστιοι ὄγκοι κατρακυλοῦν ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ παρασύρουν τὰ πάντα στὸ δρόμο τους, πότε σὲ λίγα λεπτὰ οἱ σεισμοὶ σωριάζουνε σὲ ἐρείπια ὁλόκληρες πόλεις καὶ πότε, τέλος, οἱ ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων προκαλοῦν τὸ θάνατο χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ καταστρέφουν χῶρες ὁλόκληρες.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τῶν καταστροφῶν ποὺ ἐπιφέρουν οἱ τελευταῖες, σᾶς παραθέτουμε ἐδῶ μερικοὺς ἀριθμούς, οἱ ὁποῖοι μιλοῦν καλύτερ' ἀπὸ τὰ πράγματα. Τέτοια εἶνε ἡ δύναμις μιᾶς ἐκρήξεως, ὥστε οἱ ἐκσφενδονιζόμενοι ἀπὸ τὰ ἡφαίστεια βράχοι, ποὺ εἶνε τεράστιοι, φθάνουν εἰς ὕψος 3.000 καὶ 4.00 χιλιάδων μέτρων. Συνέβη πολλὲς φορὲς νὰ καταπλακωθοῦν ἀπὸ τὴ βροχὴ αὐτὴ τῶν βράχων ἄνθρωποι ποὺ βρισκόντουσαν σὲ 10 καὶ πλέον λευγῶν ἀπόσταση ἀπὸ τοῦ ἡφαιστείου.

Συγχρόνως ἡ στῆλες τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς τέφρας ποὺ ἐκπέμπει ὁ κρατὴρ φθάνουν στὸν ἀέρα εἰς ὕψος 10 καὶ 12 χιλιομέτρων. Οἱ λάβες ἔχουν θερμοκρασία 1000 βαθμῶν ὑπὲρ τὸ μηδὲν καὶ κυλοῦν σὰν πύρινα ποτάμια ἀπὸ τὰ πλευρά τοῦ ἡφαιστείου μὲ ταχύτητα μεγαλειτέρα ἀπὸ ἑνὸς ἁλόγου ποὺ καλπάζει. Τέλος, τέτοιος εἶνε ὁ θόρυβος ποὺ προκαλεῖ ἡ ἔκρηξις ἡφαιστείου ὥστε ἀκούγεται σὰν κεραυνὸς καὶ σὲ ἀπόσταση 200 λευγῶν.

Τὰ γνωστὰ ἡφαίστεια ποὺ βρίσκονται στὴ γῆ ἀνέρχονται σὲ 823. Αὐτὰ εἶνε τὰ «ἐν ἐνεργείᾳ», ὑπάρχουν καὶ ἄλλα 400 ἀδυσμένα ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ ξυπνήσουν. Ἡ Εὐρώπη, σχετικῶς μὲ τὴν ἔκτασή της, ἔχει μεγάλη ἀναλογία ἀπ' αὐτά. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔχει καὶ πέντε μεγάλες ἡφαιστειογενεῖς περιφέρειες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴ δική μας Θήρα, ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἐδόνησε ἀρκετὰ σημεῖα δράσεως, ἔπειτα τὸ Στρόμπολι ποὺ πρὸς τὸ παρὸν περιορίζεται νὰ κάνῃ μόνο θόρυβο χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ καὶ καταστροφές, τὴν τρομερὴ Αἴτνα ποὺ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει ἡσυχάσει, τὰ ἡφαίστεια τῆς Νεαπόλεως μαζὶ μὲ τὸ Βεζούβιο καὶ τέλος τὴν Ἰσλανδία. Τὸ βορεινὸ αὐτὸ νησὶ εἶνε τὸ πιὸ ἐνεργητικὸ ἡφαιστειογενὲς κέντρο τῆς ἠπείρου μας, ἔχει 20 ὡς τριάντα ἡφαίστεια ὅλα ἐν ἐνεργείᾳ. Ἀπὸ 2 αἰώνων ἔχουν σημειωθεῖ ἐκεῖ σαράντα ἐκρήξεις, μιὰ κάθε πέντε χρόνια. Καὶ τί ἐκρήξεις !...

Κατὰ τὸ 1783, τὸ ἔδαφος τῆς νήσου σχίστηκε σὲ μάκρος 20 χιλιομέτρων. Ἀπὸ τὸ τεράστιο αὐτὸ ῥῆγμα, ξεπετάχτηκαν πλέον τῶν 20 κρατήρων ποὺ ἄρχισαν νὰ ξερνοῦν ποτάμια ὁλόκληρα λάβας τὰ ὁποῖα ἐκάλυψαν μιὰ ἔκταση ἴση πρὸς τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα καὶ τὴ Θεσσαλία. Συγχρόνως σὲ ἐκπεμπόμενοι λίθοι γέμισαν μιὰ κοιλάδα βάθους 200 μέτρων, ἡ ὁποία ξεχείλισε κατόπι στὶς γύρω πεδιάδες. Ὑπελόγισαν ὅτι μὲ τὶς λάβες ποὺ ξεχύθηκαν κατὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἔκρηξη θὰ μποροῦσε νὰ σχηματισθῇ ἕνα δουνὸ ἴσο μὲ τὸ Λευκὸ Ὄρος τῶν Ἀλπεων. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν οἱ τέφρες ποὺ ἔβγαζαν οἱ κρατῆρες ἐσκέπασαν ὁλόκληρη τὴν Ἰσλανδία. Τὰ δυὸ ἑπόμενα χρόνια, ἐπειδὴ ἡ γῆ εἶχε καεῖ, δὲν ἐφύτρωσε οὔτε χορτάρι στὴν Ἰσλανδία κ' ἔτσι ἡ κτηνοτροφία, ἡ μόνη πηγὴ τῆς μεγάλης νήσου νεκρώθηκε. Τότε ἕνας τρομερὸς λιμὸς ἔπεσε στὸν τόπο. Δέκα χιλιάδες κατοίκων, δηλαδὴ τὸ τέταρτο τοῦ πληθυσμοῦ, πέθανε ἀπὸ τὴν πεῖνα κι' ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες ποὺ προκαλοῦσε ἡ καταστροφή.

Κατὰ τὸ 1845 καὶ 1846, ἡ Ἔκλα, τὸ μεγαλείτερο ἡφαίστειο τῆς νήσου, ἄρχισε νὰ ξερνᾷ λάβες καὶ τέφρες, τὶς ὁποῖες ὁ ἄνεμος παρέσυρε ὡς τὴ Σκωτία. Εἴκοσι ἐννιὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1875, δυὸ τρομερὲς ἐκρήξεις ἔγιναν στὸ κέντρο τῆς Ἰσλανδίας. Τόσο ἀφάνταστη ἦταν ἡ δύναμίς τους ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ μόνο ὁ κρατὴρ ἑνὸς ἡφαιστείου ἐβγαλε 400 ἑκατομμύρια κυβικῶν μέτρων, ἀπὸ ὀγκολίθους καὶ τέφρες. Οἱ πέτρες ἐκάλυψαν μιὰ ἔκταση μεγάλη σὰν τὴν Πελοπόννησο καὶ οἱ τέφρες ἔφτασαν ὡς τὴ Στοκχόλμη, δηλαδὴ σὲ ἀπόσταση 500 λευγῶν. Ἡ ἀτμόσφαιρα γέμισε ἀπὸ σύννεφα καπνοῦ τόσο πυκνά, ὥστε οἱ κατοικοῦντες σὲ περιφέρεια 20 λευγῶν ἀναγκαζόντουσαν νάνάβουν φῶς καὶ τὴν ἡμέρα. Συγχρόνως μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ κρατήρων, εἰς κλίμακα ἀποστάσεως 20 χιλιομέτρων, ἄρχιζαν τὴ δράση τους.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν τεραστίων αὐτῶν ἐκρήξεων λάβας, ὀγκολίθων, καὶ τέφρας, τὰ ἡφαίστεια στὴν Ἰσλανδία προκαλοῦν τρομερὲς πλημμῦρες ποὺ μοιάζουν σὰ μιὰ ἀπανάληψις τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε. Πολλοὶ κρατῆρες βρίσκονται κοντὰ σὲ τεραστίους παγετῶνες καὶ ὅταν ἀρχίσουν τὴ δράση τους δημιουργοῦν τέτοια θερμότητα γύρω, ὥστε οἱ πάγοι λυώνουν καὶ μεταβάλλονται σὲ ποταμοὺς ἀφαντάστου μεγέθους, οἱ ὁποῖοι κατακλύζουν τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους: σπίτια, βράχοι, ἐκκλησίες, δέντρα, παρασύρονται σὰν πέτρες.

Συγχρόνως οἱ ποταμοὶ αὐτοὶ βγάζουνε μιὰ τόσο μεγάλη ποσότητα λάσπης καὶ ἄμμου ὥστε ἡ θάλασσα σ' ὅλη τὴν παραλία γύρω ποὺ ἔχει βάθος 30 καὶ πλέον μέτρων γεμίζει μέσα σὲ μερικὲς ὧρες. Αὐτοὶ οἱ χείμαρροι εἶνε οἱ κυριώτεροι συντελεσταὶ ποὺ προκαλοῦν τὶς αἰφνιδίες τρικυμίες τῶν γειτονικῶν θαλασσῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχουνε πνιγεῖ χιλιάδες γενναίων ναυτικῶν !

Καὶ στὰς ἄλλας ἠπείρους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, τὰ ἡφαίστεια προκαλοῦν ἀφάνταστες καταστροφές. Ὅλη ἡ περιφέρεια τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἰδιαιτέρως, ὑπόκειται σ' αὐτὰ τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα συχνὰ λαβαίνουν διαστάσεις ἀληθινῶν κατακλυσμῶν.

Ἕνας κύκλος πύρινος περιβάλλει μὲ τὰ ἡφαίστεια τὸν ὠκεανὸ αὐτὸ ποὺ εἶνε ὁ μεγαλείτερος τοῦ κόσμου· ἡ δύναμις τῶν ἐκρηκτικῶν αὐτῶν κέντρων εἶνε ἀφάνταστη.

Μονάχα τὰ ἡφαίστεια τῶν νήσων Χαβάϊ, σὲ μιὰ ἔκρηξή τους, ἐξέπεμψαν τόση λάβα, ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ καλύψῃ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη μ' ἕνα στρῶμα πάχους 30 μέτρων. Στὸ Μεξικὸ πάλι, μιὰ ὡραία ἡμέρα, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίηση, πρόβαλε ἄξαφνα ἀπὸ τὴ γῆ, στὴ μέση μιᾶς εὐφορωτάτης πεδιάδος ἕνα ἡφαίστειο ὕψους 500 μέτρων ! Στὴν Κεντρικὴ Ἀμερικὴ εἶνε τόσο συχνὲς οἱ μεγάλες γεωλογικὲς μεταβολὲς ποὺ προκαλοῦν οἱ ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων, ὥστε ἐκρίθη ὡς ἀπρονοησία ν' ἀνοιχθῇ διὰ μέσου τοῦ πορθμοῦ τῆς Νικαράγουας ὁ ὑπερωκεάνιος πορθμὸς τὸν ὁποῖον ἐσκόπευε ν' ἀνοίξῃ ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἀντὶ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ ποὺ ἄνοιξε κατόπιν.

Στὴν Ἰαπωνία 19 ἡφαίστεια εὑρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ. Τὸ 1873 ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἔθαψε ὑπὸ τὶς λάβες του 48 χωριά. Τὸ 1878 ἓν' ἄλλο, σὲ μιὰ ἔκρηξή του σκοτωσε πενῆντα χιλιάδες ἀνθρώπους κ'

Τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὰς ἐκρήξεις τοῦ Βεζουβίου οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ κοντὰ στὴ Νεάπολι, κάνουν λιτανεία γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἡ Θεία ἀπὸ τὴν καταστροφή.

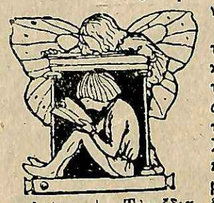
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνήθιζαν νὰ λένε τακτικὰ τὴν περίεργη φράση : «*Κάνει τὸ ἄλογο τοῦ Ἀριστοτέλη*». Τὴν χρησιμοποιοῦσαν ὁσάκις ἤθελαν νὰ ποῦν εἰρωνικὰ γιὰ κάποιον ἐρωτευμένο ὅτι εἶχε τυλιχθῆ τόσο πολὺ στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης, ὥστε νὰ εἶνε παιγνιδάκι τῆς γυναίκας του ἢ τῆς φίλης του.

Τὸ ἱστορικὸ τῆς φράσεως αὐτῆς, κατὰ τὴν παράδοσι, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Κάποτε ἀνάμεσα στὶς διάφορες ὡραῖες σκλάβες ποὺπηγαίναν στὸν Μεγάλο Ἀλέξανδρο κατὰ τὴν προέλασί του στὴν Ἀσία, ἦταν καὶ μιὰ πανώρια Ἰνδή, ἡ ὡραιότερη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχε στὸν γυναικωνίτη του. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐρωτεύθηκε τόσο τρελλὰ τὴν ὡραία αὐτὴ Ἰνδὴ ὥστε ἐγκατέλειψε τὰ πολεμικά του σχέδια καὶ τὶς στρατιωτικὲς κατατακτήσεις του.

Οἱ πιστοὶ συμπολεμισταί του λυπημένοι γιὰ τὸν ὁλέθριο ἐκεῖνον ἔρωτα, ζήτησαν ἀπ' τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν μέγα φιλόσοφο ποὺ ἦταν παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, νὰδέ-πέμβῃ καὶ νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὸν ἴσο δρόμο.

Ὁ Ἀριστοτέλης πῆγε ἀμέσως, βρῆκε τὸν μεγάλο κατακτητή, τοῦ μίλησε δριμύτατα καὶ τοῦ τόνισε ὅτι εἶνε ἀνάξιο πρᾶμα γιὰ ἕναν πολεμιστὴ νὰ θυσιάζῃ τὴν πολεμικὴ του δόξα στὴν ἀγάπη μιᾶς γυναίκας.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ μεγάλου διδασκάλου του ἔκαναν ζωηρὰ ἐντύπωσι στὸν Ἀλέξανδρο καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε ν' ἀποφεύγῃ τὴν συντροφιὰ τῆς ὡραίας σκλάβας του.

Ἐκείνη ἀπόρησε γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ρώτησε καὶ ἔμαθε τὴν αἰτία. Τότε σὰν γνήσια γυναῖκα ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀριστοτέλη. Ἄρχισε νὰ τὸν πλησιάζῃ, νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν σοφία του, νὰ τὸν ρωτᾷ γιὰ τὶς μελέτες καὶ τὰ ἔργα του καὶ συγχρόνως μεταχειρίσθηκε ὅλα τὰ τεχνάσματα—ἡ παράδοσις ἀνέφερε ὅτι χρησιμοποίησε καὶ διάφορα μαγικὰ βότανα καὶ φίλτρα τῆς μυστηριώδους πατρίδος της—γιὰ νὰ τὸν προσελκύσῃ στὰ ἐρωτικά της χτύπια. Καὶ στὸ τέλος τὸ κατώρθωσε. Ἦλθε μιὰ μέρα ποὺ ὁ Ἀριστοτέλης βρέθηκε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της, καὶ τῆς ἔκανε τὴν σχετικὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι.

Αὐτὸ περίμενε καὶ ἡ δαιμονισμένη Ἰνδή. Εἶπε στὸν φιλόσοφο ὅτι δὲν ἀπέκρουε τὸν ἔρωτά του.

— Ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὅρον, πρόσθεσε.

— Τὸν δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων, εἶπε ὁ Ἀριστοτέλης.

— Ἄκουσε λοιπόν. Ἡ Ὀμφάλη, ὅπως ἀναφέρει ἡ μυθολογία σας ἔβαλε ἕναν ῆρωα νὰ κλώθῃ νῆμα: Ἔχω καὶ ἐγὼ μιὰ ὁμοια ἰδιοτροπία. Θέλω νὰ ἀνεβῶ καβάλα στὴν ράχη ἑνὸς φιλοσόφου. Ἂν δεχεσαι σὺ νὰ κάνῃς τὸ ἄλογο θὰ δεχτῶ κι' ἐγὼ τὸν ἔρωτά σου.

Ὁ Ἀριστοτέλης βρῆκε ἀστεία καὶ φυσικὰ ἀπραγματοποίητη τὴν ἐπιθυμία τῆς ὡραίας Ἰνδῆς. Γι' αὐτὸ καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ λέγοντάς της ὅτι ἦταν ἐτοιμος νὰ ἱκανοποιήσῃ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀξίωσί της. Ἀλλὰ ἐκείνη ἦταν ἀμετάπειστη καὶ στὸ τέλος ὁ φιλόσοφος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψῃ.

Ἔβαλε στὴν πλάτη του μιὰ σέλα, στάθηκε κατὰ γῆς στὸ πάτωμα, ἡ ὡραία Ἰνδὴ ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ τό... φιλοσοφικὸ ἄλογο ἄρχισε νὰ περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα μέσα στὸ διαμέρισμα.

Ὅμως στιγμὴ ἀνοιξε ἕνα παραπέτασμα καὶ ἐφανὶσθηκε ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ὁποῖο εἶχε εἰδοποιήσει προηγουμένως ἡ Ἰνδή.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν διδάσκαλό του στὴν στάσι ἐκείνη ὁ Ἀλέξανδρος, τοῦ φώναξε εἰρωνικά.

— Ὥστε γ.' αὐτό, ὦ Ἀριστοτέλη, μὲ συμβούλευσες νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἰνδὴ γιὰ νὰ ριχθῇς ἐσύ στὸν ἔρωτά της καὶ νὰ γελοποιηθῇς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ὁ Ἀριστοτέλης, ὅταν εἶδε τὸν Ἀλέξανδρο, κατάλαβε ἀμέσως τὴν πλεκτάνη τῆς Ἰνδῆς.

Χωρὶς νὰ χάσῃ ὅμως τὴν ψυχραιμία του σηκώθηκε, πλησίασε τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τοῦ εἶπε :

— Αὐτὸ τὸ πάθημά μου ἂ; χρησιμεύσῃ σὲ σένα ὡς μάθημα. Ἀφοῦ ἐμένα ἕναν φιλόσοφο καὶ συγχρόνως γέρο, ὁ ἔρωτας αὐτῆς τῆς γυναικὸς μὲ ὥθησε στὴν τρέλλα νὰ κάνω τὸ ἄλογο, μπορεῖς νἀφαντασθῇς ποῦ θἀὠθήσῃ ἐσένα, ἕναν ἄνθρωπο νέο, ὁρμητικὸν καὶ μὲ τόση ἐξουσία στὰ χέρια σου.

Ἡ παράδοσις δὲν ἀναφέρει ἂν ὁ Ἀλέξανδρος σωφρονίσθηκε ἀπ' τὸ μάθημα-πάθημα ἐκεῖνο τοῦδιδασκάλου του.

— Ἕνας κόμης...χεροῦνάμες !

Ὁ περίφημος κόμης τῆς Παξὼ ν ἰ α ς Μαυρίκιος φημιζόταν γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὶς σπάνιες στρατηγικὲς ἀρετές του, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὡμορφιά του καὶ τὶς ἐρωτικές του κατακτήσεις, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ γιὰ τὸν εὐθυμο χαρακτῆρα του. Φημιζόταν ὅμως ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ σωματική του δύναμι.

Κάποτε ποὺ βρισκόταν στὸ Δονδίνο καὶ γύριζε ἐνκόγνιτο στοὺς δρόμους τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης, κάποιος σκουπιδιάρης ἀπροσεκτος πέταξε ἐπάνω του μερικὰ σκουπίδια. Ὁ γάλλος στρατάρχης τοῦ ἔκανε παρατήρησι, ἀλλὰ ὁ ἄλλος αὐθαδίασε καὶ ὥρμησε νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ὁ κόμης τῆς Σαξωνίας περίμενε ἤρεμος τὸν ἀντίπαλό του καὶ ὅταν ἐκεῖνος τὸν πλησίασε ἁρκετά, τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸν λαιμό, τὸν σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸν πέταξε ψηλὰ ἔτσι ποὺ ὁ δυστυχὴς ἔπεσε μέσα στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν του.

Ὁ κόμης Μαυρίκιος ὅταν συναντοῦσε κανέναν ἄλλον ἄνθρωπο ἐξαιρετικὰ ρωμαλέον, συνήθιζε νὰ συναγωνίζεται μαζί του εἴτε στὸ μπὲξ—ἦταν τρομερὸς πυγμάχος—εἴτε,τὸ συνηθέστερο, δοκιμάζοντας ποιὸς θὰ κάμψῃ τὸ δεξὶ χέρι τοῦ ἄλλου. Λοιπόν, κατὰ τὴν ὁμολογία τοῦ ἰδίου ὁ δυνατώτερος ἄνθρωπος ἀπ' ὅλους ὅσοι στὴ ζωή του εἶχαν δοκιμάσει τὴ δύναμί τους μαζί του ἦταν... μιὰ γυναῖκα καὶ μάλιστα ἠθοποιός, ἡ περίφημη Γκωτιέ.

Ὁ στρατάρχης κατώρθωσε νὰ τῆς κάμψῃ κι' αὐτῆς τὸ χέρι, ἀλλὰ ἐχρειάσθηκε γι' αὐτὸ τόσα λεπτὰ ὅσα δὲν εἶχε χρειασθῇ ποτὲ γιὰ κανέναν ἄνδρα.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

— Μπισκότα μὲ φραούλες

Χτυπᾶτε καλὰ ἑπτὰ κιτρινέδια αὐγων, 100 γραμμάρια φιλὴ ζάχαρι, πέντε κουταλιὲς φραουλες βρασμένες μὲ σιρόπι καὶ βανίλια κοπανισμένη.

Τὰ χτυπᾶτε ὅλα μαζὶ καλά, καὶ τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητό. Προσθέτετε καὶ τὰ ἀσπράδια τῶν αὐγῶν καὶ τὰ ἀνακατώνετε καλά, χύνετε κατόπιν τὸ μίγμα σὲ μικρὰ κουτιὰ ἀπὸ χονδρὸ χαρτὶ βουτυρωμένα, ρίχνετε ἐπάνω φιλὴ ζάχαρι καὶ τὰ φήνετε σὲ φοῦρνο ὄχι πολὺ δυνατό, δηλαδὴ σὲ σιγανὴ φωτιά.

— Καραμέλες μὲ καφὲ

Βάλετε σὲ μιὰ μικρὴ κατσαρόλα ἐπάνω σὲ δυνατὴ φωτιὰ 250 γραμμάρια ζάχαρι καὶ 100 γραμμάρια φρέσκο βούτυρο, ἀφῆστε τα νὰ βράσουν ἐπὶ 10 λεπτά, ἀνακατώνοντάς τα καλά.

Προσθέσατε ἕνα ποτῆρι καφὲ βραστό, πολὺ βαρύ, καὶ ἕνα ποτῆρι ἀνθόγαλα, ἀφῆστε νὰ βράσῃ ἀκόμη ἐπὶ 10 λεπτά, ἀνακατώνοντας σιγὰ ἕως ὅτου τὸ μίγμα νὰ ἀρχίσῃ πολύ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΜΠΑΡΕ

Η ΑΦΑΝΤΑΣΤΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Δυὸ μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ Ἐρρίκος Ντρυμὰν ἔστειλε ἀπὸ τὴν Βουχάρα στὸ θεῖο του κόμητα Φερρὰν στὸ Παρίσι, τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Ἀγαπητέ μου θεῖε

»Τὰ προηγούμενα γράμματά μου, σᾶς ἔδειξαν πόσο εὔκολα διαφθείρονται ἐδῶ ἡ Ἀρχές. Ὅσαν ἔφευγα ἀπ' τὴν Γαλλία, εἶχα ὑπ' ὄψει μου πὼς ἔπρεπε νὰ ξοδεύσωμε μεγάλα ποσὰ σὲ δωροδοκίες, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσωμε τὸ προνόμιο τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Βουχάρας. Δὲν ἐφανταζόμην ὅμως ποτέ, πὼς θὰ ζητοῦσαν νὰ μοῦ πάρουν τόσα χρήματα, ὅσα μοῦ ζητᾶνε τώρα.

»Δυστυχῶς, ὑπάρχουν στὴν Βουχάρα ἕνα σωρὸ δευτερεύοντα πρόσωπα ποὺ ἡ ἀπαιτήσεις τους ὑπερβαίνουν καὶ τῶν ἐπισήμων ἀκόμη τὶς ἀξιώσεις. Χειρότερος ἀπ' ὅλους εἶνε ἕνας κάποιος Σβίκωφ, διευθυντὴς τῆς μεγαλειτέρας ἐδῶ ἐφημερίδος, τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Βουχάρας», ποὺ εἶνε ἀπλούστατα καθημερινὴ ἐκβιαστική ἐφημερίς.

»Ὁ Σβίκωφ αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ προσόντα. Εἶνε πρώτης τάξεως στὸ σπαθὶ καὶ στὸ πιστόλι. Μοῦ ἔδωσε ἐπανειλημμένως νὰ καταλάβω πὼς μὲ τὴν «σπατσαβούρα» του θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ναυάγιο ὅλων τῶν σχεδίων μου.

»Σ' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει δίκιο. Ὅπως δήποτε ἐξασφάλισα ὡς τώρα τὴ σιωπή του μὲ μεγάλα ποσά. Δὲν χορταίνει ὅμως ποτέ του καὶ πάντα γυρεύει περισσότερα.

»Τὴν τελευταία φορὰ ἐπιτέλους τοῦ ἀρνήθηκα καθαρὰ καὶ ξάστερα. Ἐχαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε πὼς θὰ μετανοήσω φρικτά. Δὲν ἤξερε ὅμως ὁ ἄνθρωπος, πὼς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχα πιὰ ὑπογεγραμμένο στὴ τσέπη μου τὸ κείμενο τῆς συμβάσεως, ποὺ σᾶς ἔστειλα ταχυδρομικῶς χθές.

»Ἐπεξηγῶ τώρα πὼς ὁ Σβίκωφ θὰ ἐγίνετο ἕξω φρενῶν ὅταν ἐμάθαινε τὴν ἀλήθεια. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶχα κάνει λάθος.

»Χθὲς τὸ βράδυ συναντηθήκαμε στὸ καπνιστήριο τῆς Αὐτοκρατορικῆς Λέσχης. Μοῦ ἔσφιξε ἐγκάρδια τὸ χέρι, ἐγέλασε πρῶτος γιὰ τὸ πάθημά του καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἤμουν ὁ πιὸ διπλωμάτης ἐπιχειρηματίας.

»Εὐχαριστήθηκα πὼ πήρε ἔτσι ἀψήφιστα τὸ ζήτημα καὶ, ὅταν ἀργότερα, μοῦ πρότεινε νὰ παίξωμε μιὰ παρτίδα σκάκι, ἐδέχθηκα ἀμέσως, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι συνέφερε στὴν ἐπιχείρησί μας νὰ τὸν ἔχουμε φίλο καὶ ὄχι ἐχθρό.

»Δὲν εἶχε περάσει ὅμως πολλὴ ὥρα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίσαμε τὸ παιγνίδι, ὅταν ξαφνικὰ μὲ κατηγόρησε πὼς μετακίνησα ἕνα πιόνι, ποὺ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κινήσω. Θέλησα νὰ τοῦ δώσω ἐξηγήσεις, αὐτὸς ὅμως, κάνοντας τὸ θυμωμένο, ἐπρόλαβε καὶ μοῦ ἀδειασε τὸ ποτῆρι του μὲ τὴ μπύρα στὸ πρόσωπο. Ἡ σάλα ἦταν γεμάτη κόσμο.

»Παραμένος ὅπως ἤμουν, τοῦ ἔστειλα στὴ στιγμὴ τοὺς μάρτυράς μου. Σοῦ εἶπα, ὅτι εἶνε πολὺ δυνατὸς στὸ σπαθὶ καὶ στὸ πιστόλι. Ἐγὼ ἀπεναντίας εἶμαι πολὺ ἀδύνατος. Ἀδιαφορῶ ὅμως ἐντελῶς. Ἔκαμα τὸ καθῆκον μου κι' αὐτὸ μοῦ φθάνει.

»Ἡ μονομαχία μὲ τὸν Σβίκωφ θὰ γίνῃ τὴν αὐγὴ τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ λάβετε τὸ γράμμα μου. Ὡς ὅπλον ἐδιάλεξα τὸ σπαθὶ καὶ ἡ μονομαχία θὰ γίνῃ στὴν αὐλὴ ἑνὸς ὁπλασκίας τοῦ σχολείου ἐφαρμογῆς.

'Ερρίκος».

Τὸ χέρι τοῦ γέρου θείου ἔτρεμεν, ὅτα, τελειώνοντας τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἔβγαλε νὰ κυτάξῃ τὴν ὥρα.

Ἡ μονομαχία θὰ εἶχε γίνει πειά, ἀφοῦ στὴν Βουχάρα ξημερώνει πολὺ ἐνωρίτερα ἀπ' τὸ Παρίσι, καὶ ἦταν τώρα πειὰ πρωΐ.

Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους εἶχε νικήσει; Δυστυχῶς, τὸ μόνον ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ὡς ποὺ νὰ μάθῃ ἦταν νὰ ὁπλισθῇ μὲ ὑπομονή. Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔφερε τὴν εἴδησι ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας.

— Μὲ λύπη μου σᾶς ἀναγγέλω, κύριε, τοῦ εἶπε, πὼς ὁ Ἐρρίκος Ντρυμὰν, ποὺ εἶχαμε στείλει στὴ Βουχάρα, σκοτώθηκε σήμερα τὸ πρωῒ σὲ μονομαχία!

Ὁ κόμης, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ νὰ φανῇ ἡ συγκίνησίς του, διέτεξε νὰ μεταφερθῇ ὁ νεκρὸς στὸ Παρίσι καί, ὅταν ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ στιλῇ ἀντικατάστάτης του, ἀνεκοίνωσε πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ πάγῃ ὁ ἴδιος στὴ Βουχάρα.

***

Μόλις ὁ κόμης ἔφθασε στὴ Βουχάρα, ἄρχισε τὸ κτίσιμο τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐργοστασίου μὲ ξῆλο ἀνώτερο ἀπ' τὴν ἡλικία του.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὅλα τελείωσαν, ὁ πρῶτος ποὺ ἤξήτησε νὰ γίνῃ δεκτὸς στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἦτιν ὁ Σβίκωφ, ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Βουχάρας».

Μ' ἕνα σημειωμά του ἀνήγγειλε πὼς ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ νέα ἐργοστάσια καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ νὰ γράψῃ ἄρθρο στὴν ἐφημερίδα του ποὺ θὰ ἐπροκαλοῦσε μεγάλη ἐντύπωσι.

Ὁ κόμης Φερρὰν τὸν ἐδέχθη καὶ ἐβλίλωσε πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ τοῦ δώσῃ κάθε πληροφορία.

— «Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, κύριε, εἶπεν ὁ Σβίκωφ μὲ χαμογελο καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους, ἤλθα νὰ σᾶς ἰδῶ κυρίως γιὰ νὰ σᾶς προτείνω ἕνα συνδυασμὸ ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦσε τόσο τὰ συμφέροντα καὶ τῆς ἑταιρείας σας ὅσο καὶ τὰ τοῦ Τύπου. Ἐσκέφθηκα, ὅτι ἴσως σεῖς θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε ἕναν τρόπο νὰ ἐξομαλύνῃ ὅλες τὶς οἰκονομικὲς δυσχέρειες, ποὺ ἔχουμε σήμερα, ἐνῶ ταυτοχρόνως θὰ ἐξυπηρετῇ καὶ τὰ δικά σας συμφέροντα.

— Ἐνόμιζα, ὅμως, κύριε, ὅτι ἡ δυσχέρειες σας ἔπρεπε νὰ εἶχαν τακτοποιηθῆ, χάρις στὰ ποσά, ποὺ σᾶς ἐμετρήθησαν ὡς τώρα.

— Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα προσωπικῶς, ἀπήντησεν ὁ ἐκβιαστής, τὰ ποσὰ ποὺ πῆρα εἶνε σχετικῶς μέτρια καὶ μοῦ εἶχε δοθῇ ἡ ὑπόσχεσις, πὼς ὅταν ἡ ἐπιχείρησίς σας θὰ ἐτακτοποιεῖτο, θὰ μοῦ πληρωνόντουσαν μεγαλείτερες καταβολές.

Ὁ γέρος διευθυντὴς συμβουλεύθηκε τότε μερικὰ σημειώματα καὶ εἶπε :

— Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ πληροφορήσετε, ἂν ὅσα θὰ σᾶς ἀναφέρω εἶνε σωστά. Ὅπως βλέπω ἐδῶ, ἡ ἐφημερίδα σας ἀνέλαβε νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ ἀφοῦ τῆς ἐμετρήθησαν ἀπὸ τὸν προκατόχό μου 20.000 φράγκα.

Ὁ Σβίκωφ ἀνασήκωσε πάλι τοὺς ὤμους.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησε, μὲ χαριτωμένη ἀδιαφορία. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅμως, πὼς δὲν σημειώνονται στοὺς λογαριασμούς μου τὰ χρήματα αὐτά.

— Καὶ ὅμως πρόκειται περὶ μεγάλου ποσοῦ, ἐπέμενε ὁ Φερράν.

— Μὴ λησμονῆτε ὅμως τὰ ἀνταλλάγματα ποὺ σᾶς ἐξασφαλίσαμε. Χάρις σὲ μᾶς, μπορεῖτε νὰ πιέζετε ὅσο θέλετε τοὺς κατοίκους τῆς Βουχάρας.

— Καὶ αὐτὸς εἶνε λόγος γιὰ νὰ ἔχετε καὶ σεῖς τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς πιέζετε ὅσο θέλετε ;

— Ἂν τὸ παίρνετε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἄποψι, ναί. Γιατὶ μοῦ φαίνεται, πὼς δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα νὰ σοπαίνουμε μεῖς, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος παραπονῆται γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις σας.

— Πρέπει ὅμως καὶ σεῖς νὰ ἐννοήσετε πὼς εἶμαι πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἐπιχειρηματίας, καὶ θέλω νὰ ξέρω, ποῦ βαδίζω. Θὰ σᾶς παρακαλέσω, λοιπόν, νὰ μοῦ καθορίσετε τί ποσὸν ἀνοιβῶς θέλετε, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ διατυπώσετε στὸ μέλλον καμμιὰν ἄλλη ἀπαίτησι :

— Μὰ τὴν πίστι μου, μοῦ φαίνεται, ὅτι μὲ σαράντα χιλιάδες φράγκα... Τὸ ποσὸν εἶνε βέβαια λίγο, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους...

— Θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ δεχθῶ, ἂν συμφωνούσαμε στὸν τρόπο τῆς πληρωμῆς. Ἐγὼ σᾶς προτείνω νὰ παίρνετε δυὸ χιλιάδες φράγκ τὸν μῆνα.

— Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἐξόφλησις νὰ γίνῃ σὲ δυὸ χρόνια ; Μέσα σὲ δυὸ χρόνια ὅμως ποιὸς ζῇ καὶ ποιὸς πεθαίνει...

— Πολὺ καλά. Ἂς κανονίσουμε λοιπὸν τέσσερες χιλιάδες φράγκα τὸν μῆνα. Σᾶς προειδοποιῶ ὅμως, πὼς αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις καὶ ὅτι ἂν ἀρνηθῆτε θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ζητήσω ὁδηγίες ἀπ' τὴν κεντρικὴ ἕδρα στὸ Παρίσι.

— Μπᾶ! εἶπε ὁ Σβίκωφ μὲ ὕφος μεγάλης συγκαταβάσεως. Ἂς μείνουμε σύμφωνοι σ' αὐτὸ τὸ ποσόν, ἀφοῦ ἐπιμένετε. Ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, ὅτι ἡ πρώτη δόσις θὰ πληρωθῇ ἀμέσως.

— Δὲν ἔχω πρόχειρα χρήματα στὸ γραφεῖο μου. Πρέπει νὰ σηκώσω ἀπ' τὴν Τράπεζα. Ἡ πληρωμὴ θὰ γίνεται κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς στὸ γραφεῖο μου, εἰς χρυσόν. Ἐλάτε λοιπὸν αὔριο σεῖς ὁκτὼ τὸ βράδυ. Τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ βρῆτε τὴν πίσω πόρτα μισανοιγμένη. Θὰ μπῆτε μέσα ἀθόρυβα προσέχοντας νὰ μὴ σᾶς ἰδῇ κανείς. Ἡ πόρτα κλείνει μόνη της. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐδῶ μὲ τὰ χρήματα...

***

Στὶς ὁκτὼ ἀκριβῶς, ὁ Σβίκωφ μπῆκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα καὶ συνήντησε τὸν κόμητα Φερρὰν στὸ διάδρομο.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη, τοῦ εἶπεν αὐτός, νὰ μὲ ἀκολουθήσετε; Ἀφῆκα τὰ χρήματα στὸ ἐπάνω γραφεῖο μου καὶ πρέπει νὰ πᾶμε ἐκεῖ.

Ἀνέβηκαν τέσσερες σειρὲς σκάλες. Διέσχισαν ἔπειτα ἕνα μεγάλο διάδρομο.

Ἀκολουθούμενος πάντα ἀπὸ τὸν Σβίκωφ ὁ κόμης, ἔκλεισε τὴν βαρειὰ πόρτα ποὺ βρισκότανε πίσω του, ἄνοιξε μ' ἄλλη καὶ ὡδήγησε τὸν ξένο σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐργαστήριο ποὺ κάνω τὶς δοκιμές μου, ἐξήγησε.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν χωρὶς κανένα παράθυρο, φαινόταν πολὺ παράξενο. Δεξιὰ στὸν τοῖχο ὑπῆρχαν πίνακες κανονισμοῦ ἐντάσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Τρία μέτρα ἔμπρὸς στὴν πόρτα ὑπῆρχε παρκέτο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Ἐπειτα τὸ πάτωμα ἔμοιαζε μ' ἕνα τεράστιο σκάκι, μὲ τετράγωνα κίτρινα καὶ γκρίζα, τὰ πρῶτα ἀπὸ χαλκό, καὶ τὰ δεύτερα ἀπὸ ἀτσάλι. Στὸ τέλος ὑπῆρχε πάλι παρκέτο ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο, στὸ μέρος δὲ αὐτὸ βρισκόταν ἕνα γραφεῖο καὶ δύο καθίσματα.

Τὰ μάτια τοῦ Σβίκωφ ἔλαμψαν μὲ ἀπληστία, μόλις εἶδε πὼς ἐπάνω στὸ γραφεῖο ὑπῆρχαν στῆλες χρυσῶν νομισμάτων. Κοντὰ στὸ γραφεῖο αὐτὸ ἦταν μιὰ μεγάλη θερμάστρα τοῦ τοίχου, διαφορετικὴ ἐντελῶς ἀπὸ τὶς γνωστές.

— Αὐτή, ἐξήγησεν ὁ κόμης μόλις ἀντελήφθη τὸ ξαφνιασμένο ὕφος τοῦ θερμάστρα δικῆς μου ἐφευρέσεως καὶ τεραστίας ἐντάσεως.

— Κι' αὐτὸ ἐδῶ στὸ πάτωμα εἶνε σκάκι ;

— Ναί, εἶνε μιὰ δική μου ἐφεύρεσις κι' αὐτό. Εἶμαι μανιώδης παίχτης τοῦ σκακιοῦ.

— Κι' ἐγώ.

— Τότε λοιπόν, νὰ παίξωμε ἐδῶ μιὰ παρτίδα μαζί.

— Τὰ πιόνια ὅμως, ποὺ θὰ χρησιμεύσουν στὸ παιγνίδι θὰ εἶνε βέβαια τεράστια.

— Ναί. Τὸ σκάκι αὐτὸ ἔγινε γιὰ νὰ παίξουν ζωντανὰ πιόνια. Ὅπως βλέπετε, τὰ διάφορα τετράγωνα εἶνε ἄλλα ἀπὸ χαλκὸ καὶ ἄλλα ἀπὸ ἀτσάλι. Κάθε τετράγωνο εἶνε τριγυρισμένο μὲ καουτσούκ, ποὺ ἐμποδίζει τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο.

— Χρησιμοποιεῖτε, λοιπόν, ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὸ παιγνίδι ;

— Βεβαιότατα. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω σὲ λίγο τὸ μηχανισμὸ τοῦ παιγνιδιοῦ. Προτήτερα, ὅμως, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μετρήσετε τὰ χρυσᾶ νομίσματα ποὺ βρίσκονται ἐπάνω στὸ γραφεῖο. Πρέπει νὰ εἶνε δύο χιλιάδες φράγκα ἀκριβῶς!

Ὁ Σβίκωφ ἐπροχώρησε ἐπάνω στὸ σκάκι, κ' ἔφθασε στὸ τραπέζι. Ὁ γέρος τοῦ ἐπρόσφερε ἕνα κάθισμα. Ἐπῆρε ἔπειτα καὶ αὐτὸς τὸ δεύτερο κάθισμα, τὸ ἐπῆγε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ

δωματίου κι' ἐκάθησε κοντὰ στὸ ταμπλό.

Τώρα οἱ δύο ἄνδρες ἐχωρίζοντο ἀπ' τὸ τεράστιο σκάκι.

Τότε ὁ κόμης Φερρὰν ἐκίνησε ἕνα μοχλὸ στὸ ταμπλὸ καὶ ἀμέσως ἐπετάχθηκε μιὰ τεράστια γαλάξια σπίθα.

Ὁ Σβίκωφ τὰ ἔχασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα ὅμως ἐξηκολούθησε νὰ μετρᾷ τὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ εἶπε :

— Τὰ χρήματα εἶνε σωστά.

— Μὴν κινηθῆτε ὅμως ἀπ' τὴ θέσι σας, τοῦ εἶπε τότε ὁ γέρος μὲ αὐστηρὴ φωνή. Σᾶς εἰδοποιῶ, πὼς τὸ σκάκι εἶνε τώρα μιὰ θανατηφόρος ζώνη, ποὺ μᾶς χωρίζει. Ὅλα τὰ τετράγωνα εἶνε ἠλεκτρισμένα. Ἂν κάμῃ κανεὶς δυὶ πατᾷ ἐπάνω, θὰ πέσῃ ἀμέσως κεραυνόπληκτος !

— Τί ἄγραμπο ἀστεῖο εἶνε αὐτό ;.. εἶπε ὁ Σβίκωφ κάτωχρος.

— Τώρα θὰ δῆτε ἂν ἀστειεύομαι... Μάθετε πὼς ἂν μετακινήσω ἀκόμα λίγο τὸ μοχλὸ τοῦ ταμπλὸ θὰ παραμείνουν ἠλεκτρισμένα μόνο ὡρισμένα τετράγωνα τοῦ σκακιοῦ, ἐνῶ τὰ ἄλλα δὲν θὰ εἶνε. Νά, μετεκίνησα τὸ μοχλό.... Τώρα μπορεῖ κανεὶς νὰ βαδίσῃ ἐπάνω στὸ σκακι μὲ μιὰν ἐλπίδα στὶς τρεῖς, πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ φθάσῃ ζωντανὸς κοντὰ μου !... Προσέξετε, λοιπόν, κύριε Σβίκωφ, κρατῆσετε τὴν ψυχραιμία σας, γιατὶ διαφορετικὰ κινδυνεύσετε νὰ κεραυνοβοληθῆτε ἀπ' τὸν ἠλεκτρισμό !

Ὁ Σβίκωφ ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του.

Ὁ κόμης ὅμως ἔμεινε ἀπαθέστατος καὶ εἶπε :

— Μπορεῖτε, βέβαια, νὰ μὲ σκοτώσετε. Τί θὰ κερδίσετε ὅμως μ' αὐτό ; Ἔχω λάβει ὅλα μου τὰ μέτρα, ἂν τύχῃ καὶ πεθάνω. Κάτω στὸ γραφεῖο μου θὰ βρεθῇ ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον εἰδοποιῶ τὸν τεχνικὸ διευθυντή μας, πὼς ἀναγκάσθηκα ξαφνικὰ νὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι καὶ πὼς θὰ γυρίσω ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα.

»Κατὰ τὴν ἀπουσία μου, τοῦ συνιστῶ, νὰ μὴν μπῇ κανεὶς ἐδῶ. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φωνάξετε ὅσον θέλετε. Κανένας δὲν θὰ σᾶς ἀκούσῃ, γιατὶ ὅλα ἐδῶ μέσα καὶ τοῖχοι καὶ ταβάνι καὶ πάτωμα, εἶνε τόσο καλὰ ταπετσαρισμένα, τόσο πυκνὰ παραγεμισμένα, ὥστε κι' ὁ πιὸ μεγαλὸς θόρυβος νὰ μὴ γίνεται ἀντιληπτὸς ἔξω.

»Μιὰ διέξοδος μόνο μένει : ἡ θερμάστρα. Κυττᾶτε την ὅμως. Εἶνε πυρακτωμένη τώρα, κατακόκκινη, δηλαδὴ εἶνε ἀδιάβατη... Μὲ ἄλλα λόγια εἶσθε καταδικασμένος νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ νὰ πεθάνετε ἀπ' τὴν πείνα, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ σᾶς κεραυνοβοληθῇ ὁ ἠλεκτρισμός !

—Ὑπολογίζει ἀκόμα ἕνα μέσο. Θὰ κατασκεύψω τὸ ταμπλὸ σας μὲ τὸ πιστόλι μου.

— Δοκιμάστε, ἂν θέλετε. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅμως, ἀνισμός, τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα θὰ περάσῃ ἀπ' τὸ σκάκι μου συνεχῶς, ἐπομένως σώσω !

»Ὅλα εἶνε καλὰ μελετημένα, σᾶς εἶπα. Δὲν ἔχω λόγους, βέβαια πὼς εἶμαι ἀλάθητος. Ἴσως σᾶς παραμένει ἀκόμα κάποια μοιραία σύμπτωσις γιὰ νὰ σωθῆτε, γιὰ τὴν ὁποία ἐγὼ δὲν ἐπρονόησα. Στὴν ταραχὴ ὅμως ποὺ βρισκόσασταν τώρα, εἶμαι βέβαιος, πὼς οὔτε θὰ τὴν συλλογισθῆτε κἂν !

Ὁ Σβίκωφ ἔπεσε σασπισμένος ἐπάνω στὸ καθίσμά του.

— Γιατὶ θέλετε νὰ μὲ δολοφονήσετε ;

— Ὁ προκάτοχός μου, ποὺ τὸν ἐδολοφονήσατε σεῖς, ἦταν ἀνηψιός μου καὶ κληρονόμος μου. Χάρις σὲ σᾶς εἶμαι τώρα ἕνας ἀξιοθρήνητος γέρος, χωρὶς παιδί, χωρὶς λόγο ὑπάρξεως κανένα... Μ' ἐνιοήσατε τώρα ;. Καὶ εἴσαστε ἕτοιμος ν' ἀκούσετε τοὺς ὅρους μου ;

— Ναί, εἶπε ὁ Σβίκωφ.

— Πετάξετε ἐν πρώτοις σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου κοντά μου, τὸ πιστόλι σας.

Ὁ Σβίκωφ ἐδίστασε μιὰ στιγμή, ἐπὶ τέλους ὅμως τὸ πέταξε.

— Λαμπρά. Τώρα τοποθετηθῆτε στὸ τετράγωνο τοῦ σκακιοῦ ποὺ ἀνήκει στὸν βασιλέα.

— Γιὰ νὰ κεραυνοβοληθῶ ; Εὐχαριστῶ πολύ !

— Στὴ θέσι αὐτὴ δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνο. Σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι.

— Ἀλλὰ ποῦ θέλετε νὰ φθάσετε, ρώτησε μεβρυσμένη φωνὴ ὁ ἐκβιαστής.

— Θὰ παίξετε ὥρα τὴν τραγικώτερη παρτίδα σκάκι. Ἀντιπαλό σας ἔχετε τὸ θάνατο.... Μπορεῖτε νὰ κάνετε ὅσες κινήσεις ἔχει δικαίωμα νὰ κάνῃ ὁ Βασιλεύς. Νὰ ξέρετε ὅμως, πὼς τὰ μισὰ καὶ πλέον τετράγωνα εἶνε ἠλεκτρισμένα, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα δὲν εἶνε...

»Ἂν κατορθώσετε νὰ φθάσετε σῶος κοντά μου, ἐσωθήκατε... Ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐκδικηθῶ. Ἂν πάλι σᾶς σκοτώσῃ ὁ ἠλεκτρισμός, ἐγὼ θὰ πετάξω τὸ πτῶμα σας στὴν ἠλεκτρικὴ θερμάστρα καὶ σ' ὀλίγα δευτερόλεπτα δὲν θὰ μείνῃ παρὰ λίγη στάχτη...

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν θέλησί σας ;

— Ἂν ἀρνηθῆτε, σκοπίζω τὸν ἠλεκτρισμὸ σ' ὅλο τὸ σκάκι. Ἐπειτα, φεύγω. Σχίζω τὸ γράμμα, κυττάζω ἤσυχα-ἤσυχα τὶς δουλειές μου καὶ σεῖς μένετε αἰχμάλωτος ἐδῶ, καταδικασμένος ἀπάντα νὰ πεθάνετε τῆς πείνας. Πάρτε, λοιπόν, τὴν ἀπορασί σας !

Ὁ Σβίκωφ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. Ἐξαφνικά, ἐπροχώρησε πρὸς τὴ θέσι τοῦ Βασιλέως καὶ ἔμεινε πάλι ἀκίνητος ἐκεῖ, ἐνῶ τὰ γόνατά του ἔτρεμαν.

— Μπράβο ! τοῦ εἶπε ὁ κόμης. Βλέπετε πὼς δὲν σᾶς ἐγέλασα... Ἐμπρός, τώρα, θάρρος, προχωρῆστε !... Σᾶς δίδω δυὸ λεπτὰ καιρὸ γιὰ κάθε κίνησι !

Ὁ ἐκβιαστὴς ἐπροχώρησε κατακίτρινος πρὸς τὴ θέσι τὴν προωρισμένη γιὰ τὴ Βασίλισσα, κι' ἐκεῖ ἐστάθηκε.

— Σὲ δυὸ λεπτὰ πρέπει νὰ κάνετε καὶ τὴ δεύτερη κίνησι ! εἶπε ὁ κόμης, ἐνῶ τοῦ ξέφυγε κάποια νευρικὴ κίνησις...

— Ὄχι, ὄχι, μὴ μὲ βιάζετε ! ἐφώναξε νευρικὰ ὁ Σβίκωφ. Πρέπει νὰ χρατήσω ὅλη μου τὴν ψυχραιμία !

Ἡ φωνή του εἶχεν ἴνει ὑπόκωφη

Μὲ τὸ χέρι του ἐσκούπισε τὸ μέτωπό του, ποὺ ἦταν γεμάτο ἱδρῶτα.

— Εἶμαι ἤρεμος, καθὼς βλέπετε, ψιθύρισε, ἐνῶ τὰ δόντια του ἔτριζαν. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε σκάκι, εἶνε δολοφονία... Στὸ ἀληθινὸ σκάκι ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ σκεφθῇ ὅσο θέλει !

— Ἔχετε δίκηο.... Μὲ συγχωρεῖτε γιατὶ παρέβην τοὺς κανόνας τοῦ παιγνιδιοῦ. Κανένας δὲν μᾶς βιάζει... Ὅλη ἡ νύχτα εἶνε δική μας !

Πένθιμη σιωπὴ ἐπεκράτησε... Ὁ Σβίκωφ, τρελλὸς ἀπ' τὸ φόβο του, ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχε τώρα νὰ σκεφθῇ ὅσο ἤθελε ἀντὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἡσυχάσῃ, ἐμεγάλωσε τὴ νευρικότητάτου.

Μιὰ στιγμὴ κατέβηκε στὸ σασπισμένο μυαλό του ἡ ἰδέα, πὼς τὰ γυαλιστερὰ κίτρινα τετράγωνα ἔκαναν σὰν πυρακτωμένα, καὶ πὼς τὰ ἀτσαλένια τετράγωνα ἦσαν ψυχρὰ καὶ ἀκίνδυνα. Ἔπειτα τοῦ ἦλθε ἡ τρελλὴ ἰδέα νὰ ρφθῇ ἐμπρός, στὰ στραβὰ καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπικαλεσθῇ ὅλη του τὴ θέλησι, γιὰ νὰ μὴ προβῇ σ' αὐτὴ τὴν τρέλλα.

Ἐχοροπηδοῦσε τώρα πότε ἀπάνω στὸ ἕνα του πόδι καὶ πότε στὸ ἄλλο καὶ γύρευε ν' ἁπλώσῃ τὸ πόδι του διλά, φαβισμένα, στὸ παραπλεύρως τετράγωνο. Ξαφνικὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄγγιξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ του, αἰσθάνθηκε ἕναν τιναγμὸ πολὺ δυνατό.

Κραυγὴ ἀγωνίας τοῦ ἐξέφυγε καὶ φώναξε:

— Ἔλεος... Ἔλεος ! Ἀρκετὰ ἐτιμωρήθηκα. Ὁ ἀνηψιός σας δὲν ἐδοκίμασε τέτοια φρικτὰ μαρτύρια!

— Ὄχι, ἐδήλωσε ἀσυγκίνητος ὁ γέρος. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος !

Πανικόβλητος τότε ὁ Σβίκωφ, ἀληθινὰ τρελλὸς αὐτὴ τὴ φορά, ἀνασηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἔκανε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ ἐγλύστρισε καὶ ἔπεσε.

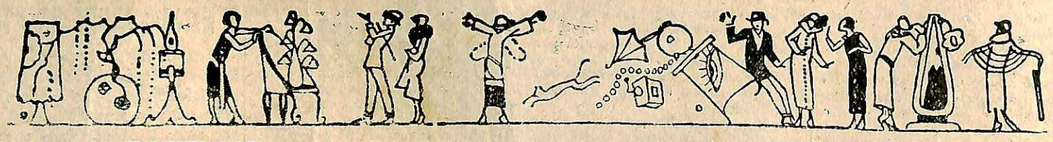
Μόλις ὅμως ἄγγισε μὲ τὰ χέρια του τὴν λεία ἐπιφάνεια τοῦ μετάλλου, ἔμεινε ἀμέσως κεραυνόπληκτος, ἀφοῦ προτήτερα τὸ σῶμα του ἐσφάδασε λιγάκι....

Ὁ κόμης Φερρὰν τότε ἐκίνησε πάλι τὸ μοχλὸ τοῦ ταμπλὸ κι' ἔσκυψε τὸ φεῦμα. Στὴν αὐστηρὴ καὶ σκληρὴ φυσιογνωμία του δὲν διεκρίνετο κανένα ἴχνος οἴκτου. Ἀπ' ἐναντίας ἐφλόγιζε τὰ μάτια του μιὰ λάμψη περιεργείας, ποὺ τὴν ἔχουν δίλα οἱ σοφοί, ὅταν βρίσκωνται ἐμπρὸς σ' ἕνα πρόβλημα.

Ἐσηκώθηκε τότε, ἐκύτταξε τὰ παπούτσια τοῦ σκοτωμένου καὶ εἶδε πὼς ἐναὰν τἀτακούνια τουεἶχεκαουτσούκ.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ φοβόμουνα... ψιθύρισε. Τί εἰρωνεία τῆς τύχης !...

«Νὰ ἡ μοναδικὴ περίπτωσις ποὺ δὲν τὴν εἶχα προϊδει.... Θὰ σωνότανε ἀφοῦ εἶχε καουτσοὺκ στὰ πόδια του... Μόλις ἐπέρασε στὸ δεύτερο τετράγωνο, ἐννοιωσα πὼς εἶχε κάτι ποὺ τὸν ἐπροφύλαττε ἀπ' τὸν ἠλεκτρισμό. Ἂν εἶχε μείνῃ πραγματικῶς ψύχραιμος, θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀφοβα ὅλο τὸ σκάκι. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν ἐτιμώρησε γιὰ τὰ ἐγκλή

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RENÈ PUJOL

ΤΑ ΔΥΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ «Μετρό», ὁ κ. Φορτουΐ κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή, ἔρριξε γύρω του ἕνα θριαμβευτικὸ βλέμμα καὶ ἔπειτα ἀψιθύρισε ἀποφασιστικά :

— Ἐπὶ τέλους, ἀρκετά ! Σήμερα πρέπει νὰ τελειώνῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία !

Ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ !...

Ἔπειτα μὲ βῆμα σταθερὸ—ἕνα βῆμα ποὺ ἔκανε καὶ τὸν ἴδιο ν' ἀπορήσῃ γιὰ τὴν σταθερότητά του—προχώρησε καὶ φώναξε ἕνα ταξί, ἄνοιξε τὴν πόρτα, πέταξε μέσα τὴν βαλιτζοῦλα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, κάθησε καὶ ὁ ἴδιος ὅσο μποροῦσε ἀναπαυτικώτερα καὶ διέταξε τὸν σοφέρ :

— Στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ!...

Ἔπειτα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ ὕφος ἀνθρώπου εὐχαριστημένου ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

Ἐκεῖ μέσα στὶς τσέπες του, στὰ δύο παραφουσκωμένα πορτοφόλια του καὶ μέσα στὴν βαλίτζα του εἶχε δυὸ ἑκατομμύρια, δυὸ στρογγυλὰ ἑκατομμύρια ξένα ποὺ τὰ εἶχε κλέψει ψύχραιμα, μὲ μιὰ πρωτοφανῆ γιὰ τὸ χαρακτῆρα του ἀποφασιστικότητα, χωρὶς νὰ ἀνηγυχῇ τὴν ψυχή του οὔτε ἡ παραμικρότερα τύψις συνειδήσεως.

«Δὲν εἶνε τὸ νὰ κλέψῃ» ἔλεγε νομίζει κανεὶς τὸ «Τὸ μόνο ποὺ χρειάζεται εἶνε λίγη δραστηριότης, μιὰ γοργὴ ἀπόφασις καὶ ἕνας ὁδηγὸς τῶν σιδηροδρόμων. Τίποτε ἄλλο !»

Ἕως τότε ἡ δραστηριότης τοῦ κ. Φορτουΐ ἦταν ὑποθετική. Κανένας ἄλλος δὲν τὴν ὑποπτεύοταν ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη του, κύτταζε μὲ ὕφος αὐστηρὸ τὴν κιτρινωπὴ φαλάκρα του, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸ κάνῃ ἀέτειο πρὸς τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἑαυτοῦ του ποὺ ἐπρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλο, ἀνώφθωνε τὸ ψαρομάλλο ὑπογένειο του κι' ἀψιθύριζε μὲ φωνὴ στὴν ὁποία προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη τραχύτητα καὶ σοβαρότητα.

— Ἐγὼ ἔχω θέλησι σιδερένια !

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ συνέβαιναν μόνο κάθε Κυριακή. Τὶς ἄλλες ἡμέρες δὲν εἶχε καιρὸ διαθέσιμο γιὰ τὴν ἐφοτελεστία ἐκείνη. Γιατὶ ἀπ' τὶς ὀχτὼ τὸ πρωῒ φρονιαζόταν μέσα στὸ ταμεῖο τοῦ καταστήματος Κιγκαλερίας «Γκουριὰ καὶ Σία, χονδρικὴ πώλησις».

Εἶχε περάσει τριάντα ὁλόκληρα χρόνια μέσα στὸ κατάστημα ἐκεῖνο, στὴν ἴδια πάντα θέσι, κρατώντας μὲ ἀφάνταστη ἀκρίβεια τὸ ταμεῖο, μὲ ἀφάνταστη πειθαρχία σὲ μεραρχίες ὁλοκλήρες ἀριθμῶν, συγκεντρώνοντας σὲ ἰσολογισμοὺς μιᾶς σελίδος τὸ περιεχόμενο κολοσσιαίων λογιστικῶν βιβλίων καὶ ξεπροβοδίζοντας διαρκῶς συντάγματα ὁλόκληρα χαρτονομισμάτων. Ἔτσι εἶχαν περάσει τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ τὰ καταλάβῃ. Εἶχε μπῆ νέος, νεώτατα στὸ κατάστημα ἐκεῖνο καὶ τώρα τοῦ ἔκοβαν τὰ πρῶτα τὰ κατσάρια.

Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος μόλις τὸ εἶχε καταλάβει αὐτό. Γιὰ νὰ συμβῇ δὲ αὐτὸ χρειάσθηκε μιὰ ἐφημερίδα, ἕνα τσαλακωμένο φύλλο ἐφημερίδος ποὺ τὸ περιμάζευσε ἀπ' τὸ κάθισμα τοῦ Μετρό, ὅπου θὰ τὸ εἶχε ξεχάσει κάποιος ἀφηρημένος ἀναγνώστης—γιατὶ ὁ ἴδιος δὲν ὑγόραζε ποτὲ καὶ συνεπῶς δὲν διοβαζε ἐφημερίδες—γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλοῦ ζωὴ ἐκτὸς ἀπ' τὸ ταμεῖο του. Ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη τὸν πληροφόρησε ὅτι ἕνας κόσμος ὁλόκληρος, χιλιάδες, μυριάδες, ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ζοῦσαν ἔξω ἀπ' τὸ ταμεῖο του, ζοῦσαν ἄνετα, εὐχάριστα, εὐτυχισμένα, διασκεδάζοντα: στὴν Νίκια, στὸ Μπιαρρὶτς, στὴν Ντοββίλλ, στὴν Ὀστάνδη, στὶς Ἱπποδρομίες καὶ τὰ λοιπά.

Καὶ τότε ἔκανε τὴν ἁπλουστάτη ἐκείνη σκέψι ποὺ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια δὲν εἶχε περάσει ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλό του.

«Γιατὶ νὰ μὴ ζῶ κι' ἐγὼ ἄνετα, εὐτυχισμένα καὶ εὐχάριστα ; γιατὶ νὰ μὴ διασκεδάζω ;»

Καὶ ἡ σκέψις ἐκείνη τοῦ ἔφερε μιὰ ἄλλη ἁπλούστερη καὶ φυσικώτερη :

«Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι πλούσιος καὶ γώ ; Γιατὶ νὰ εἶνε πλούσιος ὁ προϊστάμενός μου καὶ ὄχι ἐγώ ; Τί ἔχει ἐκεῖνος περ σσότερο ἀπὸ μένα ;»

Ἔφυγε σχεδὸν τρέχοντας...

Ἡ σκέψις ἐκείνη τὸν εἶχε ταλανίνει μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, τοῦ ἔκαιγε τὰ σωθικά, σαν ἕνα ἡφαίστειο ποὺ θέλει νὰ ξεσπάσῃ, ὥως ὅτου ἐπὶ τέλους βρῆκε τὴν διέξοδο γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὴν λάβα του.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τὸν εἶχαν στείλη στὴν Τράπεζα νὰ ἐξαργυρώσῃ ἕνα μεγάλο τσέκ, δυὸ ὁλόκληρα ἑκατομμύρια.

Μόλις τοῦ τὸ ἀνήγγειλαν, πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του καὶ ἐνῶ φοροῦσε τὸ γελέκο του, τὸ σακκάκι του καὶ τὸ καπέλλο του, ἐνῶ ἔβαζε στὴν τσέπη τὰ πρεσβυωπικὰ γυαλιά του κατέστρωνε κι' ὅλας τὸ σχέδιό του. Θὰ τσέπωνε τὰ δύο ἑκατομμύρια καὶ θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ Βέλγιο ὅπου δὲν χρειαζόταν διαβατήριο οὔτε διατυπώσεις.

Καὶ γι' αὐτὸ τώρα βρισκόταν σ' ἐκεῖνο τὸ ταξί, ἀφοῦ εἶχε δώσει στὸν σωφὲρ τὴν παραγγελία :

— Στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ !

Κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο ἔδωσε στὸν σωφὲρ καὶ δυὸ φράγκα πουρμπουάρ.

Κύτταξε πάλι τὸν ὁδηγὸ τῶν σιδηροδρόμων ποὺ τὸν εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὸ κιόσκι τῆς γωνίας τῆς Τραπέζης, καθὼς ἔβγαινε μὲ τὰ δυὸ ἑκατομμύρια, κύτταξε καὶ τὸ ρολόϊ του καὶ εἶδε πὼς εἶχε μιὰ ὥρα καιρὸ ὥς τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἐξπρὲς τῶν Βρυξελλῶν.

Μπῆκε τότε στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ σταθμοῦ καὶ ἔφαγε ἕνα ποτὲ ἕνα τόσο λαμπρὸ καὶ λουκούλλειο γεῦμα, ὅμοιο τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε φάει ποτὲ στὴν ζωή του. Τοῦ στοίχισε σαράντα φράγκα !

Ἔδωσε εὐχαριστημένος ἕνα χιλιόφραγκο στὸ γκαρσόνι καὶ ἄφησε νὰ τοῦ φέρῃ ἐκεῖνο τὰ ρέστα, ἔκανε τὸν λογαριασμὸ καὶ βρῆκε ὅτι τὰ κεφάλαιά του τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ καταβροχθίσῃ πενῆντα χιλιάδες τέτοια γεύματα.

Μὲ ἕνα πούρο στὸ στόμα του, περίφανος χαζεύοντας εὐτυχισμένους καὶ ἀκούοντας τὸ μεγάφωνο μὲ τὸ ὁποῖο κάθε τόσο ἕνας ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ ἀνήγγελε τὴν ἀναχώρησι κάθε ἁμαξοστοιχίας.

Τέλος ὅταν πέρασε ἡ μία ὥρα πῆρε τὴν βαλίτζα του στὸ χέρι καὶ πλησίασε τὸν ὑπάλληλο ἐνῶ σκεπτόταν ὅτι στὸν δρόμο ἔπρεπε νὰ ξυρίσῃ τὸ μοῦσι του γιὰ νὰ γίνῃ ἀγνώριστος.

— Τὸ ἐξπρὲς τῶν Βρυξελλῶν ποῦ εἶνε παρακαλῶ ; ρώτησε τὸν ὑπάλληλο.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἐκπληξι καὶ τοῦ εἶπε :

— Τὸ βράδυ στὶς 10 καὶ 15.

Ὁ κ. Φορτουΐ ἄνοιξε τὰ μάτια του διάπλατα καὶ κύτταξε τὸν ὑπάλληλο σὰν ἀποβλακωμένος.

— Πῶς εἴπατε παρακαλῶ ; ξαναρώτησε τὸν ὑπάλληλο.

— Τὸ βράδυ στὶς 10 καὶ 15 ξανατεῖπε ἐκεῖνος.

— Μὰ ὁ ὁδηγὸς ποὺ ἀγόρασα πρὸ ὀλίγου, χρειάζει τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ σχεδὸν πνιγόταν ἀπὸ ἀγωνία.

— Τὸ δρομολόγιο ἄλλαξε ἀπὸ χθές. Φαίνεται ὅτι θὰ σᾶς ἔδωσαν τὸν ὁδηγὸ τῆς προηγουμένης τριημερίας. Βλέπετε ὅμως ὁ ὑπάλληλος ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ βιβλιαράκι ποὺ κρατοῦσε στὰ τρέμοντα χέρια του ὁ κ. Φορτουΐ. Ἀπὸ σήμερα αὐτὸς εἶνε ἄνουρος.

— Ὥστε ;...

— Ὥστε.. ἀπόψε στὶς 10 καὶ 15 εἶπε ὁ ὑπάλληλος καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του.

Ὁ κ. Φορτουΐ καρφώθηκε ἀκίνητος στὸ ἔδαφος, σὰν νὰ φοροῦσε παπούτσια ἀπὸ μολύβι.

Στὸ λιθόστρωτο τοῦ σταθμοῦ πηγαινοερχόταν ἕνας χωροφύλαξ μὲ ὕφος καλοκαγαθο. Μιὰ ἀτμομηχανὴ ἔβγαζε χοντρὲς τολύπες καπνοῦ. Ἕνα παιδάκι ἔλεγε σὲ μιὰ μαμὰ του :

— Μαμᾶ, θέλω νὰ τραβήξω τὸ μοῦσι αὐτοῦ τοῦ κυρίου, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ μοῦσι τοῦ μπαμπᾶ.

Ἀλλὰ ὁ κύριος μὲ τὸ μοῦσι, ὁ κ. Φορτουΐ δηλαδή, ἀπομακρυνόταν μὲ βῆμα κλονισμένο, ζαλισμένος σὰν νὰ εἶχε φάῃ κάποια τρομερὴ κατακεφαλιά.

— Τί θὰ κάνω ὥ; τὸ βράδυ στὶς 10 καὶ 15 ; Καὶ ἂν ὥς τότε μοῦ κλέψῃ τὰ λεφτά κανένας κλέφτης ;

Ἡ ἀφελὴς ἐκείνη σκέψις τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Νὰ τὸν κλέψῃ κάποιος κλέφτης ; Μὰ μήπως κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἦταν κλέφτης ;

Καὶ τότε μιὰ ἄλλη σκέψις τρομερά, ἀσυγχράτητη, γεννήθηκε μέσα του, μιὰ σκέψις ποὺ δὲν τὴν εἶχε κάνει ὥς τότε :

— Ἀφοῦ εἶμαι κλέφτης μπορεῖ νὰ μὲ συλλάβουν ὥς τὸ βράδυ στὶς 10 καὶ 15...Ὥ,δὲν θὰ μπορέσω ν'ἀνθέξω ὥς τὸ βράδυ στὶς 10 καὶ 15.

Μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο, παρήγγειλε ἕνα πιοτὸκαὶ γιὰ πολλὴ ὥρα ἔμεινε ἀκίνητος μπροστὰ στὸ γεμάτο ποτήρι του, μὴ ἔχοντας οὔτε τὴν δύναμι νὰ πιῇ τὸ πιοτό του καὶ ψιθυρίζοντας κάθε τόσο.

— Δὲν θὰ μπορέσω, δὲν θὰ μπορέσω !... Δὲν μπορῶ.

Καὶ ἔξαφνα ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τοῦ ἔφερε κάποιον τρόμο.

Μηχανικὰ ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του καὶ κύτταξε τὴν ὥρα :

— Πῶ, πῶ ! Διυβολε ! Θ' ἀργήσω !.

Σηκώθηκε, σήκωσε τὸ γιακὰ τοῦ παλτοφοριοῦ του, σχεδὸν τρέμοντας, καὶ ἔφυγε μὲ βῆμα ταχύ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ κατάστημα ὅπου ἐργαζόταν.

Ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἄνοιξε τὸ κατάστημα ὁ κ. Φορτουΐ περίμενε πρῶτος καὶ πῆγε στὴν θέση του. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ προϊστάμενός του μπῆκε μέσα, τὸν βρῆκε καθισμένον στὸ ταμεῖον καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὕφος γελαστό.

— Ἀ,ἀγαπητέ μου κύριε Φορτουΐ : νὰ ἐξηγήσουμε τί σοῦ συνέβη καὶ δὲν ἤμαστε στὴν Τράπεζα καὶ μᾶς εἶπαν ὅ,τι εἴχες πάει στὶς ἐνδεκάμισυ καὶ πῆρες τὰ λεφτά. Τί σοῦ συνέβη λοιπόν;

— Νὰ σᾶς πῶ. Δὲν ξέρω πῶς μὲ προϊστάμενός μου μπῆκε σ' ἕνα ἐστιατόριο καὶ γευμάστηκε... γιὰ πρωτη φορὰ στὴν ζωή μου ἔφαγα τόσο πολύ, ποὺ πλήρωσα ταλάντ φράγκα!...

— Ἄ ! Εἶπα καὶ γώ...

Καὶ ἀφοῦ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο μ' ἕνα γέλοιο ἀνοιχτόκαρδο, ὁ προϊστάμενός του πρόσθεσε.

— Ἐννοεῖς, οὔτε στιγμὴ δὲν μοῦ πέρασε ἀπ' τὸν νοῦ ὅτι μποροῦσε νὰ εἶχες φύγει μὲ τὰ λεπτά. Δὲν σοῦ τὸ λέω γιὰ νὰ σὲ κολακεύσω. Σὲ βεβαιῶ.

— Τὸ πιστεύω ! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Φορτουΐ σκύβοντας τὸ κεφάλι του.

Καὶ ἐνῶ ὁ προϊστάμενός του ἀποκρυνόταν,ὁ καϋμένος ὁΤαμίας τοῦ καταστήματος Κιγκαλερίας Γκουριὰ καὶ Σία ἔκανε τὸν ἀπολογισμὸ τῶν προσωπικῶν του ἐξόδων τὴς ἡμέρας.

— Ἕνα ταξί, δυὸ φράγκα πουρμπουάρ, ἕνα γεῦμα σαράντα φράγκων, ἕνα εἰσιτήριο πρώτης γιὰ τὶς Βρυξέλλες καὶ ἕνα κοντὶ ποῦσο... Πολλά, πολλά. Πρέπει νὰ κάνω μεγάλες οἰκονομίες γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φέρω τὸ ἰσοζύγιό μου ὥς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Ἔπειτα σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῇ μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ δώσῃ πέντε φράγκα—δὲν μποροῦσε περισσότερα—στὴν γυναῖκα τοῦ κιοσκιοῦ τῆς γωνίας, ποὺ τοῦ εἶχε πουλήσει τὸν ἀκυρο ὁδηγὸ σιδηροδρόμων.

RENÈ PUJOL

Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ !...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Οἱ Ἄγγλοι κατεῖχον τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ Ἀλκόμπα, ποὺ ἦταν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Μπουζάκο καὶ τὸ φαράγγι. Ἔτσι ἐδέσποζαν τῶν Γάλλων. Ἡ θέσις τους ἐθεωρεῖτο ἀπόρθητος. Κι' ὅμως, ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ κυριευθῇ, αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος.

Στὶς 27 Σεπτεμβρίου, ὁ στρατάρχης Νέϋ διέταξε νὰ σημάνουν ἡ σάλπιγγες καὶ τὰ ταμπούρλα.

Οἱ Ἄγγλοι ἦσαν καλὰ ταμπουρωμένοι στὴ θέσι τους, ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στοὺς γκρεμνούς. Σὲ μιὰ ὥρα ὥς τόσο, δίχως κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ μαντεύσῃ πῶς συνέβη ὁ ἄθλος αὐτός, τέσσερες χιλιάδες ἄνδρες, σὰ νὰ εἶχαν φτερά,—ὁ στρατάρχης μαζὶ μὲ δυὸ συντάγματα γρεναδιέρων—παρουσιάστηκαν μπροστά τους σ' ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων.

Τὰ γιγαντένια στόματα τῶν κανονιῶν ἀνοίξαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν νὰ σκορπίζουν τὸν θάνατο στὶς τάξεις τῶν ἀνδρειων Γάλλων.

Ὡστόσο ὁ Νέϋ κι' οἱ σύντροφοί του, θρησαν ἀκάθεκτοι ἐναντίον τῶν ὀχυρωμάτων τῶν ἐχθρῶν τους, μὲς ἀπ' τὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνούς, ἀψηφῶντας τὶς σφαῖρες καὶ τὸν θάνατο. Ἡ ὁρμή τους ἦταν ἀφάνταστη, ὑπεράνθρωπη !... Προχωροῦσαν μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, δίχως νὰ φοβοῦνται τίποτα, πληγωμένοι, μπαρουτοκαπνισμένοι, ἡρωϊκοί.Τριακόσιοι ἀπ' αὐτοὺς εἶχον βρῇ τὸν θάνατο στὴν ἀνάβασι. Στὴν ἐπίθεσι σκοτώθηκαν ἄλλοι πεντακόσιοι. Σωριαζόντουσαν κάτω ἀλλεπάλληλοι, ἀλλὰ ἀπὸ πίσω τους ἐρχόντουσαν ἄλλοι Γάλλοι, κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι...

Στὸ τέλος, τὰ κανόνια σώπασαν, Ἕνα ρίγος πέρασε τὴν ἐχθρικὴ γραμμή, καὶ οἱ κοκκινομάλληδες κανονιέρηδες, οἱ γιγαντόσωμοι Ἐγγλέζοι πυροβολητὲς τὼβαλαν στὰ πόδια.

— Ἐμπρός ! ἐκραύγασε ὁ Νέϋ.

Οἱ Γάλλοι ξεφρενιασμένοι, ἄρχισαν νὰ κυνηγοῦν τοὺς πανικοβλήτους τρομερά... Ἡ γῆ ἄρχισε νὰ τρέμῃ...

Ἕνα τεράστιο μέρος τοῦ βράχου ὑπεχώρησε, κι' ἕνα ἄπειρο πλῆθος πολεμιστῶν—χίλιοι Ἄγγλοι καὶ τετρακόσιοι Γάλλοι—κατρακύλησαν μέσα στὸ κενόν ! Ὅσοι βρίσκονταν στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμνοῦ ποὺ εἶχεν ἀνοιχθῇ ἔτσι ξαφνικά, δὲν ἄκουσαν παρὰ μιὰ συγκεχυμένη βοή, σὰν μακρυνὸ καὶ θλιβερὸ μοιρολόϊ... καὶ κατόπιν ἐπηκολούθησε μιὰ νεκρικὴ σιγή. Δὲν ἀκούγονταν ἄλλο στὸ βουνό, παρὰ μιὰ ἠχὼ πνιγμένων κραυγῶν—καὶ ἡ βαθειὰ σιωπὴ τῶν στρατευμάτων ποὺ, ἀσυναίσθητα, ὑποχωροῦσαν...

***

Κατὰ τὶς τρεῖς τοῦ ἀπογεύματος, ἕνας Ἄγγλος ἀπεσταλμένος κατέβηκε ἀπὸ τὸ Ἀλκόμπα, διευθύνθηκε στὸ κατάλυμμα τοῦ στρατάρχου, καὶ εἰδοποίησε τὸν Νέϋ ὅτι ὁ Οὐέλλιγκτον ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ, σχετικῶς μὲ τὴν πρωϊνὴ καταστροφή.

Τότε μόνον ὁ Νέϋ ἄρχισε νὰ συνέρχεται' ἀπὸ τὴν σιγμὴ τῆς τρομερῆς μάχης, τὰ εἶχε σὰν χαμένα καὶ ὁ ὑπηρέτης του, ἐφύλαγε μπρὸς στὴ σκηνή του, μὴ ἀφίνοντας κανένα νὰ μπῇ

Ὁ Νέϋ σηκώθηκε ἀργά, κι' ἀκάλεσε τὸν διοικητὴ τοῦ 2ου Σώματος.

— Ρενιέ, θὰ μ' ἀκολουθήσῃς... Παράγγειλε νὰ ἕλθουν ὡς συνοδοί μας ἕνας λοχαγὸς μὲ μιὰ δημοιρία...

Ὁ στρατηγὸς Ρενιὲ ὑπεκλίθη μὲ σεβασμό. Καὶ σὲ λίγο, ἡ μικρὴ ὁμὰς ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ στὸ βουνό.

***

Στὴν κορυφή, περίμενε ὁ Οὐέλλιγκτον, κάτωχρος κι' αὐτός, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του.

—Κύριε στρατάρχα, εἶπεν ἀμέσως στὸν Νέϋ μόλις τὸν εἶδε, θὰ ἀνδιαφέρεσθε ὅσο κι' ἐγώ, βέβαια, γιὰ τὴν ζωὴ τῶν γενναίων πλληκαριῶν ποὺ πέσαν στὸν γκρεμνὸ τῆς Ἀλκόμπα σήμερα τὸ πρωΐ. Τὴν ἱερὰν αὐτὴ στιγμὴ δὲν ὑπάρχουν ἐχθροί, παρὰ μόνον δυστυχισμένοι...

Ὁ Νέϋ προχώρησε, κι' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀρχηγοὶ ἐσφιξαν τὰ χέρια.

— Πρέπει τὸ ταχύτερο νὰ σπεύσωμε εἰς βοήθειαν των εἶπε ὁ Οὐέλλιγκτον.

— Θἄπρεπε νὰ τὸ εἴχαμε κάνει αὐτὸ νωρίτερα, εἶπε ὁ στρατάρχης, ὁ τρόμος ὅμως μοῦ εἶχε παραλύσει κάθε σκέψι. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ ἔννοιαστα τί θὰ πῇ φόβος !...

Ἐνῶ ἐκουβέντιαζαν ἔτσι, οἱ στρατηγοί, οἱ ἀκολουθίες τους εἶχαν προχωρήσει ὥς τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμνοῦ. Κάτι τεράστιοι βράχοι, ποὺ ἔμοιαιναν ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀνοίγουνταν ἐξάνα ἐμπρός τους, κι' ἀπὸ τὸ ἄνοιγμά τους ἀφίναν νὰ διαφαίνεται ἕνας γκρεμνός, ὁλοσκότεινος τρομακτικοῦ βάθους.

Ὁ Νέϋ, ὁ Οὐέλλιγκτον κι' οἱ ἀξιωματικοὶ ἐσκυψαν στὸ ἄνοιχτὸ στόμιο τῆς γῆς· ἀπὸ τὰ τρίσβαθα, τότε, τοῦ γκρεμνοῦ, ἕνα ρεῦμα παγωμένου ἀέρος ἐφθασεν ἕως αὐτούς καὶ τοὺς χτύπησε στὸ πρόσωπο.

— Πρέπει κάποιος νὰ κατέβῃ, εἶπεν ὁ στρατάρχης.

Ὁ Οὐέλλιγκτον ἀνατρίχιασε, κι' οἱ Ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ ἐχλώμιασαν.

Ὁ Νέϋ ὅμως, δραστήριος πάντα, ἐγύρισε:

— Σχοινιά ! διέταξε. Λοχαγέ, *ἔχετε ὅπ' ὄψει κανέναν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας σας;*

— Μάλιστα, στρατάρχα μου.

— Φέρ'τε τον ἐδῶ !

Ὁ λοχαγὸς ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὴν δυμοιρία του. Αὐτὸ ἔφτασε. Ἕνας γρεναδιέρος προχώρησεν ἀμέσως δυὸ βήματα ἐμπρός.

— Θὰ κάνῃ ὅ,τι μπορέσει.. Εἶνε Προβηγκιανός..., εἶπεν ἁπλᾶ ὁ λοχαγὸς ἀντὶ ἄλλης συστάσεως.

***

Ὁ γρεναδιέρος ἔβγαλε τὴ στολή του, δέθηκε γερὰ μὲ τὸ σχοινί, χαμογέλασε μὲ μιὰ γκριμάτσα στὸν λοχαγό του, καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ στὸν γκρεμνό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί του ξετύλιγαν σιγὰ - σιγὰ τὸ σχοινί.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν εἶδαν νὰ κατεβαίνῃ ἀκόμα.. Ἔχωρίζαν τὴν χυτηρὴ κιλλοττα του καὶ τὸ χονδρὸ ραβδὶ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι... Σὲ λίγο ὅμως χάθηκε μὲς στὸ σκοτάδι...

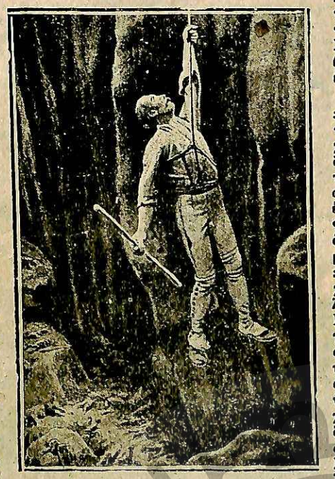
— Πᾷς καλά;... τοῦ φώναζαν ἀπὸ πάνω.

— Ναί... Ξετυλίχτε τὸ σχοινί...

***

Ἕνας Ἄγγλος ζήτησε νὰ κατέβῃ κι' αὐτός. Ἦταν ἕνας ὀρειν ός, ἀπὸ τὴν Σκωτία. Ὁ Οὐέλλιγκτον τὸν ἐπρότεινε...

— Ὄχι, εἶπεν ὁ στρατάρχης. Ὑπάρχει φόβος, στὸ δρόμο, ὁ Σκωτσέζος σας νὰ σκουντουφλήσῃ ἐπάνω στὸν Φραντσέζο. Κι' ὁ γρεναδιέρος μου, ξέρετε, δὲν παίζει... Δὲν ἔχει διόλου καλὴ ἀνατροφή... Μολις ὁ Ἄγγλος σας τὸν σκουντοῦσε, θὰ τοῦ ἐπιτίθετο ἀμέσως, καὶ θἄρχιζε μιὰ μάχη μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν μὲς στὸν γκρεμνό... Κι' ἔτσι ἀντὶ νὰ λάβουμε πληροφορίες, θ' ἀνεβάζαμε πάνω δυὸ πτώματα...

,Ξετυλίχτε ἀκόμα τὸ σχοινί!... φώναζε

Ὁ Οὐέλλιγκτον δὲν ἀπήντησε. Ἦταν φανερὸ τώρα ὅτι ἡ καθοδος γινόταν μὲ μεγάλη δυσκολία. Τὸ σχοινὶ δὲν ἦταν πλέον τεντωμένο, σὰν πρίν...

— Θὰ τὸν ἐμποδίζουν τίποτα δέντρα, τίποτα βράχοι..., εἶπεν ἕνας ἀξιωματικός.

— Ἐλ... φωνάξαν οἱ γρεναδιέροι.

Τὸ σχοινὶ τεντώθηκε, καὶ μιὰ φωνή, ἀπὸ μακρύ, ἀκούσθηκε :

—Δὲ βλέπω τίποτα... Ξετυλίχτε...

Ἕνα μυστηριῶδες φρισάμα διέτρεχε τὸ σχοινί. Τέσσερες ἀξιωματικοί, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸ ἐξετύλιγαν ἀργὰ-ἀργά. Ὁ γρεναδιέρος, βυθισμένος στὸ σκοτάδι, δὲ βλέπε κεικάτω παρὰ μὲ τὰ χέρια του...

— Ἐε... Ὁλά! ξαναφωνάξαν.

— Ἀ..κόμη... Σε..τυλί...χτε...

Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἔπεσε λούθησε. Τὸ σχοινὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνεμίσθηκε στὸν ἀέρα, σὰν τίποτε νὰ μὴ βάραινε στὴν ἄκρη του, καὶ ὕστερ' ἀπὸ δύο-τρία λεπτὰ γεμάτα ἀγωνία, ἀπότομα ξαναπεντώθηκε. Ξετύλιξαν ἀκόμη μερικὰ μέτρα.

— Ἂς φωνάξουν τὸν καλόγερο, διέταξε τότε ὁ Οὐέλλιγκτον.

Σὲ λίγο ἀνώμιον τῶν δύο στρατηγῶν ὠθηγεῖτο ἕνας καλόγερος.

— Ὁ καλόγερος αὐτός, ἐξήγησεν ὁ Οὐέλλιγκτον στὸν Νέϋ, μένει ἐδῶ ἀπὸ ἐτῶν καὶ γνωρίζει καλὰ τὸν τόπο. Θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ μᾶς δώσῃ καμμιὰ χρήσιμη πληροφορία... Ρωτῆστε τον σεῖς, γαλλικά...

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Νέϋ στὸν καλόγερο. Σήμερα τὸ πρωῒ, συνέβη μιὰ τραγωδία ἐδῶ : χίλιοι τετρακόσιοι ἄνδρες, Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι πέσαν μὲς στὸν γκρεμνό... Ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διεσώθη κανείς;... Καὶ μήπως ὑπάρχει κανένα μονοπάτι, κάτω ἀπ' τὸ βουνό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς φέρουμε βοήθεια ;...

Οἱ δυὸ στρατάρχαι κυττάζαν μ' ἀγωνία τὸν καλόγερο. Αὐτὸς τότε, χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλῃ σιγὰ-σιγὰ τὴν *Ἀκολουθία τῶν νεκρῶν*...

Κρῦος ἱδρὼς περιέλουσε τοὺς παρευρισκομένους.

— Ὥστε πᾶν... χαθῆκαν γιὰ πάντα... ψιθύρισεν ἕνας ἀξιωματικός.

Ἐξαφνα, ὅλοι ἔσκυψαν πάνω ἀπὸ τὸν γκρεμνό. Μιὰ μακρυνὴ βοὴ ἀκουγότανε. Ἦταν ὁ γρεναδιέρος ποὺ μιλοῦσε...

— Ξετυλίχτε... ἀκόμη... ἔλεγε.Ἀκούω... φωνές... ἀνθρώπινες... ἀπὸ μακρυά... ὅμως... ἀπὸ μακρυά...

Ξετύλιξαν ὅσο ἔμενε ἀκόμη ἀπὸ τὸ σχοινί.

— Ἔρτασα... ἐφώναξεν ὁ γρεναδιέρος. Παντοῦ πτώματα... Θεέ μου. Κι' ὅμως ἀκούω... ἀπὸ παντοῦ...

— Τί ἀκοῦς ; τοῦ φώναξαν...

— Μιὰ κραυγή... Ὅλο τὴν... ἴδια... Μιὰ κραυγή... «Ζήτω... ὁ Αὐτοκράτωρ»!...

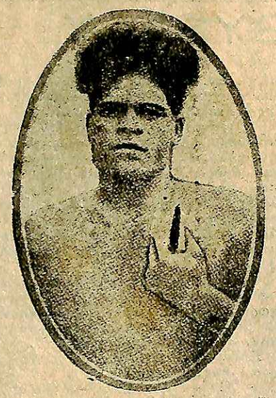
GEORGES D' ESPARBÈS

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥΣ

Ὁ τρόμος τῶν λουομένων. Τὰ ἄσπρα σκυλλόψαρα. Στολίσκος ἀπὸ θαλάσσια τέρατα. Τὸ τραγικὸ πάθημα ἑνὸς μηχανικοῦ. Οἱ κυνηγοὶ τῶν καρχαριῶν. Οἱ τρομεροὶ Κανάκκοι τῆς Αὐστραλίας. Πῶς ἐξοντώνονται τὰ σκυλλόψαρα, κλπ.

"Ενας Κανάκκος μὲ τὸ τρομερό μαχαῖρι του

Πόσες φορὲς οἱ λευόμενοι στὶς διάφορες παραθαλάσσιες πόλεις δὲν ἀναστατώθηκαν κυριολεκτικῶς, ἀκούγοντας τὴν ἀνατριχιαστικὴ κραυγή : «Σκυλλόψαρα !» Ἡ κραυγὴ αὐτὴ τοὺς τρέπει ὅλους εἰς φυγὴν καὶ τοὺς πιὸ τολμηροὺς ἀκόμη, κι' ἐκείνους ποὺ δὲν διστάζουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν θάνατο. Γιατί κανεὶς δὲν μπορεῖ, κανεὶς δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ τρομερὰ αὐτὰ θαλάσσια θηρία. Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον βρεθῇ μπροστὰ στὸ τερατῶδες, τὸ παμφάγο στόμα τους. Εἶνε καταδικασμένοι στὸν πιὸ φρικώδη θάνατο.

Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι σὲ κανένα μέρος τῆς θαλάσσης δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ συναντήσῃ τοὺς ἀπαισίους αὐτοὺς ληστοπειρατάς, ὅπως ὀνομάζουν τοὺς καρχαρίες οἱ θαλασσινοί. Βρίσκονται σ' ὅλες τὶς θάλασσες τῆς γῆς, ἀκόμη καὶ σὲς παγωμένες θάλασσες τῶν δύο Πόλων.

Μερικοὶ φυσιοδίφαι ὑπεστήριξαν πρὸ ἐτῶν ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικὰ εἴδη σκυλλόψαρων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε σαρκοβόρα καὶ συνεπῶς δὲν εἶνε ἐπικίνδυνα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπίσης ἔλεγαν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα εἴδη σκυλλόψαρων, τὰ λευκά, ποὺ τὰ δόντια τους εἶνε τόσο πλατειά, ὥστε δὲν μποροῦν νὰ δαγκώσουν, οὔτε νὰ ξεσχίσουν τὸ ἀνθρώπινο κρέας. Ἐν τούτοις, ἡ θεωρία αὐτὴ ἀπεδείχθη ἀβάσιμη.

Στὸ 1916, στὴν παραλία τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπέδραμαν μερικὰ λευκὰ σκυλλόψαρα, τὰ ὁποῖα κατεβρόχθισαν—ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ—τέσσερες νεοϋορκέζους ποὺ ἔκαναν τὸ μπάνιο τους ἐκείνη τὴν ὥρα.

Λίγους μῆνες μετὰ τὸ διάστημα αὐτό, σεὶς ἄκτὲς τῆς Καλλιφορνίας μερικοὶ ἁλιεῖς ἔπισαν ἕνα μεγάλο ἄσπρο σκυλλόψαρο, ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπικίνδυνο. "Οταν ἄνοιξαν τὸ στομάχι του, βρῆκαν μέσα ἕνα λέοντα τῆς θαλάσσης ποὺ ζύγιζε περίπου 60 χιλιόγραμμα, καὶ τὸν ὁποῖον τὸ... ἀκίνδυνο σκυλλόψαρο εἶχε κάνει μιὰ μπουκιὰ καὶ τὸν εἶχε στείλει κατ' εὐθείαν στὸ στομάχι του χωρὶς νὰ τὸν μασήσῃ κἄν... Καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ σατυρικοὶ ὑπενθύμισαν τότε στοὺς φυσιοδίφες ποὺ ὑποστήριξαν τὸ ἀκίνδυνο τῶν λευκῶν σκυλλόψαρων, ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων ζυγίζουν πολὺ λιγώτερο ἀπ' τὸν δυστυχισμένο λέοντα τῆς θαλάσσης, τὸν ὁποῖο εἶχε καταβροχθίσει τὸ σκυλλόψαρο !

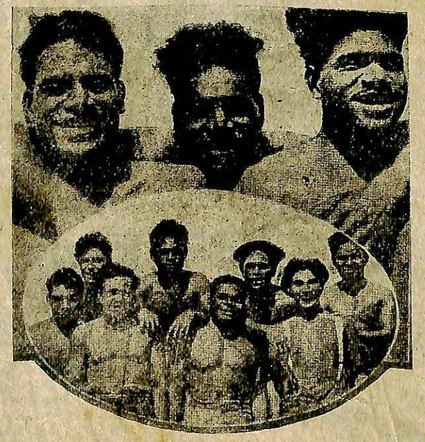
Τὰ σκυλλόψαρα συχνάζουν περισσότερο στὶς τροπικὲς θάλασσες, στὰ παράλια τῶν ὁποίων κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους κατὰ δωδεκάδες ὁλόκληρες, ἔτσι ποὺ ὅταν τὰ βλέπει κανεὶς ἀπὸ μακρυά, νομίζει ὅτι εἶνε ὁλόκληρος στολίσκος ἀπὸ βαρκοῦλες.

Οἱ φυσιοδίφαι βεβαιώνουν ὅτι τὰ σκυλλόψαρα εἶνε τὰ εὐφυέστερα καὶ τὰ τολμηρότερα ἀπ' ὅλα τὰ ψάρια τῆς γῆς.

Τὸ πιὸ γνωστό, καὶ ἴσως τὸ πολυπληθέστερον ἀπὸ σκυλλόψαρων εἶνε τὰ λεγόμενα «παράκτια», ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ συχνάζουν κοντὰ στὶς παραλίες. Αὐτὰ περιπολοῦν ἔξω ἀπὸ τὰ διάφορα λιμάνια, καραδοκοῦν τὴν διέλευσι τῶν ἀτμοπλοίων, τὰ παρακολουθοῦν καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν ἂν δὲν βροῦν νὰ φᾶνε. Σέρουν τὸ μέρος στὸ ὁποῖο βρίσκεται τὸ μαγειρεῖο τοῦ πλοίου καὶ τὴν καταπακτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ρίχνονται στὴ θάλασσα τὰ σκουπίδια μαζὶ μὲ ἀποφάγια, γι' αὐτὸ καὶ πλέουν πάντα κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ πλοίου.

Ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ ταχύτης, μὲ τὴν ὁποία ἐπιτίθενται τὰ σκυλλόψαρα ἐναντίον τῆς λείας των, εἶνε ἀφάνταστη. Νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε σφαῖρες !

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἕνα μικρὸ ἀτμόπλοιο περνοῦσε ἀπὸ τὸν Παναμᾶ καὶ πήγαινε στὴν Ταμπόγκα μερικοὺς ἐκδρομεῖς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ἕνας γάλλος μηχανικὸς μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του, μιὰ πολυνέα καὶ ὡραία συμπατριωτισσά του. Ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς ἦταν ἀκουμπισμένοι στὴν κουπαστὴ καὶ θαύμαζαν τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης μὲ τὶς μαγευτικὲς μαρμαρυγές του. Ὁ γάλλος μηχανικὸς ἦταν ἀναμμένος περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κ' ἔπεσε στὸ νερό.

Τῦποι Κανάκκων, κυνηγῶν καρχαριῶν

Ἐπειδὴ ἦταν καλὸς κολυμβητής, ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα στὰ εὔθυμα καὶ ἀρνήθηκε ν' ἀνεβῇ πάλι στὸ κατάστρωμα, ἀλλὰ ἔμεινε μέσα στὸ νερὸ καὶ ἀκολουθοῦσε τὸ πλοῖο κολυμβῶντας καὶ χαριεντιζόμενος μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας.

Ἄξαφνα δρυὸ ἀκούσθηκε ἡ φρικαστικὴ κραυγή : *«Ἕνα σκυλλόψαρο !»*

Πράγματι ἕνας τεράστιος καρχαρίας στιχτόχρωμος κολυμβοῦσε σὰν βέλος στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, κατευθυνόμενος πρὸς τὸν δυστυχῆ μηχανικό, ὁ ὁποῖος μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε ν' ἁρπάξῃ ἕνα σωσσίβιο ποὺ τοῦ πέταξαν ἀπ' τὸ πλοῖο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν στὸ κολύμβημά του.

— Σώθηκε ! φωνάζουν οἱ ἐπιβάται τρόμοντες ἀπὸ συγκίνησι.

Τὸ κιτρινισμένο πρόσωπο τῆς γυναικὸς τοῦ μηχανικοῦ φωτίστηκε μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ τὸ συνώδευσε ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

Ὁ μηχανικὸς κολυμβοῦσε τώρα μὲ ὅλη τὴν δύναμί του, ὑπερἀνθρωπεύοντας τὶς προσπάθειές του, καὶ κολυμβοῦσε μὲ τὸ ἕνα πλευρό. Καὶ τὴν ἄρπαξε τὸ σχοινὶ ποὺ τοῦ πέταξαν ἀπὸ πάνω κι' ἑτοιμαζόταν ν' ἀναρριχηθῇ στὴν κουπαστή, τὸ σκυλλόψαρο τὸν πρόφθασε καὶ τὸν ἅρπαξε! Οἱ ἐπιβάται μὲ φρίκη εἶδαν τὸ σῶμα τοῦ τέρατος καὶ νὰ κόβεται σὲ δύο ! τὸ μισὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔφθασε ἐμισὸ ἔμεινε στὴν κοιλιὰ τοῦ θηρίου.

Δὲν εἶνε ἀσύνηθες φαινόμενο στοὺς λιμένας τῶν τροπικῶν νὰ συναντήσῃ κανεὶς ἀνθρώπους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδιὰ καὶ κορίτσια, μὲ τὰ χέρια τους καὶ πρὸ πάντων τὰ πόδια φέτε τὰ σκυλλόψαρα τὴν ὥρα ποὺ κολυμβοῦσαν.

Ὁ λόρδος Μπρούκ Γουάτσον ποὺ στὸν 10ον αἰῶνα ἦταν λόρδος δήμαρχος τοῦ Λονδίνου, ἦταν κουτσὸς ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι. Ὅταν ἦταν νέος εἶχε ταξειδεύσει στὴν Ἀβάνα καὶ μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ κολυμβοῦσε στὴν ἀκρογιαλιά ἐναντίον πρόφθασε ἕνα σκυλλόψαρο ὥρμησε τοὺς καὶ εὐτυχῶς γι' αὐτὸν σὲ νὰ τοῦ φάῃ μόνο τὸ ἕνα πόδι ἀπ' τὸ γόνατο καὶ κάτω.

***

Καὶ ὅμως τὸ τρομερὰ αὐτὰ θηρία, ποὺ εἶνε ὁ φόβος καὶ τρόμος τῶν ναυτικῶν καὶ πρὸ πάντων τῶν λυμβητῶν καὶ τῶν ναυαγῶν, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ὄχι μόνο δὲν τὰ φοβοῦνται, ἀλλὰ τὰ ἀντιμετωπίζουν θαρραλέα καὶ—τὸ σπουδαιότερο—ἀποτελεσματικά. Τὰ ἀντιμετωπίζουν μὲ μόνο ὅπλο τους ἕνα μικρὸ μαχαῖρι μήκους 15 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε οἱ Κανάκκοι, οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Ὠκεανίας.

Οἱ Κανάκκοι ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια ζοῦν μέσα στὴν θάλασσα. Εἶνε οἱ δεινότεροι κολυμβηταὶ τοῦ κόσμου. Κολυμβοῦν ἐπιδεξιώτερα καὶ—αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο—ταχύτερα κι' ἀπὸ τὸ πιὸ εὐκίνητο ψάρι. Φυσικὸ ἔχουν καὶ ἐκ φύσεως ψυχὴ ἡρωϊκή. Οἱ Κανάκκοι, λοιπόν, εἶνε οἱ τρομερώτεροι ἐχθροὶ τοῦ σκυλλόψαρου, τὸ κυνηγοῦν δὲ γιατὶ τὰ φτερούγια του εἶνε πολὺ ἀκριβά, ὅπως ἄλλως τε καὶ τὸ δέρμα του.

Μόλις ἐμφανισθῇ καρμιὰ ὁμάς ἀπὸ σκυλλόψαρα κοντὰ στὴν παραλία, ἕνας ὅμιλος ἀπὸ τοὺς τολμηρότερους καὶ ἐπιτηδειοτέρους Κανάκκους ρίχνεται μέσα στὴν θάλασσα. Ὁ καθένας τους εἶνε ὡπλισμένος μὲ τὸ μικρὸ στερεώτατο μαχαῖρι του. Διαλέγει ἀπὸ μακρυὰ ὁ καθένας τους τὸ σκυλλόψαρο ἐναντίον τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτεθῇ ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μείνῃ κανένα ἀπ' αὐτὰ χωρὶς ἀντίπαλο, καὶ ἐπιτεθῇ ἀπὸ πίσω σὲ κανέναν κολυμβητή. Ὁ Κανάκκος δὲν περιμένει νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ τὸ σκυλλόψαρο ἀλλὰ τραβάει αὐτὸς πρῶτος κατ' εὐθείαν ἐπάνω του. "Οταν πειὰ τὸ πλησιάσῃ ἐντελῶς, δίνει μιὰ ἀστραπιαία ἀφαντάστου ταχύτητος κίνησι, κάνει μιὰ βουτιὰ καὶ βρίσκεται ἀξαφνα κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ θηρίου. Προτοῦ δὲ ἐκεῖνο προφθάσῃ νὰ κάνῃ στροφὴ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ, ὁ κολυμβητὴς βυθίζει τὸ τρομερὸ μαχαιράκι του στὴν θέσι τῆς καρδιᾶς. Μὲ τὸ χύτημα ἐκεῖνο τὸ θηρίο παραλύει ἀμέσως. Εἶνε νεκρό.

Εἶνε σπανιώτατο νὰ ἀποτύχῃ Κανάκκος στὸ χύτημά του, καὶ ἀκομη πιὸ σπάνιο νὰ φαγωθῇ ἀπὸ σκυλλόψαρο. Σ' ὅλη τὴν Ὠκεανία εἶνε δύσκολο νὰ βρῇ κανεὶς Κανάκκους μὲ τὰ πόδια ἢ τὰ χέρια ἀκρωτηριασμένα ἀπὸ σκυλλόψαρα.

Στὰ περίχωρα τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας πλῆθος ὁλόκληρο κάθεται καὶ θαυμαζει τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ δραματικὸ θέαμα τῶν Κανάκκων τὴν ὥρα ποὺ κυνηγοῦν τὰ σκυλλόψαρα.

Ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν Κανάκκων ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τολμηροὶ θαλασσινοὶ οἱ ὁποῖοι περισσότερο *στὰ σίγουρα* βέβαια ἀπ' τοὺς τρομεροὺς ἰθαγενεῖς κυνηγοῦν τὰ σκυλλόψαρα. Οἱ τελευταῖοι περιπολοῦν ἐπάνω σὲ στερεὰ εἰδικὰ πλοιάρια στὶς ἀκτὲς ποὺ συχνάζουν τὰ θαλάσσια αὐτὰ θηρία καὶ ὅταν τὰ ἰδοῦν ἢ πυροβολοῦν ἐναντίον τους μὲ ἐκρηκτικὲς σφαῖρες σκοπεύοντας λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν τριγωνικὴ βάσι τοῦ φτεροῦ τῆς ράχης, ποὺ μένει πάντα ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ἢ ρίχνουν στὴν θάλασσα εἰδικὰ δολώματα καρφωμένα σὲ τεράστια ἀγκίστρια δεμένα μὲ στερεώτατα σχοινιά.

ΕΝΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟ ΚΟΓΧΥΛΙ

Ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανὸ γεωλόγο ἀνεκαλύφθη τελευταῖα ἕνα προϊστορικὸ κογχύλι, ἡ μᾶλλον τὸ ἀπολίθωμα ἑνὸς προϊστορικοῦ κογχυλίου, τὸ ὁποῖο εἶνε πράγμα πρωτοφανές.

Τὸ κογχύλι αὐτὸ ἀνήκει στὴν προκατακλυσμιαία ἐποχὴ καὶ εἶνε τεράστιο. Ἔχει ὕψος δύο μέτρων καὶ δέκα ἑκατοστῶν !...

Ἂν ἦταν ζωντανό, θὰ μποροῦσε νὰ τραφῇ μὲ τὸ περιεχόμενό του ὁλόκληρος λόχος.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΤΙΝΑ ΖΑΡΡΑΛΑ-ΠΑΤΕΡΝΟ

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙΟΥ

— Στὴν ὑγειά σου, Ρουτζέρο ! φώναξαν ὅλοι μαζὶ οἱ συνδαιτημόνες, ὑψώνοντας τὰ γεμάτα ἀπὸ ἀφρισμένη σαμπάνια ποτήρια τους καὶ τσουγκρίζοντάς τα μὲ τὸ ποτῆρι τοῦ νεαροῦ δουκὸς ντὶ Σὰν Τζούλιο. Πίνουμε στὴν ὑγεία σου καὶ στὴν εὐτυχία σου !

Μόνον ἡ Σάρα δὲν ὕψωσε τὸ ποτῆρι της, οὔτε ἤπιε καθόλου.

Ὁ Ρουτζέρο ντὶ Σὰν Τζούλιο ὕψωσε κι' αὐτὸς τὸ ποτῆρι του, εὐχαριστήσε τοὺς προσκαλεσμένους του κι' ἔρριξε ἕνα φευγαλέο βλέμμα στὴν φίλη του, ποὺ ἀτάραχη καὶ σιωπηλὴ σὰν σφίγξ μύριζε ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ ρόδα καὶ γαρύφαλλα, τοποθετημένο μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο βάζο στὸ τραπέζι.

Ἡ Σάρα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν γοητευτική, ὅλη διάθεση καὶ εὐθυμο πνεῦμα. Ἀνάμεσα δμως ἀπὸ τὰ μεγάλα μισόκλειστα βλεφαρά της φαινόταν τώρα μιὰ παραξενη λάμψις. Χωρὶς νὰ τὸ προσέξουν οἱ ἄλλοι ἐξηκολούθησαν τὶς εὐχές τους καὶ τὶς εὔθυμες συνομιλίες τους, γελαστοὶ καὶ χαρωποὶ κάτω ἀπὸ τὴ λάμψι τῶν ἠλεκτρικῶν γλόμπων ποὺ εἶχαν τοποθετηθῇ μὲ ἐξαιρετικὴ μαεστρία ἀνάμεσα σὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια.

Τὸ γεῦμα αὐτὸ ἦταν ἀποχαιρετιστήριο. Τὴν ἑπομένη ὁ Ρουτζέρο ντὶ Σὰν Τζούλιο, ὁ νεαρός, ὁ ὡραῖος καὶ πλουσιώτατος ἀριστοκράτης ἐπρόκειτο νὰ στεφανωθῇ τὴν Ντόνα Ἀουρέλια Σερτζάνο, τὴν ὡραία κληρονόμο ποὺ ἦταν ὑπερβολικὰ ξανθειά, ὑπερβολικὰ ροδοκόκκινη ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικὰ ψυχρή, μὲ μιὰ λέξι μιὰ μικρὴ χαριτωμένη κούκλα, χωρὶς αἴσθημα καὶ χωρὶς καρδιά.

Ὁ ὡραῖος γλεντζὲς ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἑπομένη, τὴν ζωὴ τοῦ «μπὸν βιβρ» καὶ τὴν βραδυὰ ἐκείνην ἀποχαιρετοῦσε τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς φίλους καὶ συντρόφους τῶν γλεντιῶν του καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς τὴν Σάρα, τὴν τελευταία του φίλη.

Ὅταν τέλος ἄδειασαν τὸ τελευταῖο ποτῆρι τους, σηκώθηκαν ἐνας-ἕνας. Λίγο ζαλισμένοι ἀπ' τὴν σαμπάνια, ἀπ' τὰ εὔθυμα λόγια κι' ἀπ' τὴν πεταχτὴ μουσικὴ καὶ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἀπλώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν οἰκοδεσπότη, τὸν εὐχήθηκαν ἐγκάρδια γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

Ἡ γυναῖκες—ὅλες πεταλοῦδες τοῦ ἐλαφρόκοσμου, φιλενάδες τῶν φίλων τοῦ δουκός—φόρεσαν τὰ καπέλλα τους, διώρθωσαν πρόχειρα τὴν τουαλέττα τους, τυλίχθηκαν στὰ βαρειὰ πολύτιμα γουναρικά τους καὶ ἔφυγαν συνωδευόμενες ἡ κάθε μία ἀπὸ τὸν φίλο της.

"Εξω ἔκανε κρύο, πολὺ κρύο.

Ὅλη ἡ πόλις κοιμόταν κάτω ἀπὸ τὸν πυκνὸ πέπλο τῆς ὁμίχλης. Στὸν δρόμο κάποιος διαβάτης μοναχὸς περνοῦσε τριχιλίζοντας καὶ τραγουδῶντας ἕνα εὐθυμο τραγουδάκι τῆς μοδας «Ρατζινέλλα, λατρευτή μου Ρατζινέλλα...».

Μέσα στὴν ἀπέραντη πολυτελῆ τραπεζαρία εἶχε μεινει μονο ἡ Σάρα, διορθώνοντας τὴν τουαλέττα της κοντὰ στὸν μεγάλο καθρέφτη ποὺ ἦταν κοντὰ στὴν πόρτα.

Ὁ Ρουτζέρο καθισμένος ἐκεῖ κοντά, στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου καὶ χαμηλοῦ ντιβανιοῦ, ἐκάπνιζε ἀφηημένος παρακολουθῶντας μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα τὶς κινήσεις τῆς νεαρᾶς γυναικός. Τὴν εὕρισκε τόσο ὡραία μὲ ἐκεῖνα τὰ μεγάλα, τὰ βαθειὰ καὶ αἰνιγματικὰ μάτια της ποὺ τὰ ἔκανε ἀκόμη πιὸ μυστηριώδη ἡ σκιὰ τῶν μαύρων μαλλιῶν της.

— Σάρα, τῆς εἶπε σᾶν κάτι νὰ θυμήθηκε ξαφνικά, ἐσὺ δὲν ἤπιες στὴν ὑγεία μου καὶ στὴν εὐτυχία μου. Ἀλλὰ ἐγὼ σοῦ εἶμαι τόσο εὐγνώμων γιατὶ ἦλθες ἀπόψε... Ἦταν πολὺ ἔξυπνο καὶ πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου τὸ ὅτι δέχθηκες τὴν πρόσκλησί μου. Σὲ εὐχαριστῶ.

Ἐκείνη ἄφισε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ γυαλινο μαντὸ της κι' ἐκύτταξε κατάματα τὸν μέχρι τῆς ὀκνηρὸ ποίημα τῆς ζωῆς ζωντανῆς, ποὺ τὸ εἶχαν ξήσει μαζί, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, ὁ ἕνας γι' ἀπὸ τὸν ἄλλον. Καὶ τὸ ποίημα αὐτὸ θυμόντουσαν τώρα μὲ κάποια νοσταλγία, μὲ ἕνα αἴσθημα παράξενης λύπης, ἕνα αἴσθημα ἀπεριγραπτο ποὺ πλησίαζε τὸν ἔρωτα.

Τέλος ἡ Σάρα, διακόπτοντας τὴν σιωπὴ ἐκείνη, εἶπε μὲ φωνὴ λίγο βραχνή, ἀλλὰ σταθερή :

— Μὴ μὲ εὐχαριστεῖς, Ρουτζέρο. Ἐγὼ ἤρθα ἐδῶ ἀπόψε μόνο καὶ μόνο γιατὶ αὐτὸ ἦταν *εὐγενικό*, γιατὶ αὐτὸ ἦταν *ἔξυπνο*... ὅπως εἶπες... Ἔπρεπε νἄρθω καὶ νὰ στολίσω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ συμπόσιό σου, σᾶν ἕνα σταλίο λουλούδι... Μήπως ἔως τώρα δὲν ἤμουν πάντα γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά σου κάτι σᾶν ἕνα πολύτιμο μπιμπελό, μιὰ κοῦκλα τῆς ὁποίας θὰ ἦταν ἡλίθιο νὰ ρωτήσῃ κανεὶς ἀπὸ τί πάστα εἶνε καμωμένη ἡ καρδιά της; ἀλλὰ τὴν ὁποία ἦταν *ἀξιοπρεπὲς* νὰ τὴ περιφέρῃ κανένας στολισμένη μὲ μετοξωτὰ καὶ μὲ βαρύτιμα πετράδια;... Τὸ παρελθὸν τῆς Σάρας δὲν σ' ἐνδιέφερε ποτέ, οὔτε τὸ μέλλον της. Ἡ καρδιά της ἐπίσης. Ἦταν ἕνας ἔρωτας χωρὶς ἀβύσσους. Αὐτὸ τὸ ἤξερα, δούλεψε ντὶ Σὰν Τζούλιο, δπως τὸ ξέρουν ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες ποὺ εἶνε σὰν κ' ἐμένα... Τὸ ἤξερα βιβαια ὅτι κάποτε θὰ τελείωνε τὸ εἰδύλλιό μας. "Ολες οἱ γυναῖκες τῆς κατηγορίας μου πρέπει νὰ τὸ ξέρουν αὐτό. Δὲν μποροῦν νἄχουν καρδιά. Τὸ νἄχουν καρδιά, δὲν εἶνε *εὐγενικὸ* οὔτε *ἔξυπνο*. Εἶνε κουτό. Δὲν τοὺς μένει παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα. Νὰ εἶνε ἔξυπνες, εὐγενικὲς καὶ εὔθυμες καὶ νὰ μὴ αἰσθάνωνται τὴν φλόγα τοῦ αἰσθήματος ποὺ καίει τὰ σωθικὰ καὶ πυρπολεῖ τὶς φλέβες. "Ω, ὄχι, ὄχι, δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὸ σκέπτωνται κἄν, ὅτι θὰ ἦταν ὡραῖο νὰ πεθάνουν σ' ἕνα ὑπέροχο ἀγκάλιασμα κάτω ἀπ' τὴν λάμψι δυὸ ἀγαπημένων ματιῶν ποὺ χάρισαν τὴν εὐτυχία στὴν ψυχή τους...

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, γέλασε ἕνα γέλοιο ψεύτικο, νευρικὸ καὶ ἔπειτα μὲ μια κίνησι γρήγορη, ὁρμητική, ἀπροσδόκητη, ἅρπαξε τὸ ὡραῖο κεφάλι τοῦ νεαροῦ δουκὸς, τὸ ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ χείλη του, σ' ἕνα φίλημα φλογερὸ καὶ παρατεταμένο. Τὰ μαῦρα μαλλιὰ της ἔπεσαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ χάϊδεψαν τουφερά.

Ὁ Ρουτζέρο ντὶ Σὰν Τζούλιο ὕψωσε τὸ ποτῆρι του...

Ὁ Ρουτζέρο ντὶ Σὰν Τζούλιο αἰσθάνθηκε μιὰ φρικίασι νὰ διατρέχῃ τὶς φλέβες του, καὶ ἀπομακρύνοντας μὲ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι τῆς νέας, τὴν κύτταξε καλὰ - καλὰ μέσα στὰ μάτια. "Επειτα μὲ μιὰ ἀνήσυχη περιεργεια τὴν ρώτησε κατακτήρινος :

Μὲ ἀγαπᾷς, σὺ Σάρα ;

Μέσα στὴν ὁλόκληστη τραπεζαρία ἔσχοτον ἀπ' τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τῆς διπλανῆς αἴθρας τὸ βαρὺ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ποὺ χτυποῦσε τρομερὰ στὰ νεῦρα.

Τὸ δυστυχισμένο πλάσμα ἀνασηκώθηκε λίγο, ἐταλαντεύθηκε λίγο μέσα στὰ μπράτσα τοῦ δουκὸς μὲ ἀνέκφραστη λάμψι ἔρωτος στὰ μάτια, ἔπειτα μὲ μια κίνησι γρήγορη, ὁρμητική, ἀπροσδόκητη, ἅρπαξε τὸ ὡραῖο κεφάλι τοῦ νεαροῦ δουκὸς, τὸ ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ χείλη του, σ' ἕνα φίλημα φλογερὸ καὶ παρατεταμένο. Τὰ μαῦρα μαλλιά της ἔπεσαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ χάϊδεψαν τουφερά.

Ὁ Ρουτζέρο ντὶ Σὰν Τζούλιο αἰσθάνθηκε μιὰ φρικίασι νὰ διατρέχῃ τὶς φλέβες του, καὶ ἀπομακρύνοντας μὲ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι τῆς νέας, τὴν κύτταξε καλὰ - καλὰ μέσα στὰ μάτια. "Επειτα μὲ μιὰ ἀνήσυχη περιεργεια τὴν ρώτησε κατακτήρινος :

Μὲ ἀγαπᾷς, σὺ Σάρα ;

Μέσα στὴν ὁλόκληστη τραπεζαρία ἔσχοτον ἀπ' τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τῆς διπλανῆς αἴθρας τὸ βαρὺ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ποὺ χτυποῦσε τρομερὰ στὰ νεῦρα.

Τὸ δυστυχισμένο πλάσμα ἀνασηκώθηκε λίγο, ἐταλαντεύθηκε λίγο μέσα στὰ μπράτσα τοῦ δουκὸς μὲ ἀνέκφραστη λάμψι ἔρωτος στὰ μάτια, ἔπειτα ὁρθώθηκε μ' ἕναν ξαφνικὸ σπασμὸ καὶ εἶπε :

— Δούξ, μὴν ρωτᾶτε γὴν καρδιά αὐτὴν ποὺ δὲν τὴν γνωρίζετε. Εἶνε ἀργὰ τώρα πειά...Δὲν ἤπια γιὰ τὴν εὐτυχία σου, Ρουτζέρο, γιατὶ δὲν πιστεύω σ' αὐτὴν. Ἐσὺ δὲν ἀγαπᾷς αὐτὴν τὴν κούκλα τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ θὰ περιφέρῃ ἐδῶ κ' ἐκεί, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ μιὰ καρδιὰ ἀπὸ ζαχαρη, τὸν σύντροφο ἐκείνον τῆς εὐτυχίας ποὺ τώρα τὸν ἄφινε γιὰ πάντα καὶ εἶπε :

— Πηγαίνω... Τὸ ἤπια τὸ ποτῆρι ὡς στὸν πάτο.

Καὶ ἔφυγε...

Ἔξω ἔβρεχε. Ἡ Σάρα, καθὼς βγῆκε, ἔννοιωσε ἕνα ἀτέραντο ρίγος ποὺ διέτρεξε ὅλες τὶς φλέβες της ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κι' ἔκανε τὰ δόντια της νὰ κροταλίσουν.

Ὁ σωφέρ της κοιμόταν διπλωμένος στὴν βαρειὰ γοῦνα του.

— Τζιοβάνι! τοῦ φώναξε ξυπνῶντας τον. Τρόβα γρήγορα στὸ σπίτι !

Ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε μέσ' στὸς ἔρημους τὴν ὥρα ἐκείνη δρόμους, ἡ Σάρα μισοξαπλωμένη στὰ μαξιλαράκια, ἔπιασε τὰ μαλλιά της, τὰ μαλλιὰ ἐκεῖνα ποὺ πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας εἶχαν χαϊδέψει τὸ πρόσωπο τοῦ Ρουτζέρο ντὶ Σὰν Τζούλιο καὶ τὰ φίλησε δυνατά, μὲ ὁρμή, μὲ πάθος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ἦρθε διάθεσις νὰ γελάσῃ. Ἀλλὰ τὸ γέλοιο τῆς εἶχε κάποιον ἦχο λυγμοῦ... Τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν ὑποκινοῦνταν πειά. Ἦταν ἀληθινή, σᾶν μιὰ ψυχὴ γυμνή. Σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια καὶ φώναξε :

— Ρουτζέρο ! Ὦ, Ρουτζέρο!...

Καὶ ἡ γυναῖκα ἐκείνη, τὸ πλάσμα ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καρδιά, ἐννοιωσε πὼς ἀκριβῶς ἡ καρδιά της ἔσπασε.. Ἐννοιωσε στὴν καρδιά της ἕνα σπασμὸ ἀσυπερκόν, μαρτυρικόν, ἕναν σπασμὸ καινούργιο. Καὶ ἔκλαψε σιγὰ-σιγά, ἔκλαψε σᾶν ζητιάνα ξοημη καὶ μοναχὴ μὲ τὴν νύχτα καὶ τὸ χιόνι γύρω της, μὲ τὸ χιόνι μέσα στὴν ψυχή της...

ΤΙΝΑ ΖΑΡΡΑΛΑ ΠΑΤΕΡΝΟ

ΤΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΡΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ναζιραντολὲ διέταξε νὰ παραχωρήσουν στὸ φίλο του ἕνα λαμπρὸ διαμέρισμα τοῦ παλατιοῦ καὶ ὥρισε ἀξιωματικοὺς τῆς προσωπικῆς του ὑπηρεσίας γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν. Οἱ δύο φίλοι ἐπέρασαν τὴν πρώτη ἡμέρα τρώγοντας καὶ πίνοντας στὸ ἴδιο τραπέζι καὶ ὅταν ἐβράδυτσε ὁ βασιλιᾶς εἶπε στὸ φίλο του.

— Θέλω νὰ ξεϋποχρεωθῶ ἀπέναντί σας γιὰ τὴ θυσία ποὺ ἐκάματε γιὰ μένα, καὶ μοῦ παραχωρήσατε τὴν ὡραία σκλάβα ποὺ ἀγαπούσατε. Ἐννοῶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ σὰν κι' ἐκείνη. Θὰ σᾶς παραχωρήσω λοιπὸν ἀπόψε ἐκείνη ἀπὸ τὶς γυναῖκες μου ποὺ μοῦ εἶνε ἀγαπητότερη ἀπὸ ὅλες, ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρο νὰ τὴν παντρευθῆτε.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Ἀβδεραχμάν, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τ' ἀγαθά σας αἰσθήματα, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀρνηθῶ τὴ χάρι ποὺ θέλετε νὰ μοῦ κάνετε. Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα ὕστερα ἀπὸ τὴ Ζεϊνέμπ καὶ σᾶς ἐξορκίζω νὰ μὴν ἐπιμείνετε.

— Ὅσο κ' ἂν θυμᾶσθε τὴν Ζεϊνέμπ, εἶπε ὁ βασιλιᾶς, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μπορέσετε νὰ ἰδῆτε ἐκείνη ποὺ προορίζω γιὰ σᾶς χωρὶς νὰ αἰσθανθῆτε γι' αὐτὴ ἀδιάκριτα καὶ παράφορη ἀγάπη. Ἐκείνο μονάχα ποὺ σᾶς ζητῶ εἶνε νὰ μιλῆστε μαζί της. Καὶ ἂν ἡ ὡμορφιά της καὶ τὸ πνεῦμα της δὲν σᾶς κάνουν καμμιὰ ἐντύπωσι, δὲν θὰ σᾶς πιέσω πειὰ νὰ τὴν παντρευθῆτε.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Βαγδατινός, ἂς γίνῃ κι' αὐτὸ ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ἀπὸ τώρα, ὅτι ὅσα θέλγητρα κι' ἂν ἔχῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὴν ἄλλη.

Ὁ Ἀβδεραχμὰν ἀποσύρθηκε στὸ διαμέρισμά του, ὅπου σὲ λίγο εἶδε νὰ μπαίνῃ ὁ ἀρχηγὸς τῶν εὐνούχων τοῦ παλατιοῦ μὲ μιὰ γυναῖκα σκεπασμένη μὲ πέπλο.

— Ἄρχοντα, εἶπε, ὁρίστε τὸ πρόσωπο ποὺ ἐπιθυμεῖ ὁ βασιλιᾶς ὁ κύριός μου νὰ σᾶς δώσῃ. Εἶνε ἡ ὡραιότερη ἀπὸ τὶς γυναῖκες του. Δὲν μποροῦσε νὰ σᾶς κάμῃ πολυτιμώτερο δῶρο.

Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι ἐξαφανίσθηκε καὶ ἄφισε μόνους τὸν Ἀβδεραχμὰν καὶ τὴ σκλάβα.

Ὁ Βαγδατινὸς ἐχαιρέτησε μ' εὐγένεια τὴ γυναῖκα, καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ καθίσῃ σ' ἕνα μεγάλο σοφὰ ἀπὸ μεταξωτὸ γαλάζιο μὲ χρυσὸ κέντημα, καὶ τῆς εἶπε :

— Ὦ, σεῖς ποὺ μὲ αὐτὸν τὸν πέπλο φαίνεσθε σὰν τὸν ἥλιο ποὺ μπροστά του βρίσκεται ἕνα σύννεφο, σᾶς ἐξορκίζω, ἀκοῦστε με. Εἶμαι δέβριος ὅτι τὸ σχέδιο τοῦ βασιλιᾶ σᾶς τρομάζει. Θὰ φοβᾶσθε μήπως ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν γενναιοφροσύνη του καὶ σᾶς κρατήσω. Ἀλλὰ μὴν τὸ πιστεύετε ὅτι μπορῶ νὰ κάμω μιὰ τέτοια δία. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν Νᾶζιραντολέ, ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ ἀποσπάσω ἐκείνην ποὺ λατρεύει. Ἄλλως τε, σᾶς τὸ ὁμολογῶ, δὲν μὲ συγκινεῖ καθόλου ἡ θυσία ποὺ θέλει νὰ μοῦ κάμῃ. Καὶ καθὼς δὲν ἔχω ἰδῆ καθόλου τὰ θέλγητρά σας, δὲν θὰ σᾶς προσβάλῃ ἡ ἀπόφασίς μου.

Τότε ἐκείνη ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἄφισε ἕνα χαρούμενο γέλοιο κι' ἔβγαλε τὸν πέπλο της. Ὁ Ἀβδεραχμὰν ἀναγνώρισε τὴν ἀγκαπημένη του Ζεϊνέμπ.

— Πριγκηπέσσα μου, εἶπε μ' ἐκπληξι καὶ μὲ χαρά, ἐσεῖς εἶσαι ἐδῶ λοιπόν ;

— Ναί, ἀγαπημένε μου Ἀβδεραχμάν, ἡ Ζεϊνέμπ σας σᾶς ξαναγυρίζει. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Μουσούλης δὲν εἶνε λιγώτερο γενναῖος ἀπὸ σᾶς. Ὅταν εἶδε πόσο σᾶς ἀγαπῶ, καὶ πὼς ἤλα ὅσα ἔκαμε γιὰ μένα δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ κάμουν νὰ σᾶς λησμονήσω, ἀπεφάσισε νὰ μὲ κρατήσῃ ἐδῶ μόνο καὶ μόνο ὡς ποὺ νἄρθῃ ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ μὲ ξανάδινε σέ σᾶς.

Ἡ εὐτυχία τῶν δύο ἀγαπημένων ἦταν μεγάλη. Ὁ βασιλιᾶς τὴν ἄλλη ἡμέρα τοὺς ἐκάλεσε καὶ τοὺς μίλησε μὲ τὰ πιὸ ἐγκάρδια λόγια καὶ τοὺς πάντρεψε μὲ μεγάλη τελετή. Ὕστερα ἐδώρησε στὸν Ἀβδεραχμὰν ἀμέτρητα φλουριὰ καὶ χωράφια ποὺ ἦσαν σὰν μιὰ ὁλόκληρη ἐπαρχία, γιὰ νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἐμπόρου συμπληρώθηκε μ' εὐχάριστα νέα ἀπὸ τὴν Βαγδάτη. Ὁ βεζύρης ὕστερα ἀπὸ τὴν καταγγελία τοῦ δεσμοφύλακα ποὺ ἄφησε ἐλεύθερο τὸν Ἀβδεραχμὰν ἔκαμε ἀνακρίσεις καὶ ἐκήρυξε ἀθῶο τὸν ἔμπορο. Διέταξε νὰ τοῦ ξαναδωθῇ ὅλη του ἡ περιουσία καὶ νὰ ξαναχτισθῇ τὸ σπίτι του ἀφοῦ κατεδίκασε τοὺς συκοφάντες.

Ὁ Ἀβδεραχμὰν ἐπῆγε τότε στὴ Βαγδάτη, εὐχαρίστησε τὸ βεζύρη καὶ χάρησε ὅλη τὴν περιουσία ποὺ τοῦ ξανάδωσαν στὸν καλὸ δεσμοφύλακα ποὺ τὸν εἶχε σώσῃ. Καὶ ἔζησε εὐχαριστημένος μὲ τὴν Ζεϊνέμπ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΕΨΙΜΑΣ

Ἕνας ἔμπορος ἀπὸ τὴ Βασόρα ποὺ τὸν ἔλεγαν Ντουκὶν ἄφησε τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἀφοσιώθηκε ἐντελῶς στὰ θεῖα. Καὶ καθὼς ἦταν πάντα θεοφοβούμενος δὲν εἶχε μαζέψει πολλὴ περιουσία. Ἔζοῦσε σ' ἕνα μικρὸ σπίτι στὴν ἄκρη τῆς πόλεως μὲ τὴ μοναχοκόρη του τὴ Ρεψίμα ποὺ τὴν εἶχε ἀναθρέψει μὲ τὸ φόβο τοῦ θεοῦ καὶ μὲ ὅλες τὶς μουσουλμανικὲς ἀρετές. Ἔτρωγαν οἱ δυό τους μαζὶ πάντοτε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν λιγώτερο γιὰ νὰ ἐξαγνισθοῦν μὲ τὴ νηστεία. Περνοῦσαν τὸν καιρό τους μὲ προσευχὲς καὶ διαβάζοντας τὸ Κοράνι. Ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωή τους, καὶ τίποτα δὲν τοὺς ἔλειπε, ἀφοῦ δὲν ἐπιθυμοῦσαν τίποτα.

Ἀλλὰ ἦρθε καιρὸς ποὺ ἡ Ρεψίμα ὅσο κι' ἂν φρόντιζε νὰ ζῇ μακρυὰ ἐντελῶς ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ ἐγκόσμια, ἔχασε τὴν ἡσυχία της. Ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς της προσήλκυσε πολλοὺς ἄνδρες, ποὺ τὴ ζητοῦσαν σὲ γάμο ἀπὸ τὸν πατέρα της. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ἦσαν πάρα πολλοί γιατὶ ἡ ὡμορφιά της ἦτανε ὅση μὲ τὴν ἀρετή της.

Ὁ Ντουκὶν ὅταν συλλογιζόταν πὼς θὰ πέθαινε μιὰ μέρα καὶ θ' ἄφηνε τὴν κόρη του χωρὶς περιουσία, ἤθελε νὰ τὴν ἐπάντρευε μ' ἕναν πλούσιο ἔμπορο, ἀλλὰ ἐκείνη ἀποστρεφόταν τόσο πολὺ τὸ γάμο, ὥστε ὁ πατέρας της δὲν ἐπέμενε γιὰ νὰ μὴν τὴ στενοχωρήσῃ.

— Ὄχι, πατέρα μου, τοῦ ἔλεγε. Ὅ,τι τύχῃ καὶ νὰ μοῦ παρουσιασθῇ γι' ἀποκατάστασι, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω. Ἀφῆστε νὰ περάσω μαζί σας τὴν ἡσυχη καὶ ἁπλὴ ζωὴ ποὺ μὲ συνηθίσατε.

Ἔζησαν ἔτσι κάμποσα χρόνια ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἦρθε ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ κι' ἐπῆρε τὸν Ντουκίν. Τότε ἡ Ρεψίμα βλέποντας πὼς ἔχασε τὸν πατέρα της, ὕψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Μοναδικὴ ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων, μόνο στήριγμα τῶν ὀρφανῶν, οὐρανέ, ποὺ δὲν ἐγκαταλείπεις τοὺς δυστυχισμένους ποὺ ζητοῦν τὴ βοήθειά σου μ' ἐμπιστοσύνη, σὺ ποὺ ἀκοῦς τὴ φωνὴ τῶν ἀθώων, μὴν ἀπορρίψῃς τὴ δέησί μου. Φύλαξέ με ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ἀθωότητά μου.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν κηδεία τοῦ Ντουκίν, οἱ συγγενεῖς εἶπαν στὴ Ρεψίμα ὅτι δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ζῇ στὴ μοναξιά, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ παντρευθῇ. Καὶ τῆς ἐπρότειναν νὰ πάρῃ ἕνα νέο ἔμπορο, ποὺ τὸν ἔλεγαν Τεμὶν καὶ ποὺ εἶχε πολλὰ χαρίσματα. Ἡ Ρεψίμα στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε, ἀλλὰ ὕστερα δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ. Ἐνόμισε ἄλλως τε ὅτι αὐτὸν τὸν ἄντρα της τὸν ἔστειλε ἡ θέλησις τοῦ μεγάλου προφήτη, στὸν ὁποῖο προσευχήθηκε καὶ τὸ ἀποφάσισε νὰ παντρευθῇ μὲ τὸν Τεμίν.

Ὁ γάμος ἔγινε ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, καὶ ἡ Ρεψίμα βρῆκε στὸ σύζυγό της ὄχι μονάχα τὶς τέλειες ἀρετὲς γιὰ τὶς ὁποῖες τῆς ἐμίλησαν πρὶν τὸν πάρῃ, ἀλλὰ καὶ ἕναν ἄνδρα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε παράφορα. Ὁ Τεμὶν καταγοητευμένος γιατὶ εἶχε μιὰ τέτοια γυναῖκα, λογάριαζε τὸν ἑαυτό του τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο.

Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία τους, ἀλλοίμονο, δὲν κράτησε πολύ.

Ὁ Τεμὶν ἕνα χρόνο ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι στὶς ἰνδικὲς ἀκτές. Εἶχε ἕναν ἀδελφὸ καὶ ἀνάθεσε σ' αὐτὸν κάθε φροντίδα γιὰ τὸ σπίτι του.

— Ρεβεντέ, τοῦ εἶπε, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, κράτησε συντροφιά σου τὴ Ρεψίμα κατὰ τὴν ἀπουσία μου καὶ διαχειρίσου τὴν περιουσία μου. Δὲν σοῦ λέω περισσότερα. Σὲ θεωρῶ σὰν τὸν ἑαυτό μου. Πιστεύω ὅτι τὰ συμφέροντά μου σ' ἐνδιαφέρουν ὅπως τὰ δικά σου τὰ ἴδια.

— Μάλιστα ἀδελφέ μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρεβεντέ, ἔχεις δίκηο νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη καθόλου νὰ μοῦ μιλήσῃς γιὰ τὰ συμφέροντά σου. Τὸ αἷμα καὶ ἡ ἀγάπη δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὰ παραμελήσω.

Ἀφοῦ ὁ Τεμὶν βεβαιώθηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν ἀδελφό του γιὰ τὴν ἐπαγρύπνησι ποὺ θὰ ἔκανε στὸ σπίτι του, ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βασόρα καὶ μπαρκαρίσθηκε στὸν κόλπο σ' ἕνα πλοῖο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Σουράτη. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησί του ὁ ἀδελφός του ἐπῆγε στὸ σπίτι του καὶ ἔκαμε ζ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ μὴν αἰσθανθῇ ἡ Ρεψίμα τὴν ἀπουσία τοῦ ἀνδρός της.

Ἀλλὰ κατὰ δυστυχία ὁ Ρεβεντὲ ἀγάπησε μὲ πάθος τὴ νύφη του. Κάμποσο καιοὶ προσπάθησε νὰ τῆς τὸ κρύψῃ, ἀλλὰ ἦρθε ἡμέρα ποὺ ἔχασε τόσο τὰ λογικά του, ὥστε τῆς τὸ φανέρωσε.

Ἐκείνη ἂν καὶ τὴν πείραξε τὸ θάρρος ποὺ ἐπῆρε ἀπέναντί της, τοῦ ἀπήνησε μαλακὰ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν τῆς ξαναπῇ τέτοια πράματα. Τοῦ μίλησε γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ ἔκανε στὸν Τεμὶν καὶ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ κομμιὰ ἱκανοποίησι στὰ ἐνοχά του αἰσθήματα.

Ὁ Ρεβεντὲ βλέποντας πὼς ἡ νύφη του δὲν θύμωσε, δὲν ἀπελπίστηκε καὶ ἔγινε τολμηρότερος.

— Βασίλισσά μου, ἐξακολούθησε, ὅτι καὶ νὰ μοῦ πῆτε εἶνε μάταια. Ἀκοῦστε τοὺς στεναγμούς μου καὶ δεχθῆτε τὴν προσφορά μου. Θὰ τυλίξω τὴ ζωή μου μὲ τὴ ζώνη τῆς σκλαβιᾶς καὶ θὰ μείνω δοῦλος σας, ὡς ποὺ νὰ πεθάνω. Θὰ κρατήσουμε μυστικὰ τὸ δεσμό μας καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ πραμικρό.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ρεψίμα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργή της.

— Ἄ, παληάνθρωπε, φώναξε, τὸ μόνο λοιπὸν ποὺ σ' ἐνδιαφέρει εἶνε τὸ νὰ κρύψῃς τὸ ἐγκλημά σου ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Δὲ φοβᾶσαι παρὰ μόνο μήπως χάσῃς τὴν ὑπόληψί σου στὴν κοινωνία. Δὲ λογαριάζεις καθόλου τὴν προσβολὴ ποὺ κάνεις στὸν ἀδελφό σου καὶ στὸ Θεὸ ποὺ βλέπει στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου. Πᾶφε ὅμως νὰ κολακεύεσαι πὼς θὰ πετύχῃς. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω χίλιες φορὲς παρὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὸ ἐγκληματικό σου αἴσθημα.

Ἕνας ἄλλος καλύτερος ἀπὸ τὸν Ρεβεντέ, ἴσως θὰ συνήρχετο ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ θὰ ἐκτιμοῦσε πειὰ πολὺ τὴν Ρεψίμα. Ἐκεῖνος ὅμως, μόλις ἐπείσθηκε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴ φέρῃ στὰ νερά του ἀπεφάσισε νὰ τὴν καταστρέψῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΑΣΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΔΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Ὁ ἐξορκισμὸς τῶν περρουνκῶν τῆς βασιλίσσης ! Τὸ σπάσιμο τοῦ καθρέφτη καὶ ἡ ἀπελπισία τῆς πριγκηπίσσης. Τὸ στέμμα καὶ ἡ τελετὴ τῆς στέψεως. Μὲ τὶ σφαῖρες σκοτώνουται οἱ Χοεντζόλλερν. Τὸ φυλαχτὸ τοῦ Κάϊζερ. Τὸ δαχτυλίδι τῆς Παρθένου τῆς Μαδρίτης.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὴ δημοσίευσιν διαφόρων δεισιδαιμονιῶν καὶ προλήψεων ποὺ εἶχαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία τῆς Ἀγγλίας εἶχε μιὰ παράξενη μανία καὶ μιὰ ἐπίσης παράξενη πρόληψι. Ἔκανε συλλογὴ ἀπὸ περροῦκες. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ τῆς ἔφερναν μιὰ καινούργια περροῦκα προτοῦ τὴν τοποθετήσῃ μέσα στὴν συλλογή της, τὴν ἔπερνε, πήγαινε στὸ παρεκκλήσιό της καὶ ἀπήγγελε μιὰ προσευχή, γιὰ νὰ τὴν ἐξορκίσῃ. Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατὶ εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ἡ περροῦκες ἔκλειναν μέσα τους ὅλες τὶς κακὲς σκέψεις ποὺ εἶχαν βλαστήσει στὸν ἐγκέφαλο τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὶς ἐφορροῦσαν.

Καὶ ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας Ἀλεξάνδρα, ἡ νύφη δηλαδὴ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας εἶχε μιὰ ἄλλη πρόληψι. Ἐπίστευε κι' αὐτὴ ὅτι ἦταν πολὺ κακὸ σημάδι νὰ σπάσῃ ἕνας καθρέφτης μέσα στὸ σπίτι της. Κάποτε ποὺ τῆς ἔσπασε ἕνας καθρέφτης της, ἔτυχε νὰ μπῇ μέσα στὸ διαμερισμά της, ὁ σύζυγός της ὁ μετέπειτα Ἐδουάρδος Ζ', καὶ τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ μὲ ἀπελπισία.

Ἐπίσης τὴν ἡμέρα ποὺ γινόταν ἡ τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ Ἐδουάρδου Ζου, οἱ αὐλικοὶ παρετήρησαν ὅτι ἡ νέα βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἦταν κατακίτρινη, νευρική. Ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Ὅταν τὴν ρώτησαν τί εἶχε, εἶπε ἀφελέστατα ὅτι τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ τρομερὰ ἡ ἰδέα ὅτι φοροῦσε τὸ ἴδιο στέμμα, τὸ ὁποῖον λίγες ἡμέρες πρὶν εἶχε δῆ τοποθετημένο ἐπάνω στὸ φέρετρο τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας μέσα στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ὄσμπορν, παρεκάλεσε δὲ νὰ τῆς τὸ βγάλουν ἀπ' τὸ κεφάλι της. Χρειάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ὁ ἴδιος ὁ Ἐδουάρδος καὶ νὰ ἐπιμείνῃ παρὰ πολὺ γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ἡ σύζυγός του νὰ φέρῃ στὸ κεφάλι της τὸ στέμμα μέχρι τοῦ τέλους τῆς τελετῆς. Ἀλλὰ σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ ἦταν νευρική, κατακίτρινη καὶ εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἐτοιμοθανάτου μπροστὰ στὴν λαιμητόμο.

Μιὰ παλαιὰ παράδοσις, ἀναφέρει ὅτι τὰ μέλη τῆς δυναστείας τῶν Χοεντζόλλερν εἶνε ἄτρωτα στὶς σφαῖρες ἀπὸ μολύβι ἢ ἀπὸ νίκελ καὶ ὅτι γιὰ νὰ σκοτωθοῦν ἢ νὰ τραυματισθοῦν χρειάζονται σφαῖρες χρυσὲς ἢ ἀσημένιες. Καὶ πράγματι ὅταν ὁ περίφημος Νόμπιλιγκ ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν Γουλιέλμο 1ο εἶχε βάλει μέσα στὸ ὅπλο του σφαῖρες ἀσημένιες. Στὸ θρῦλο αὐτὸ ἔδινε μεγάλη πίστι κι' ὁ τέως Κάϊζερ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κάϊζερ θεωροῦσε ὡς τὸ πολυτιμώτερό του φυλαχτό, ποὺ τὸν προφύλαγε ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς ἀπόπειρες κι' ἀπὸ κάθε εἴδους δυστυχίας ἕνα δαχτυλίδι στολισμένο μὲ ἕνα μαῦρο πετράδι. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ φυλαχτὸ τῶν Χοεντζόλλερν, καὶ κάθε ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τὸ παρίδινε στὸν διάδοχό του. Ἡ οἰκογενειακὴ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἕνας φρόνος τρύπωσε μιὰ μέρα στὴν κρεββατοκάμαρη τοῦ ἐκλέκτορος Ἰωάννου τοῦ Βραδεμβούργου καὶ ἄφησε ἐπάνω στὸ κρεββάτι του ἕνα μικρὸ μαῦρο πολύτιμο πετράδι. Ὁ ἐκλέκτωρ Ἰωάννης τὸ ἐφύλαξε μέσα στὴν οἰκογενειακὴ κοσμηματοθήκη καὶ ἔκτοτε ἐθεωρεῖτο οἰκογενειακὸ φυλακτὸ τῶν Χοεντζόλλερν, ἕως ὅτου ὁ πατέρας τοῦ Φρειδερίκου Μεγάλου τὸ ἔδεσε σὲ δαχτυλίδι.

Ἀκόμη πιὸ παράξενη εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς ἄλλου πολυτίμου δαχτυλιδιοῦ ποὺ εἶνε κρεμασμένο στὸν λαιμὸ τοῦ περίφημου Ἀγάλματος τῆς Παρθένας τῆς Μαδρίτης. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ θεωρεῖται οὕτως εἰπεῖν ὁ προστάτης τῆς Ἱσπανικῆς πρωτευούσης, ἔχει δὲ ἐπάνω του πλῆθος ὁλόκληρο ἀπὸ πολύτιμα ἀφιερώματα. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων κάθε νέα βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας ἀφιερώνει σ' αὐτὸ τὸ νυφικό της φόρεμα.

Τὸ περιοῦ ὁ λόγος δαχτυλίδι εἶνε στολισμένο μ' ἕνα ὀπάλι ποὺ θεωρεῖται γρουσούζικο καὶ καταστρεπτικό. Τὸ εἶχε ἡ περίφημη βασίλισσα τῆς Ἀραγωνίας Ἰσαβέλλα ἡ ὁποία τὴν παραμονὴ τῆς ἐκθρονίσεώς της τὸ χάρισε στὸν γυιό της Ἀλφόνσο 12ο. Ἐκεῖνος πάλι τὸ δώρησε στὴν πρώτη σύζυγό του, τὴν δυστυχισμένη Μερσεντὲς, ἡ ὁποία πέθανε ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἡμέρα τῆς δωρεᾶς. Τότε ὁ Ἀλφόνσος 12ος τὸ προσέφερε στὴν ἀδελφή του Μαρία, ἀλλὰ κι' ἐκείνη πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες καὶ τὸ δαχτυλίδι ξαναγύρισε στὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὸ δώρησε στὴν βασίλισσα Χρηστίνα, γιαγιὰ τῆς γυναικός του, ἡ ὁποία πέθανε ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ὁ Ἀλφόνσος τὸ πρόσφερε τότε στὴν δεύτερη γυναῖκα του, ἀλλὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴν ἐπικίνδυνη δωρεά καὶ διέταξε νὰ κρεμασθῇ τὸ δαχτυλίδι στὰ ἅγαλμα τῆς Παναγίας, γιὰ νὰ φέρῃ ἔτσι καὶ ἄλλες δυστυχίες στοὺς ἀνθρώπους !

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ο ΘΙΕΡΣΟΣ ΚΙ' Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ὅταν ὁ Θιέρσος ἦταν πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πόλιν. Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ γύριζε μόνος στοὺς δρόμους πέρασε τυχαίως μπρὸς στοὺς στρατῶνες, ὅπου εἶδε τὸν σκοπὸ νὰ τρώῃ φωμὶ καὶ τυρί. Ὁ Θιέρσος τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ρώτησε :

— Ἔ ! φίλε, δὲν μοῦ λὲς πῶς τὰ περνᾶτε στὸ τάγμα ;

— Μπᾶ ! καὶ γιατὶ μὲ ρωτᾶς παρακαλῶ τοῦ λόγου σου ;

— Γιατὶ ἐνδιαφέρομαι...

— Τί ; Μήπως κ' εἶσαι δεκανέας ;

— Εἶμαι κάτι περισσότερο ἀπὸ δεκανέας.

— Δοχίας ;

— Ἀκόμη πιὸ πάνω !

— Μπᾶς κ' εἶσαι τάχατες ἀνθυπολοχαγός ;

— Ἀκόμη, δὲν τὸ βρῆκες...

— Τότε τὶ διάβολο εἶσαι λοιπόν ; Ταγματάρχης, συνταγματάρχης, στρατηγός ;

— Οἱ στρατηγοὶ ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγάς μου.

— Καλὰ, τὶ μοῦ λὲς ἄνθρωπε ; Μήπως καὶ θὲς νὰ μοῦ περάσῃς γιὰ ὑπουργός ;

— Εἶμαι ἀνώτερος καὶ τοῦ ὑπουργοῦ !

— Ἔ, τότε χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ εἶσαι ὁ μπάρμπα Θιέρσος. Πιάσε λοιπὸν ἐδῶ τὸ ψωμί μου καὶ τὸ τυρί, γιὰ νὰ σοῦ παρουσιάσω ὅπλα!..

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὸ ξενοδοχεῖο.

— Παιδί, τὶ πετσέτα εἶν' αὐτὴ ποὺ μοῦ φέρες ;

— Τί ἔχει ;

— Τί θέλεις νἄχῃ ; εἶνε ὅλο βρῶμες.

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, ἀλλὰ σκουπίστηκαν πενῆντα μ' αὐτὴ τὴν πετσέτα καὶ κανεὶς δὲν παραπονέθηκε... Μόνο ἐσεῖς μοῦ παραπονεῖστε...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ ταγιὲρ εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος. Φοριοῦνται καὶ τὸ πρωΐ, καὶ τὸ ἀπόγευμα, ἀκόμη καὶ τὸ βράδυ.

Καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ σμόκιν, ἰδίως ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο, φοριέται ἀκόμη σὲ δεῖπνα, στὸ θέατρο καὶ σὲ ὄχι πολὺ ἐπίσημες βραδυνὲς συγκεντρώσεις.

Μὲ τὸ πρωϊνὸ ταγιὲρ φοροῦν μπλοῦζες ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σίν, ἀπὸ λινομέταξο, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἁπλὸ λινό. Οἱ μπλοῦζες αὐτὲς εἶνε ἁπλούστατες, καμωμένες σὲ σχέδιο σεμιζέτας ἢ καζάκας καὶ φοριοῦνται ἐπάνω ἀπὸ τὴν φοῦστα μὲ μίαν μπάντα γύρω στοὺς γόφους, ἡ ὁποία τὶς κάνει ἔτσι καὶ φαίνονται πιὸ μακρυές. Ὁ γιακᾶς εἶνε ὑψηλὸς κουμπώνει, καὶ ἂν θέλετε τὸν ἀφήνετε ἀνοικτό. Τὰ μανίκια εἶνε μακρυά, μὲ πουανιέ, τὰ ὁποῖα ἐπίσης κουμπώνουν.

Μὲ τὰ ἀπογευματινὰ ταγιὲρ τὰ ὁποῖα εἶνε συνήθως μεταξωτὰ ἢ ἀπὸ βελοῦδο, καὶ χρώματος μπλὲ-μαρὲν ἢ μαῦρο, φοροῦν μπλοῦζες ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σίν, ἀπὸ κρὲπ-σατὲν ἢ ἀπὸ κρὲπ-ζωρζέτ ἄσπρο ἢ κρὲμ, ἢ καὶ χρωματιστά, ἀλλὰ πολὺ ἀνοιχτά.

Φοροῦν ἐπίσης μπλοῦζες πολὺ ἐργασμένες μὲ φεστὸν καὶ μὲ διάφορα κεντήματα.

Τὸ βράδυ μὲ τὸ μεταξωτὸ ἢ βελούδινο σμόκιν, φοριοῦνται μπλοῦζες ἀπὸ χρυσὸ λαμέ, ἢ ἀπὸ μουσελίνα, κεντημένη μὲ παγιέτες καθὼς καὶ μπλοῦζες ἀπὸ τουλι ἢ ἀπὸ ντανέλλα.

— Τ λευταῖα συνειθίζονται πολὺ τὸ βράδυ, οἱ μπουάδες καὶ οἱ ἐσάρπες ἀπὸ φτερά, ἄσπρα, μαῦρα ἢ καὶ χρωματιστά. Ριχμένοι μὲ χάρι στοὺς ὤμους πλαισιώνουν ὡραῖα τὴν φυσιογνωμία καὶ τῆς δίνουν κάτι τὸ αἰθέριο. Ἐπίσης ἀρκετὰ βραδυνὰ φορέματα γαρνίρονται μὲ φτερά, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ φορέματα εἶνε μόνο γιὰ πολὺ ἐπίσημες βραδυνὲς συγκεντρώσεις.

— Καθὼς βλέπετε καὶ ἀπὸ εἰκόνες στὰ μοντέλα τῶν μεγαλειτέρων Παρισινῶν Οἴκων ἐπικρατοῦν τὰ ντραπέ, ἀλλὰ τὸ ντραπάρισμα γίνεται μὲ τόση χάρι ὥστε νὰ φαίνεται κάτι ἀσυνείθιστο καὶ καλλιτεχνικό. Πρὸ πάντων τὰ φορέματα τὰ ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμέ, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιδέχονται πολλὲς φορὲς γαρνιτοῦρες εἶνε ὅλα σχεδὸν ντραπέ, καὶ οἱ ζῶνες των ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ ντραπαρισμένες. Τὸ ντραπάρισμα συγκρατεῖται μὲ μιὰ ἀγκράφα ἀπὸ πέτρες πολύχρωμες ἢ ἀπὸ μέταλλο.

***

Ἂς μιλήσωμε σήμερα λίγο καὶ γιὰ τὰ μαλλιά. Θὰ ξέρετε πὼς τώρα δὲν εἶνε πιὰ τῆς μόδας καθόλου τὸ κόψιμο ἀλλὰ γκασόν. Εἶνε πολὺ τῆς μόδας οἱ μικρὲς μπούκλες καὶ οἱ Ὀντυλασιόν.

Τὰ μαλλιὰ λοιπὸν μπουκλάρονται πίσω, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὰ κόβουν πειά, ἀλλὰ τ' ἀφήνουν νὰ μακραίνουν μερικὰ ἑκατοστόμετρα.

Ἂν θέλετε μάλιστα στερεώνετε τὶς μπούκλες μὲ μικρὰ χτενάκια, μὲ μοτίφ, ἰδιόρυθμα λουλούδια ἢ ἄστρα.

Ὅταν τὰ μαλλιὰ δὲν γίνονται μπούκλες, τότε τὰ ὀντυλαίρνουν. Οἱ ὀντυλασιὸν ὅμως γίνονται ὅπως πρίν, πυκνὲς καὶ τσιτικὲς ἀλλὰ ἁραιὲς καὶ ἄνισες.

Τὰ ὀντυλὲ μαλλιὰ χωρίζονται συνήθως· μὲ μιὰ χωρίστρα δεξιά.

Τὰ πίσω μαλλιὰ γίνονται ρουλὸ καὶ πλατὺ ἀνεβαίνουν πρὸς τοὺς κροτάφους.

Κάποτε ἕνας βόστρυχος ὀντυλὲ ἐρχεται ἐμπρὸς στὸ μέτωπο, καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ καπέλλο.

Μερικὲς φυσιογνωμίες εἶνε ὅμως ὡραιότερες μὲ ἴσια μαλλιά. Εἶνε ἐπίσης τῆς μόδας καὶ ἡ ἴσια φρὰντζα ποὺ σκεπάζει τὸ μέτωπο καὶ ἀφίνει τὰ μαλλιὰ ἴσια στὰ πλάγια.

Μιὰ κυρία πραγματικὰ σὶκ τὸ πρωΐ θὰ κτενισθῇ ἴσια καὶ ἁπλᾶ, καὶ ἔτσι θὰ μπορῇ νὰ φορῇ μὲ εὐκολία τὰ πρωϊνὰ μικρὰ καπελλάκια τὰ ὁποῖα σκεπάζουν καλὰ ὅλο τὸ κεφάλι. π. χ. τὰ μπερὲ, καὶ τὰ καπέλλα σπόρ.

Τὸ ἀπόγευμα θὰ κτενίσῃ τὰ μαλλιά της πιὸ ἐλεύθερα, πιὸ φουσκωτά, ἕνα κτένισμα τέλος ποὺ θὰ πηγαίνῃ μὲ τὰ καπέλλα μὲ τοὺς πλατεῖς γύρους τὶς ὡραῖες μαλακὲς καπελίν ποὺ εἶνε τώρα τόσο τῆς μόδας. Καὶ μόνο τὸ βράδυ ἡ κομψὴ κυρία θὰ κτενισθῇ μὲ περισσότερη ἐπιμέλεια. Μόνο τὸ βραδυνὸ κτένισμα ἐπιτρέπει μπούκλες, φριζάρισμα, χτενάκια καὶ ἀγκράφες.

Ὅσον ἀφορᾶ αὐτὲς ποὺ δὲν θυσίασαν ἀκόμη στὴν μόδα τὰ μαλλιά τους πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι τὸ σινιὸν εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο ἐμφανές. Ἡ σημερινὴ μόδα ἀπαιτεῖ νὰ εἶνε πολὺ μικρὸ τὸ κεφάλι, πρέπει λοιπὸν νὰ γυρίζουμε τὰ μαλλιὰ ἐπάνω στὸ σβέρκο, νὰ τὰ κάνουμε δηλαδὴ ρουλὸ ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ ἕως τὸ ἄλλο γιὰ νὰ κρύψουμε τὸν ὄγκο των ἢ νὰ τὰ πλέξουμε πολὺ λεπτὰ καὶ νὰ σχηματίσουμε μὲ τὶς πλεξίδες ἕνα πλατὺ ὀκτὼ τὸ ὁποῖον στερεώνουμε πάντοτε πολὺ χαμηλὰ στὸν σβέρκο.

Τὰ μαλλιὰ θὰ κτενισθοῦν μὲ μιὰ χωρίστρα δεξιὰ καὶ θὰ εἶνε λίγο μπουφάν, κάπως περισσότερο ἀριστερὰ παρὰ δεξιά.

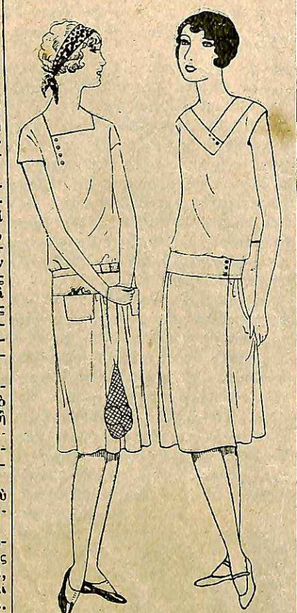
Ὅταν τὰ μαλλιὰ δὲν εἶνε πολὺ μακρυὰ πρέπει νὰ τὰ γυρνοῦμε καὶ νὰ τὰ συγκρατοῦμε μὲ μιὰ χτένα ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο μῆκος μὲ τὸ ρουλὸ τῶν μαλλιῶν.

Ἂς προσθέσουμε ὅτι τὸ χρῶμα τῆς μόδας γιὰ τὰ μαλλιὰ εἶνε τὸ ὡραῖο καστανὸ μὲ ἀποχρώσεις χρυσωπές. Πρέπει νὰ ξέρετε ἐπίσης ὅτι ἡ ἀρκετὰ γελοία μόδα τῶν ξυρισμένων φρυδιῶν καταργεῖται ὁλοέν, καὶ ὅτι καὶ τὸ ὑπερβολικὸ βάψιμο δὲν εἶνε τόσο πολὺ ἀν βόγκ.

Κτένισμα πιὸ γυναικεῖο, καὶ βάψιμο πιὸ διαφορετικό, νὰ τί ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἐμᾶς τώρα τελευταία ἡ μόδα. Εὐτυχῶς ποὺ γίνεται ὁλοένα πιὸ λογική, καὶ ἔτσι κατ' ἀνάγκην θὰ γίνωμε κι' ἐμεῖς λογικώτερες.

Ἡ Φίλη σας

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΟΡ

Δύο φορέματα ἁπλᾶ καὶ κομψὰ γιὰ τὸ σπορ.

Τοῦ πρώτου ἡ φοῦστα εἶνε ἴσια πίσω καὶ ἐμπρὸς σορτρή. Ἡ μπλοῦζα γαρνίρεται μὲ κρυστάλλινα κουμπάκια ἐπάνω δεξιά. Γίνεται ἀπὸ ἄσπρο σὲρζ.

Τὸ δεύτερο φόρεμα εἶνε ἐπίσης ἀπὸ σὲρζ. Ἡ φοῦστα ἔχει στὰ πλάγια ἀπὸ μιὰ κουφόπιετα. Τὸ ντεκολτὲ γαρνίρεται μὲ μίαν μπάντα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἐπίσης καὶ ἡ ζώνη εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Κουμπάκια κρυστάλλινα γαρνίρουν τὸ ντεκολτὲ καὶ τὴ ζώνη.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὶν ἐμπριμέ, ντραπέ. Τὸ ντραπάρισμα συγκρατεῖται μὲ μιὰν ἀγκράφα ἀπὸ στράς.

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΣΑΜΠΛ

Ὡραῖο ἀνσάμπλ ἀπὸ κόκκινο λαινὰζ γιὰ τὸ φόρεμα καὶ τὴν ζακέτα καὶ ἀπὸ ἄσπρο κρὲπ-νιὲ-σὶν γιὰ τὴν μπλοῦζα. Τὸ φόρεμα γαρνίρεται μὲ γκαλὸν μπλὲ-μαρὲν καθὼς καὶ ἡ ζακέτα ἡ ὁποία εἶνε ἴσια μὲ πλατειὰ μανίκια.

ΓΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ρόμπα γιὰ τὸ σπίτι ἀπὸ κρὲπ ζωρζὲτ μπλὲ καὶ κρὲπ ντὲ σὶν ἐμπριμέ. Ἡ καζάκα πολὺ πλατειά, εἶνε προσαρμοσμένη ἐπάνω σὲ μιὰ τουνίκ, ἡ ὁποία εἶνε ὅλη πλισσέ.

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε, στὴν ἐξοχή, σὲ ταξεῖδια, στὶς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶνε ὁ πιὸ καλός, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60 ἐξωτ. δρ. 80).

Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριωδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλῆρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἑνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βυρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ
Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30 ἐξωτ. δρ. 40).

Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μιτουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ
Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ

(Δύο τόμοι. Ἕκαστος τόμος ἐσωτ. δρ 15 ἐξωτ. δρ. 20)

Ἕνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἕνα τραγικὸ ταξεῖδι στων Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου πιλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κοσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ
Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. ρ. 30).

Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδιᾶς» περιγράφεται ἕνα τριφερώτατον ειδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, μὲ βασανιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30).

Ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριῶδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ
Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ

(Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. 20)

Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὴν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται ἐπὶ τοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20).

Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20).

Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ Τιγκόσμιον Βραβεῖον Νομπὲλ. Αὐτὸ μόνον ἀρκεῖται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ
Τοῦ ΜΥΡΖΕ

(Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15. ἐξωτ 20)

Ἡ «Μονμάρτρη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατο συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἔρωτές των, οἱ φτώχειες των περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτρης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 3Υ5, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 3Υ5 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἕκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμῳδιῶν, πικαντῶν, περιέργων, καὶ ὑπερχιλίαι εἰκόνες χρωματιστὰ καὶ μή.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ» «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Μαιτερλινγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ».

Εἰς τὸν εὐτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «ΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ», «ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝ» τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ», κ. τ. λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὁ «ΜΠΑΛΛΟΣ», «Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΙΛΟΔΟΞΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ».

Ἐπεσῆς πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περιέργημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ ΘΕΡΜΩΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

Ὅ,τι καὶ νὰ γραφῇ γιὰ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶνε λίγο. Ἀρκούμεθα νὰ σᾶς; ποῦμε ὅτι εἶνε τὸ παθητικώτερο ἐρωτικὸ μυθιστόρημα ἀπὸ ὅσα ἐγράφησαν ποτέ, τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον θὰ κάνῃ ὅσους τὸ διαβάσουν νὰ γοητευθοῦν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν ρίγη συγκινήσεως, τὸ μυθιστόρημα ποὺ θ' ἀφήσῃ ἐποχή, ποὺ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητο.

Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ποὺ νὰ μὴ παρακολουθήσῃ τὴν

«ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

Ἡ παθητικὴ καὶ τραγικὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια ποὺ κατασυνεκίνησε εἰς τὸ παρελθὸν ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα

"Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ,,

Ὅλα τὰ παρατκήνια τοῦ δράματος, αἱ ἄγνωστοι λεπτομέρειαί του, τὰ διάφορα ἐπεισόδιά του, ἐξιστορημένα ἀπὸ γνωστὸν λογοτέχνην. Ἡ ἱστορία τοῦ «Μιμίκου καὶ τῆς Μαίρης» θὰ συγκινήσῃ ὅλους, θὰ ξυπνήσῃ στοὺς παλαιοτέρους τὸ μεγαλεῖον ἔρωτικὸν δράμα τῆς ἐποχῆς των καὶ θὰ γοητεύσῃ καὶ θὰ συγκινήσῃ μέχρι δακρύων τοὺς νεωτέρους μὲ τὶς ρωμαντικὲς καὶ τραγικὲς λεπτομέρειές του.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

«ΤΟΥ ΜΙΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ»

ποὺ θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ λίαν προσεχῶς

«ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ»